

Giới thiệu Xin Em Đừng Buông Tay

Người đời rất lạ thứ gì dễ dàng có thường không biết trân trọng, đứng núi này trong núi nọ, đến khi mất đi rồi thì họ mới thấy hối tiếc cùng đản vật đau khổ thì liệu có muộn hay không?

-

Tác giả đã vẽ ra một bức tranh đồ rực hóm ẩy in sâu trong đôi mắt ảnh. Dưới ảnh hoàng hôn, hình ảnh cô gái nhỏ mặc chiếc váy trắng muốt nằm yên lạng trong vũng máu, trên mỗi nở nụ cười yếu ớt, nụ cười của sự giải thoát. Nụ cười ẩy tinh tế như thế, nhưng lại khiến tâm ảnh đau như cắt. Người con gái ảnh yêu nhất sẽ chết dưới bàn tay ảnh...?

-

Truyện thuộc loại ngược tâm, ngược thân, HE. Dạng hợp đồng tình yêu. Nếu bạn đã đến đây, hãy thử cảm nhận câu chuyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đám cưới xa hoa

Hôn lễ sang trọng diễn ra dưới sự chúc phúc của của hàng trăm quan khách trong giới thượng lưu. Dưới ánh đèn pha lê sang trọng, cô dâu xinh đẹp uyển chuyển bước đi. Bàn tay nhỏ nhắn cầm bó hoa hồng đỏ- loài hoa tượng trưng cho một tình yêu mãnh liệt, hạnh phúc. Đôi môi ảnh đào nở nụ cười ảnh ảp. Nhưng chỉ mình cô biết, sau nụ cười ẩy có bao nhiêu buốt giá. Hôm nay cô- Hiểu Lam chính thức được ông chủ tập đoàn Develop lấy về làm vợ. Người trong giới hể biết, một cô gái gia cảnh bình thường như cô làm sao có thể leo lên cái ghế phu nhân của Lâm Phong. Đây chắc chắn chỉ là cuộc hôn nhân thương mại không hơn không kém. Không biết vị chủ tịch cao cao tại thượng kia sẽ vui đùa với cô gái đáng thương kia trong bao lâu. Nhưng khuôn mặt cô gái kia quả thực xinh đẹp. Đôi môi hồng nhuận hể mở. Hai mắt trong veo lấp ló dưới hàng mi cong dài. Mái tóc mềm mại cuốn nhẹ sau gáy, vài sợi rơi tự nhiên trên gương mặt trắng nõn. Chủ tịch Lâm Phong quả biết nhìn người. Về đẹp xuất chúng như vậy, rơi vào tay người đàn ông kia liệu có bị vùi dập đến tan nát hay không, quả thực đáng tiếc.

Mặc kệ lời nói của bọn họ, trong mắt hể lúc này chỉ có mỗi bóng hình cô, người con gái đẹp rạng rỡ trong ngày trọng đại nhất trong cuộc đời mình. Cô đẹp như đóa hoa dưới sương sớm, nhu thuận như vậy, quả như lời bàn tán vừa rồi, cô có thể dập nát dưới bàn tay hể. ảnh mắt hể lạnh lẽo, nhưng vẫn có gặng diễn trọn vai diễn hôm nay.

Tiệc cưới xa hoa nhanh chóng kết thúc, Hiểu Lam nhanh chóng thay trang phục và ra bãi đỗ xe trở về nhà. Hể đã uống khá rượu mừng nên không tiện lái xe, nên bảo tài xế đến đón. Hai người cùng nhau trở về khu biệt thự của hể. Căn biệt thự rộng lớn hiện ra trước mắt. Hiểu Lam vốn cũng từng được sống trong một gia đình giàu có nên cũng không mấy ngạc nhiên. Cô biết những người làm tiền thương có sở thích như vậy. Vào trong nhà, ảnh đèn vàng ảp ảp rất có không khí gia đình. Ý nghĩ ẩy vừa nhen nhóm đã bị cô đè xuống, đây không phải là nhà cô, không phải là nơi cô có thể thuộc về. Bất quá thời gian này đến ở nhà và diễn kịch mà thôi. Hể vào nhà không thèm liếc nhìn Hiểu Lam đến một cái, chỉ để lại một câu nói cụt ngủn: " 30 phút nữa đến thư phòng". Cô nhẹ nhàng gặt đầu, sau đó nhanh chóng chuẩn bị đồ tắm rửa, cả ngày hôm nay quả thực mệt mỏi. Sau khi tắm xong, Hiểu Lam cũng chỉ khoác chiếc áo tắm dài bằng vải bông, mái tóc vẫn còn nhỏ nước nhưng cô chỉ lấy khăn thấm nước chứ không dùng máy sấy. Thói quen này đã được hình thành từ rất lâu rồi, vì cô ghét cảm giác tóc khô cứng sau khi sấy. Vậy nên dù mùa đông hay hè, cô đều không có dùng qua. Nhớ đến câu nói vừa rồi của Lâm Phong, cô lại vội vội vàng vàng chạy sang thư phòng hể. Thư phòng này quả là rộng lớn. Không gian là một màu nâu chủ đạo, mọi nội thất trong phòng đều làm bằng gỗ quý, mùi thơm thực dễ chịu. Còn hể đang ngồi ung dung trên chiếc ghế sofa duy nhất trong phòng, trên tay là một tập giấy. Cô khẽ gõ cửa, ảnh mắt sắc lạnh chuyển đến Hiểu Lam. Cô khẽ cất tiếng:

- ảnh gọi tôi có việc gì vậy?

- Cô lại đây- Hể chỉ chỉ vào vào vị trí gần mình

Hiểu Lam lo sợ lại gần, tên này bị sao vậy, mặt lúc nào cũng đăm đăm như ai vay tiền hể không trả. Cô nghe người ta đồn thổi, Lâm Phong hể là người vô cùng lạnh lùng, không hề nể nang bất cứ ai. Liệu hể có định làm gì cô không. Những suy nghĩ ẩy cứ hiện lên khiến Hiểu Lam bước càng chậm, mãi mới đến chỗ hể chỉ. Khi đến gần, hể đưa tập giấy kia cho cô. Đồng thời cũng cất tiếng:

- Đây là hợp đồng tôi đã soạn trước, cô xem qua đi. Đơn giản thì đây là hợp đồng giữa hai chúng ta. Cô biết đấy, tôi là thương nhân, lợi ích của bản thân luôn phải đặt lên hàng đầu.

Hiểu Lam khẽ gặt đầu: " Tôi biết"

- Cô hiểu thì tốt rồi. Cô có thể đem hợp đồng nghiên cứu. Nhưng tóm lược lại, hợp đồng này giữa chúng ta diễn ra trong 1 năm, trong thời gian đó tôi sẽ giải quyết vấn đề viện phí cho cha cô, chỉ cần cô làm tốt vai trò của mình. Đối với tôi, trung thành là điều vô cùng quan trọng. Hãy đảm bảo cô không qua lại với người đàn ông khác. Và chú ý rằng, đừng có tình cảm với tôi. Nếu cô đồng ý, hãy ký vào phần bên dưới

Hiếu Lam không nói gì, chỉ lấy chiếc bút bên cạnh nhanh chóng kí tên mình vào, cô biết, bản thân mình không có sự lựa chọn. Nếu không đồng ý, cha cô có thể nhanh chóng bị đuổi ra khỏi viện mắt. Kì xong cô đưa hợp đồng lại cho Lâm Phong, hắn nhận lấy, chủ động bắt tay cô: "Hợp tác vui vẻ, phu nhân"

Hắn nói xong cũng không nán lại thêm một giây nào nữa, nhanh chóng trở về phòng ngủ. Cô cười tự giễu, quả là thành công.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Cuộc sống sau hôn nhân

Sau khi kết hôn, cô và hắn mỗi người một nơi, họ không ngủ chung với nhau. Giờ giấc sinh hoạt cũng khác nên rất ít khi chạm mặt. Hằng ngày, khi cô rời giường cũng không thấy hắn. Cô biết, hắn chán ghét cuộc hôn nhân đầy toan tính này. Ngay từ đầu, hắn đã nói đây chỉ là hợp đồng, ý nói cô nên hiểu, tránh nghĩ đây là cuộc hôn nhân như bao cặp đôi bình thường khác. Hoàn toàn không giống.

Cứ 6 giờ sáng, người giúp việc gia đình sẽ đến mang theo thức ăn cho cả ngày nên Hiếu Lam cũng chỉ quanh quẩn ở nhà. Vậy nên mỗi lúc như vậy cô sẽ đến quán cà phê của Triệu Quốc-cậu bạn thanh mai trúc mã của cô. Họ quen nhau từ nhỏ, hai người chơi rất thân với nhau. Đối với Hiếu Lam, Triệu Quốc chỉ là một người bạn, nhưng đối với Triệu Quốc, vị trí cô không chỉ đơn giản là bạn bè, mà đó còn là cô gái Triệu Quốc yêu thầm từ năm học sơ trung. Triệu Quốc vốn trầm tính, nên phần tình cảm này không ai hay biết, kể cả Hiếu Lam. Triệu Quốc biết rằng, cô không yêu mình nên chỉ có thể âm thầm quan tâm, bảo vệ. Có thể nói Triệu Quốc là một mẫu bạn trai vô cùng lý tưởng: Cao 1m80, dáng người cao gầy, thư sinh. Tính tình lại vô cùng tốt. Nhưng hoàn cảnh gia đình cậu cũng thật éo le. Mẹ bị bệnh về khớp, mỗi khi trời trở lạnh cả cơ thể lại đau buốt, mệt mỏi. Bố cậu cũng chỉ làm nông bình thường. Hai vợ chồng có mỗi mình Triệu Quốc, nên dù có vất vả, khó khăn, họ vẫn cố gắng góp nhặt cho Triệu Quốc được ăn học. Không phụ lòng cha mẹ, cậu luôn là một trong những gương mặt thuộc Top 3 của trường. Nhưng khi lên đến đại học, gia đình lại càng khó khăn. Triệu Quốc không còn lựa chọn nào khác, phải xin nghỉ học, vay mượn khắp nơi để có thể mở một quán cà phê nhỏ giúp đỡ cha mẹ.

Mỗi khi rảnh rỗi, Hiếu Lam sẽ sang chỗ Triệu Quốc chơi. Dù có ngồi yên cũng cảm thấy ấm áp. Trước kia mỗi khi cha mẹ bận rộn với việc của công ty, Hiếu Lam sẽ đến ngồi nói chuyện trời đất với Triệu Quốc, có thể nói quán nước nhỏ ấy đã trở thành nơi cô đến nhiều nhất sau nhà mình. Hồi còn đi học, có lần Hiếu Lam bị đám bạn xấu trêu chọc, cô vô cùng tức giận cùng uất ức, nhưng chẳng biết chia sẻ cùng ai. May mắn khi ấy có Triệu Quốc bên cạnh chia sẻ. Khiến cô giải tỏa được nỗi buồn trong lòng. Không biết hôm ấy Hiếu Lam đã khóc thương tâm ra sao, chỉ biết nước mắt cô thấm ướt vai áo sơ mi của Triệu Quốc.

Khi biết Hiếu Lam kết hôn, lại là một cuộc hôn nhân không có tình yêu, Triệu Quốc vô cùng đau lòng. Nhưng thấy Hiếu Lam không muốn nhắc đến, cậu cũng không tiện nói. Hôm nay Hiếu Lam đến. Gương mặt ngày một hốc hác. Hiếu Lam yên lặng ngồi xuống vị trí trong góc quán quen thuộc. Chờ khi Triệu Quốc ngồi xuống, cô nhẹ giọng nói: "Cậu biết không, từ khi còn nhỏ mình đã từng mong ước có một gia đình thật trọn vẹn. Mình không cần cuộc sống giàu sang, mình chỉ cần một người chồng yêu thương mình. Tiền bạc có thể kiếm. Nhưng một người chồng không yêu mình thì dù có sống với nhau bao nhiêu lâu cũng chẳng thể yêu. Một cuộc hôn nhân như vậy mình không muốn chút nào...." Triệu Quốc không trả lời, chỉ yên lặng lắng nghe. Cậu hiểu tính cách cô bạn này, hồi còn đi học, ngày nào cũng vẽ viễn cảnh tương lai ra trước mắt. Khiến cậu đôi lần cũng ảo tưởng về cuộc sống hôn nhân của bản thân và cô. Nhưng tương lai con người sao có thể sự đoán trước. Hiếu Lam vốn đơn giản, lại có chút nghịch ngợm lại bị đẩy vào cuộc sống khuôn khổ, âm trầm khó đoán của người đàn ông kia. Vì gia đình rơi vào tình thế khó khăn, cô đã phải hy sinh nhiều hơn hai chữ "tình yêu". Nhưng Triệu Quốc ngoài thương xót trong lòng cũng chẳng thể làm gì hơn. Đây là lựa chọn của Hiếu Lam. Chỉ có Lâm Phong mới có thể giúp đỡ cô trong thời gian này.

Đang mải mê trong dòng suy nghĩ, Triệu Quốc phát hiện vai áo mình có chút ẩm ướt, nhìn sang bên cạnh đã thấy Hiếu Lam tựa đầu vào vai cậu, nước mắt thì thoảng lại chảy xuống. Triệu Quốc chỉ khẽ thở dài. Nếu cô buồn thì hãy cứ khóc một chút, như vậy sẽ dễ chịu hơn. Bàn tay mảnh khảnh của Triệu Quốc khẽ vỗ về mái tóc của Hiếu Lam, thay cho một lời an ủi chân thành nhất. Giọng nói trầm ấm vang lên: "Cậu phải cố gắng lên nhé. Nếu có việc gì cứ chạy qua đây, mình sẽ bảo vệ cậu. Nếu muốn khóc, cũng hãy tìm mình, đừng cho bất cứ ai ngoài mình thấy sự yếu đuối của cậu, nhất là người đàn ông kia." Hiếu Lam đã ngừng khóc, ngược đôi mắt còn ngân ngấn nước nhìn Triệu Quốc: "Nếu sau này tên Lâm Phong kia không cần mình nữa, mình sẽ đeo bám cậu cả đời"- Giọng cô mang theo vài phần trêu chọc thường ngày. Triệu Quốc khẽ mỉm cười, ánh mắt luôn hướng về Hiếu Lam "Sau này mình sẽ cưới cậu nhé?" Nghĩ Triệu Quốc chỉ đang đùa, Hiếu Lam bật cười thành tiếng, vui vẻ đáp: "Hứa nhé..."

Hai người cứ vui vẻ cười đùa mà không hề hay biết hình ảnh của họ lúc này đã bị một đôi mắt sâu thẳm trong chiếc xe bên đường thu lại được. Hắn khẽ nhếch môi, lời nói lộ vẻ trào phúng: "Cuối cùng cũng bộc lộ bản chất thật rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tức giận

Hình ảnh cô gái nhỏ bé khẽ dựa vào vai chàng trai cao lớn bên cạnh khóc khiến người khác cảm động. Hình ảnh hai người không khác gì người yêu vì ánh mắt chàng trai kia thật dịu dàng và đôi tay cậu cứ khẽ vuốt mái tóc dài của cô gái. Nhưng khi vào mắt Lâm Phong, nó quả thực rất chướng mắt. Mới kết hôn được một tháng mà cô đã chạy đi với người đàn ông khác. Hắn vốn dĩ hạn chế về biệt thự vì muốn hai người có khoảng cách nhất định. Nhưng không ngờ cô gái kia không biết điều. Chẳng nhẽ lời hắn nói cô không thèm để tâm hay sao. Quả như những gì hắn đoán, cô ngoài mặt vui vẻ đơn giản là thế, nhưng thật ra bản chất lại không như thế. Hắn càng nghĩ càng thêm tức giận, nhấn mạnh chân ga khiến chiếc xe phóng đi vun vút.

Ngồi cả ngày ở quán của Triệu Quốc, Hiểu Lam cũng chẳng muốn về. Biết Triệu Quốc bận rộn nên cô cũng không ép cậu phải ngồi lại với mình. Thực sự cô cũng cần có không gian riêng, để suy nghĩ về mọi chuyện, về ngày mai rồi sẽ ra sao. Cô biết, khi cô kí vào hợp đồng kia, cô phải chấp nhận bán đi tương lai của mình. Trong đám cưới, cô vô tình nghe được hai tiểu thư của tập đoàn kia nói chuyện. Họ nói rằng trái tim Lâm Phong đã sớm thuộc về một người khác. Hạng người như cô sẽ nhanh chóng bị đá bay thôi. Cô cũng hiểu vị trí của mình trong cuộc trao đổi này. Nói trắng ra cô chỉ là người sẽ bị hất loại dụng. Nhưng cô không biết mình sẽ bị loại dụng ra sao. Khi nghe những lời kia cô cũng có chút khó chịu, một người con gái trong đám cưới của mình sao có thể chấp nhận chồng hợp pháp của mình có người khác trong tim. Hiểu Lam cứ mãi suy nghĩ, không hề để ý rằng thời gian đã nhanh chóng trôi đi. Ánh chiều vàng rực len lỏi qua những khe cửa, sưởi ấm gương mặt cô. Nhận thấy đã đến lúc phải ra về, Hiểu Lam nhanh chóng tạm biệt Triệu Quốc rồi bắt taxi trở về.

Nghĩ đến căn biệt thự rộng lớn không bóng người kia khiến cô hơi rợn người. Đó là khu cách biệt với thành phố nên xung quanh luôn luôn yên ắng, nhất là vào ban đêm. Yên lặng một cách lạ lùng. Còn người chồng yêu quý của cô không biết hiện giờ đang ở đâu, liệu có đang cười nói với cô gái Đào Nguyệt kia không. Nghĩ vậy trái tim cô ngày càng trống rỗng. Một người với chủ nghĩa gia đình hạnh phúc như cô sao có thể chấp nhận sự thật này. Cô nhanh chóng xua đi những suy nghĩ đó. Cố gắng không để ý đến cuộc hôn nhân bất hạnh mà mình đang phải trải qua.

Taxi cuối cùng cũng dừng lại. Hiểu Lam trả tiền xe rồi chậm rãi bước vào nhà. Hai bên lối đi vào trồng đầy hoa hồng bạch nở rộ. Trên cánh hoa còn đọng vài giọt nước trong suốt. Cô biết đó là người làm vườn cố định đã làm. Người làm vườn đó là một người bác già đã ngoài 50 tuổi. Cứ đứng giờ sẽ đến tưới cây cho cả biệt thự. Cô mỉm cười chạm nhẹ vào những cánh hoa mềm mại. Đây là loài hoa mà cô yêu thích nhất. Loài hoa tượng trưng cho tình yêu trong sáng, không xen lẫn vật chất, là tình yêu thiêng liêng của hai tâm hồn đồng điệu. Vậy mà bây giờ cô đang đi ngược lại tất cả. Một cuộc hôn nhân thương mại!

Khi đi vào đến sân trong, Hiểu Lam giật mình phát hiện một chiếc Rolls-Royce đang đỗ sừng sững trong sân. Trái tim yếu ớt của cô hoảng hốt. Không đến nỗi linh nghiệm như thế chứ. Cô vừa "nhớ chồng" mà hắn đã về thật. Ông trời ơi hãy cho cô một lý do để chạy khỏi nơi đây. Gương mặt của Hiểu Lam tái mét. Tuy chưa có tiếp xúc nhiều nhưng cô cực kì sợ hắn. Nhất là khi đôi mắt lạnh lẽo đó quét qua cô.

Sợ hãi thì vẫn cứ sợ. Nhưng đã đến đây rồi sao có thể trốn thoát. Lòng quyết tâm lên cao vút, cô rảo bước nhanh hơn tiến vào. Nhanh chóng bấm mật mã, cánh cửa mạ vàng nặng nề mở ra. Trong nhà tối đen, chắc hắn đang trên thư phòng. Cô thở phào nhẹ nhõm. Bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên: "Cả ngày nay cô đi đâu?". Giọng nói đó không ai khác, chính là Lâm Phong- chủ rể trong đám cưới 1 tháng trước của cô.

Hiểu Lam giật mình, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, va đập mạnh mẽ. Nhìn về phía phát ra giọng nói ấy, thấy hắn đang ngồi sừng sững trên chiếc ghế da đắt tiền. Cô vội vã bật đèn, thấp giọng trả lời: "Tôi đi gặp bạn". Lúc này đèn phòng sáng lên. Soi rõ gương mặt đang sợ hãi của cô. Lâm Phong khẽ cười, nói: "Xem ra cô không coi tôi ra gì. Cô không nhớ những gì tôi đã nói sao. Mới một tháng kết hôn mà đã vội vã đến thế. Làm tôi suýt nghĩ cô thật trong sáng. Hóa ra cũng lằng lự không kém mấy loại đàn bà ngoài kia". Lời hắn nói ra thật quá đáng, xúc phạm nghiêm trọng đến lòng tự trọng của Hiểu Lam. Cô tức giận lớn tiếng nói: "Anh đừng có quá đáng như vậy. Anh dựa vào cái gì mà nói tôi lằng lự?. Mong anh hãy suy nghĩ kĩ trước khi nói". Lâm Phong cười khinh miệt: "Chà, mạnh miệng quá nhỉ. Vậy mời phu nhân xem kĩ những bức ảnh này, không lại nói tôi vô lý". Dứt lời, hắn mạnh mẽ ném những bức ảnh trong tay về phía Hiểu Lam, vài góc ảnh sắc nhọn còn lướt qua mặt cô đau đớn, thay cho sự tức giận của hắn.

Hiểu Lam nắm chặt tay, nhặt những bức ảnh kia lên. Trong ảnh không ai khác chính là cô và Triệu Quốc. Khi cô đang dựa vào vai cậu ấy khóc thật đau lòng. Nhưng sao ánh mắt và hành động của Triệu Quốc lại thân mật đến vậy? Ánh mắt ấm nóng như có lửa luôn hướng về cô mà cô không hề hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 4: Ghét sự phản bội

Hiểu Lam sợ hãi, bàn tay đang cầm bức ảnh kia cũng bất giác run lên. Cô biết mình không sai, nhưng ánh mắt đáng sợ của hắn khiến cô khó mà bình tĩnh được. Cô vội vàng giải thích: "Không! Anh đừng hiểu nhầm. Tôi và Triệu Quốc chỉ là bạn bè mà thôi". Hắn vẫn nhìn cô, ánh mắt lạnh băng: "Là bạn hay không tôi không quan tâm. Nhưng cô phải biết thân phận của mình chứ. Người tôi dùng tiền mà mang về như cô nên biết điều một chút thì hơn. Tôi ghét sự phản bội. Đừng để tôi bắt gặp lần nữa". Hắn nói xong cũng không thèm nhìn Hiểu Lam nữa, bình tĩnh bước về cầu thang như không có chuyện gì.

Hiểu Lam vẫn đứng đó, từng cơn gió lạnh ủa vào mà không có cảm giác gì nữa. Cô không biết hắn có thể nói những lời cay độc đến vậy. Lời hắn nói như xát muối vào miệng vết thương đang rớm máu của cô. Cảm giác nhục nhã ê chề, Hiểu Lam không nhịn được khóc nức lên. Thu dọn những bức ảnh đang vương vãi dưới đất, cô chậm chạp đi về phòng mình. Tối nay chưa ăn gì mà cô vẫn chẳng thấy đói. Hay chính cô cũng không còn cảm giác gì nữa. Trước kia, cô chưa từng chịu những lời như vậy. Bây giờ khi nghe đến, thật khó mà giữ nước mắt lại.

Khóc chán chê, Hiểu Lam vào phòng tắm mở nước. Những lúc tâm trạng tồi tệ thế này ở một mình thật tốt. Ngâm mình trong bồn tắm nghi ngút hơi nước, cô cảm thấy tốt lên rất nhiều. Ra phòng ngủ, cô ôm chiếc laptop của mình. Cô ghét cảm giác bị quản thúc này. Ghét cay ghét đắng. Hắn không có cái quyền đó. Nhưng, đồng tiền của hắn có thể. Cô nghĩ đến cha, nghĩ đến giọt nước mắt của mẹ mà nhẫn nhịn. Dù không hề muốn phải giữ khoảng cách

với người bạn này, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác. Mở máy, cô nhắn cho Triệu Quốc:" Triệu Quốc à, có lẽ thời gian này mình không qua quán cậu được. Chúng ta tạm thời không gặp nhau được không?" Tin nhắn vừa soạn, cô nhanh chóng gửi đi. Vốn đang chờ Triệu Quốc trả lời, nhưng con đầu đầu bỗng nhiên ập xuống. Đầu đau đớn mãi không thôi. Cô mở tủ, cầm lấy vỉ thuốc giảm đau mà mình chuẩn bị từ trước uống. Một lúc sau thì thuốc phát huy tác dụng. Hiểu Lam nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hiếm khi ngủ ngon như thế, nên Hiểu Lam ngủ một mạch tới tận 9 giờ sáng. May mà không có lịch học nên cô cũng khá nhàn rỗi. Đầu cũng không còn đau nữa. Mở máy tính lên là một loạt tin nhắn của Triệu Quốc:

" Hiểu Lam, có chuyện gì vậy?"

" Có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Ai bắt nạt cậu?"

" Có phải Lâm Phong không cho cậu gặp mình?"

"..."

Những tin nhắn kéo dài mãi đủ để thấy Triệu Quốc lo lắng thế nào. Cậu ấy sợ cô xảy ra chuyện gì. Sợ cô bị Lâm Phong bắt ép... Hôm qua khi nhận được tin nhắn của Hiểu Lam, tim cậu không kìm nổi cứ đập mạnh, tay chân luống cuống không làm được gì. Gọi cho Hiểu Lam mà cô không nghe. Thiếu chút nữa là chạy khắp Bắc Kinh tìm cô.

Hiểu Lam xem xong vừa thương vừa buồn cười. Lo lắng đến vậy sao? Cô gọi lại cho Triệu Quốc, ngay lập tức đã kết nối, loa điện thoại phát ra từng tiếng liên hồi của cậu:" Alo, Hiểu Lam, cậu đang ở đâu? Có chuyện gì vậy? Nói gì đi đừng dọa mình " Hiểu Lam khẽ cười đáp:" Không có chuyện gì. Chỉ là..."

" Chỉ là gì, thôi, đừng ngập ngừng, qua chỗ mình đi, mình muốn gặp cậu,không nói nữa, mình tắt máy đây "- Triệu Quốc thật sự kích động. Biết sao được, chỉ cần là chuyện của Hiểu Lam, cậu chưa một giây bình tĩnh.

" Được"

Hiểu Lam đồng ý xong cũng chạy đi thay quần áo. Hôm nay nên nói rõ một số chuyện thôi. Chỉ mong Triệu Quốc thông cảm cho cô.

Mười lăm phút sau, taxi dừng lại trước cửa quán, Hiểu Lam vội vã bước vào. Vừa vào cửa đã thấy Triệu Quốc ở đó, thi thoảng lại đưa tay lên xem giờ. Thấy cô Triệu Quốc nhanh chóng lại gần. Kéo tay Hiểu Lam vào chỗ ngồi quen thuộc. Giọng nói lo lắng không thôi:" Nào, có chuyện gì mau mau nói cho mình biết. Đừng dùng mấy tin nhắn dọa mình như vậy ". Triệu Quốc vừa hỏi vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hiểu Lam. Cô nhẹ giọng giải thích cho cậu mọi chuyện, nói rằng thời điểm này không thích hợp. Triệu Quốc buồn bã, nghe cô nói tâm hai, ba tuần có thể không gặp nhau làm cậu buồn chán sắp chết. Triệu Quốc ôm Hiểu Lam vào lòng, nũng nịu như một đứa trẻ:" Vậy ôm một cái nào, mình sẽ nhớ cậu lắm " Hiểu Lam thiếu chút nữa bật cười, Triệu Quốc như trẻ con vậy. Cô cũng thoải mái ôm lại cậu.

Đào Nguyệt đang mua sắm với vài tiểu thư ở khu phố gần quán cà phê của Triệu Quốc. Thấy cảnh đặc sắc như vậy không kìm được lại giờ điện thoại lên chụp vài kiểu. Không chờ thêm một giây nào nữa gửi cho Lâm Phong.

Cắt điện thoại, cô ta nở nụ cười thật đáng sợ. Đôi môi tô son môi đỏ rực, ánh mắt sắc bén không ngừng đánh giá. Trong mắt là tia ghen tỵ mà phải nhìn kỹ người ta phát hiện được. Đúng vậy, Đào Nguyệt không muốn thấy cảnh này chút nào. Chỉ cần Lâm Phong cản trở hai người họ, cô sẽ không phải nhìn mấy trò này nữa rồi. Nghĩ thế, Đào Nguyệt liền vui vẻ rời đi

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cay nghiệt

Tại tòa nhà Develop sừng sững, Lâm Phong đang nhàn nhã ngồi ký tài liệu. Điện thoại đột thông báo có tin nhắn, hần lười biếng liếc nhìn sang, thấy người gửi là Đào Nguyệt, tâm trạng tốt lên hẳn. Nhanh chóng mở ra xem, không ngờ đó là một loạt hình ảnh. Mà nhân vật kia không ai khác, chính là Hiểu Lam. Mấy tấm ảnh cũng thật đặc sắc: một nam một nữ ôm nhau ngọt ngào. Hần tức giận vô cớ, thiếu chút nữa quăng điện thoại từ tầng 40 xuống. Cô ta quả không biết điều, hần đã làm đến như thế mà vẫn đi quyến rũ người đàn ông khác. Cảm giác bị phản bội khiến hần không thể tập trung tiếp tục làm việc được. Buông tập tài liệu xuống, hần gọi điện cho Đào Nguyệt: " Em có rảnh không?... Được, chờ anh"

Ba mươi phút sau, dưới sảnh chung cư cao cấp,hình ảnh Lâm Phong cùng Đào Nguyệt đang sóng vai bước đi. Hình ảnh ấy thật đẹp nhưng cũng thật nhức mắt. Lúc này Hiểu Lam cũng đang trên đường về nhà. Hình ảnh hai người họ thật trùng hợp ngang qua tầm mắt cô. Trái tim cô trùng xuống, Bắc Kinh nhỏ bé quá. Nhỏ bé đến nỗi mỗi khi anh qua lại cùng người phụ nữ nào khác cô sẽ bắt gặp. Nhưng thế thì sao chứ, cô không có quyền lên tiếng. Anh có thể chỉ trích cô chuyện làm bạn với Triệu Quốc, coi nó như phản bội, còn cô thì không.

Taxi dừng trước cửa biệt thự, Hiểu Lam ủ rũ bước xuống. Lê đôi chân mệt mỏi vào nhà. Căn nhà rộng rãi nhưng lặng im không một bóng người, khiến cõi lòng cô thêm tê tái. Dù thế nào cũng phải ăn trước đã. Hiểu Lam nhanh chóng vào bếp, làm một vài món thật đơn giản. Làm xong cũng đã tám giờ,

cô cũng chỉ có thể vội vã ăn.

Bỗng ngoài sân có tiếng xe tiến vào, Hiểu Lam vội nuốt miếng cơm sắp mắc nghẹn ở cổ, hần sao lại về giờ này?! Cô vội vã thu dọn đồ ăn trên bàn, chỉ muốn nhanh nhanh để chạy lên tầng. Nhưng không kịp. Khi cô vừa dọn xong cũng là lúc Lâm Phong bước vào nhà. Hần thực sự ngạc nhiên vì cảm giác này, trong không khí còn phảng phất mùi thức ăn. Nhà của hần lúc này thật ấm áp chứ không còn cái vẻ lạnh lẽo thường ngày khi hần trở về. Nhưng khi nhìn đến thân hình đang muốn chạy trốn kia, khuôn mặt vừa mới thả lỏng ngay lập tức trở về trạng thái lạnh lẽo ban đầu. Hần dành cho cô cái nhìn sắc lạnh, không quên nói những lời cay nghiệt: "Ồ, hôm nay phu nhân về nhà sao? Tôi còn tưởng đêm nay cô sẽ phong lưu bên ngoài cơ đấy." Hiểu Lam vốn định trốn chạy, khi nghe thấy hần nói thì động tác dừng hẳn lại. Cô nhìn vào đôi mắt kia, cất tiếng: "Anh lại muốn nói gì tôi đây? Còn tôi lại cho rằng anh sẽ qua đêm với cô gái Đào Nguyệt kia cơ đấy "

Lâm Phong nghe đến cái tên kia thì thực sự tức giận, cô ta có cái quyền gì mà xen vào đời sống cá nhân của hần?" Cô biết Đào Nguyệt sao? Nhưng đáng tiếc cô không xứng để nhắc đến cái tên ấy. Sao nào? Tự nhiên nhắc tới người phụ nữ khác? Ghen sao? Vậy để tôi nói cho cô biết: Cô không bằng Đào Nguyệt, mãi mãi không. Dù cho cô có leo lên cái ghế phu nhân này thì sao chứ? Vị trí trong trái tim tôi chỉ có cô ấy. Chỉ khi hợp đồng kết thúc, tôi sẽ ném cô đi như một món hàng" Hần dứt lời cũng lạnh lùng bỏ đi, không cho cô cơ hội để nói thêm bất kỳ điều gì.

Trái tim Hiểu Lam như ngừng lại. Cảm giác đau đớn lan tràn khắp nơi. Hình như, cô còn nghe thấy trái tim mình vỡ vụn. Rồi sau này hần sẽ ném cô đi như một món hàng sao? Quá đáng, hần thực sự quá quá đáng. Từng giọt nước mắt ấm nóng chảy xuống khuôn mặt đã lạnh lẽo của cô. Trái tim cô bây giờ cũng thật lạnh. Cô không ngờ đây là người đàn ông mình đã yêu thương trong suốt những năm tháng học trò.

Nhớ lại những năm tháng ấy, khi Hiểu Lam vẫn còn đi học. Khi ấy Lâm Phong đã học xong đại học rồi. Trường cô học ngày trước cũng thuộc trường trong top của thành phố, nên ngày xưa Lâm Phong cũng học ở đó. Trong ngày kỉ niệm thành lập trường, hần có trở về. Khi ấy, hần là hình mẫu lí tưởng của bao nhiêu cô gái. Lâm Phong mang vẻ đẹp nam tính mạnh mẽ chứ không thư sinh hiền lành như Triệu Quốc. Đó cũng là lý do khiến Hiểu Lam thích anh. Vậy nên suốt ngày chạy khắp nơi tìm anh. Chỉ mong có thể nhìn thấy hình bóng ấy dù chỉ một chút.

Cho đến hiện tại, tình cảm ấy vẫn luôn lớn lên. Vậy nên đám cưới này cô mới đồng ý. Nếu là người khác, có lẽ cô sẽ lập tức từ chối. Dù cho có làm việc bán mạng cũng không cần. Cô yêu anh đến vậy. Yêu một cách thật hèn mọn. Biết anh đã có người khác, nghe anh luôn tìm cách mĩa mai, châm chọc mình nhưng vẫn cứ yêu. Yêu một cách mù quáng. Hiểu Lam không biết sau này có hối hận không. Nhưng tại thời điểm hiện tại, cô đã chẳng thể rút lui. Một năm này, cô tự cho bản thân chìm đắm trong đoạn tình cảm này. Vì chỉ cần bản hợp đồng này kết thúc, cô sẽ ra đi. Hay có lẽ chẳng cần cô tự cuốn gói, anh sẽ vứt cô đi. Nghĩ lại những lời cay nghiệt vừa rồi, nước mắt cô lại lăn chã rơi. Vốn nghĩ Hiểu Lam sẽ ương ngạnh đáp trả, nhưng không, cô cứ cúi gầm mặt xuống đất. Sự yếu đuối này của cô hình như hôm nay càng thêm rõ ràng.

Không muốn đối diện với ánh mắt khó hiểu của Lâm Phong thêm một giây nào nữa. Hiểu Lam dứt khoát chạy về phòng mình. Cô không hề muốn mình yếu đuối chút nào, thậm chí là có chút khinh ghét mỗi khi xem phim thấy mấy cô gái khóc lóc suốt ngày. Nhưng hôm nay có lẽ cô nên khinh bỉ chính bản thân mình chẳng thể giữ nổi bình tĩnh dù chỉ một chút. Vì thực ra Hiểu Lam rất sợ. Sợ hãi mỗi khi Lâm Phong nói về một cô gái khác. Dù biết mười mười hần không có chút tình cảm nào dành cho mình, nhưng cô luôn trốn tránh những lời ác ý đó.

Thấy Hiểu Lam như con thỏ nhỏ chạy trốn, Lâm Phong cũng chẳng giữ cô lại. Hần cảm thấy lúc này cô chỉ diễn trò mà thôi. Hần cô muốn được hần để ý lắm. Cố gắng đè nén tâm trạng đang thay đổi không ngừng. Lâm Phong tiến về quầy bar. Hần nhất định sẽ không bao giờ yêu cô gái đang khóc ở trên tầng kia, chắc chắn là thế. Sự quan tâm của hần là những mảnh vụn nhỏ, không ai có thể chiếm giữ toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quá khứ không phai mờ

edited*

Sau lần cãi vã đó, mọi thứ cũng không có gì thay đổi. Chỉ là Lâm Phong trở về biệt thự thường xuyên hơn. Hiểu Lam ở nhà nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ có nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa. Cô cũng không gặp gỡ Triệu Quốc nhiều như trước. Mỗi lần trở về, người hần luôn nồng nặc mùi nước hoa phụ nữ, quần áo cũng xộc xệch. Có thiếu hiểu biết thế nào cũng biết hần đã làm gì ở ngoài. Hiểu Lam và hần cũng thường xuyên cãi nhau. Hần luôn tìm cách mĩa mai cô. Hần nói cô là người đàn bà tham lam nhất hần từng biết. Cô không biết hàng đêm hần phong lưu bên ngoài với ai. Nhưng chắc có lẽ là Đào Nguyệt, Hiểu Lam đoán thế. Dù gì cô cũng không muốn đào sâu góc tối bên trong hần

Đào Nguyệt chính là người mà hần "yêu". Hiểu Lam từng đọc được một vài mẩu báo hiếm hoi, nói về hôn lễ giữa hai người họ. Chỉ tiếc hôn lễ chỉ còn một ngày nữa là đến ngày chính thức thì chẳng hiểu sao lại dừng lại. Lý do không ai biết, có lẽ tin tức đã bị hần che giấu. Trái tim hần là một mảng đen tối, không ai có thể nhìn rõ. Đào Nguyệt là con gái lớn của nhà họ Đào, là một tiểu thư chính hiệu. Sinh ra trong nhung lụa, chưa từng phải đụng tay vào bất kì việc gì. Vốn dĩ có thể tiếp quản sự nghiệp gia đình nhưng cô không làm vậy. Đào Nguyệt quyết định theo đuổi đam mê của mình.

. Nhưng cuộc sống là một chuỗi những bất ngờ mà con người ta không thể tưởng tượng nổi. Trước kia Đào Nguyệt được du học tại Anh, học tại một trường đại học danh giá. Cũng lần đó, Triệu Quốc là một trong những học sinh thuộc diện trao đổi. Hai người gặp nhau, lần gặp ấy khiến Đào Nguyệt luôn thương nhớ về Triệu Quốc, cô gấp rút hoàn thành việc học bên Anh để trở về nước. Khi về Bắc Kinh, cô gặp lại Lâm Phong - thanh mai trúc mã của cô. Trước kia hai người luôn thân thiết với nhau, suốt những năm tháng học trò, hai người đi đâu cũng có đôi, từ đó được cho là một cặp. Không ai lên tiếng phủ nhận. Lần trở về này, Đào Nguyệt nhanh chóng vào công ty của Lâm Phong, giữ chức vụ thư kí khiến không ít lời bàn tán được nhân viên

được suy đoán

Đào Nguyệt về nước được chừng một năm thì hai bên gia đình bắt đầu bàn đến chuyện kết hôn. Lâm Phong cũng không còn là một chàng trai đôi mươi nữa. Hắn cần một gia đình, Đào Nguyệt là một cô gái môn đăng hộ đối. Vậy nên hẳn sau khi nghe cho bàn bạc chuyện cưới hỏi thì nhanh chóng gật đầu. Bởi lẽ cái Lâm Phong quan tâm từ trước đến nay chỉ có sự nghiệp. Hắn nghĩ chỉ cần tìm một cô gái phù hợp sống bình yên đến hết đời là được rồi, suy nghĩ về tình yêu của hắn quá đơn giản, vì hắn không quan tâm.

Nhưng Đào Nguyệt thì không như vậy. Cô muốn có một cuộc sống gia đình thật sự hơn là một cuộc sống đầy đủ nhưng không có chút ấm áp. Đào Nguyệt hiểu Lâm Phong rất rõ. Với hắn, sự nghiệp là thứ hắn ham muốn nhất. Còn chuyện tình yêu? Thôi đừng bàn tới thì hơn. Từ khi gặp Triệu Quốc ở nước Anh xa xôi, cô đã biết mình đã phải lòng cậu. Nhưng cha mẹ cô sẽ đồng ý sao? Chắc chắn là không. Triệu Quốc không có gì. Thế lực không, tiền bạc địa vị không. Cái cậu có chỉ là một trái tim ấm áp nhất. Đào Nguyệt chắc chắn thế. Vậy nên cô nghĩ ra một cách, một cách khiến Lâm Phong chủ động từ chối kết hôn.

Chuyện kết hôn giữa hai gia tộc như đã được định đoạt từ trước. Đào Nguyệt là một cô gái gia giáo tất nhiên sẽ không làm mất mặt mọi người. Cô tiếp tục giữ vẻ mặt như ngằm đồng ý. Cuối tuần hay lúc nào rảnh sẽ mua quà rồi sang chơi với "mẹ chồng tương lai". Mọi thứ diễn ra rất tốt đẹp khiến cha mẹ hai bên vui mừng khôn xiết. Ngày tổ chức hôn lễ ngày càng đến gần. "Tốt lắm, rất đúng kế hoạch" Đào Nguyệt nghĩ thầm

Chiều hôm ấy, Tuyết Nhi, bạn thân của Đào Nguyệt rủ cô đi uống cà phê. Tuyết Nhi hỏi: "Sao cậu lại cứ mập mờ trong chuyện kết hôn với Lâm Phong vậy? Hai người như vậy, cậu nên đồng ý luôn chứ." Đào Nguyệt khẽ khuấy cốc cà phê, trả lời: "Thực ra ban đầu mình cũng có tình cảm với Lâm Phong, nhưng ở Anh, mình gặp Triệu Quốc. Mình thực sự rất thích cậu ấy". Tuyết Nhi ngán ngẩm nhìn bạn mình: "Cậu nói gì vậy, đó chỉ là tiếng sét ái tình thôi, một người đàn ông không có tiền đồ như vậy không thể gửi gắm ở đời được, so với cậu thực sự kém xa." Sau đó Tuyết Nhi nói hết những chuyện cô ta biết cho Đào Nguyệt, kể rằng gia đình Triệu Quốc thiếu thốn, nghèo nàn biết bao. Nhưng tất cả dường như không thay đổi được Đào Nguyệt, trước khi rời đi, cô ta chỉ để lại một câu: "Cậu yên tâm, mình sẽ khiến cho cuộc đời Triệu Quốc thay đổi. Sẽ có người giúp mình, đó là Lâm Phong". Nói rồi cô yêu kiều rời đi, bỏ lại Tuyết Nhi đang sửng sốt người trong quán cà phê.

Đào Nguyệt tuy là một tiểu thư đích thực nhưng tính tình lại vô cùng tốt. Quán cà phê của Triệu Quốc đều là do cô giúp. Ban đầu cô cố gắng tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Triệu Quốc, giới thiệu mình là một người muốn đầu tư vào lĩnh vực nhà hàng nên ngỏ ý giúp đỡ. Triệu Quốc trong lúc khó khăn nhất thấy Đào Nguyệt chính là một sợi dây kéo cậu khỏi màn đêm u tối vậy nên cậu không chút nghi ngờ nhận lời.

Đào Nguyệt biết có lúc bản thân cô thật kém sáng suốt. Thế nhưng lại nghĩ ra một lý do vớ vẩn với mấy tờ tài liệu giả để đánh lừa Triệu Quốc. May mà mọi thứ thuận lợi ngoài mong đợi. Đào Nguyệt biết, cậu còn cha mẹ cần phải lo lắng.

Hai ngày nữa hôn lễ chính thức giữa Đào Nguyệt và Lâm Phong sẽ chính thức bắt đầu. Vì thấy Đào Nguyệt tỏ ý chưa muốn làm giấy đăng ký kết hôn luôn nên Lâm Phong cũng chẳng bắt ép. Coi như hai người cần một thời gian để "sống thử". Dù sắp là ngày kết hôn nhưng Lâm Phong vẫn không chút sốt sắng. Hắn vẫn đồng ý tham gia vào những bữa tiệc quan trọng như mọi ngày. Cuộc gặp mặt hôm đó diễn ra tại một khách sạn năm sao lớn nhất nhì thành phố. Lúc cuộc gặp kết thúc thì cũng đã rất muộn. Lâm Phong không uống quá nhiều nên xem ra hắn vẫn rất tỉnh táo. Nhưng trong khi chờ trợ lý ra lấy xe, Lâm Phong bỗng bắt gặp một hình ảnh vô cùng quen thuộc. đang mềm mại tại tiền vào. Không ai khác, đó là Đào Nguyệt.

Cô mặc một bộ váy đen bó sát, người toát mùi rượu. Đặc biệt phải kể đến chàng trai đang vắt và diu cô vào sảnh khách sạn. Cậu có thân hình cao ráo vô cùng cân đối, khuôn mặt đẹp như tạc. Vẻ đẹp ấy Lâm Phong không thể phủ nhận. Vốn định ra đỡ cô, nhưng Đào Nguyệt trong cơn say khướt đã đặt lên môi chàng trai bên cạnh một nụ hôn Pháp ngọt ngào, miệng còn lẩm bẩm không thôi một cái tên: "Triệu Quốc"

Hắn giận. Phải, hắn giận Đào Nguyệt tại sao có thể qua đêm cùng một người đàn ông khác trong khi mai kia là hôn lễ của bọn họ. Trợ lý cuối cùng cũng mang xe đến, nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của hắn mà thở hắt ra.

Hôm sau Lâm Phong hẹn Đào Nguyệt ra ngoài, muốn hỏi cho rõ mọi việc. Nhưng hắn còn chưa kịp mở lời, Đào Nguyệt đã dứt khoát nói: "Em biết anh hẹn em có việc gì. Anh muốn thế nào thì làm vậy đi. Em ghét cuộc hôn nhân này". Nghe xong Lâm Phong càng thêm tức giận. May cho Đào Nguyệt là hai nhà cũng khá thân thiết, nếu là người khác, chẳng biết đã phải chịu hậu quả gì

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cấm kỵ

Hôm nay Lâm Phong trở về sớm hơn thường ngày, quần áo ngay ngắn nhưng mùi nước hoa quen thuộc ấy vẫn cứ luôn phảng phất. Hiểu Lam cũng chẳng thể nào làm gì khác ngoài chịu đựng. Mỗi lần ngửi mùi hương ấy trong không khí, trái tim cô lại nhói lên. Thực sự sợ mỗi khi hắn trở về, lại còn đem theo hương thơm của người đàn bà khác.

Lúc hắn trở về, Hiểu Lam đang ngồi đánh máy. Hắn về cũng chẳng buồn liếc nhìn cô lấy một cái, chỉ hờ hững đi lên tầng. Thế nhưng vẫn là hắn để ý, nhất là sau những lần cãi vã kia, nhìn thấy sự tức giận cùng cam chịu cô, nhất là đôi mắt đỏ ngầu đầy nước nhưng chưa bao giờ rơi một giọt nào xuống trước mặt hắn. Và rồi hắn lại nhìn xuống cô gái đang ngồi trong phòng khách dưới tầng. Cô thật xinh đẹp. Khoác trên mình bộ quần áo mặc nhà đơn giản nhất: áo phông trắng và quần vải, tất cả đều rộng thùng thình, chẳng thể tôn lên bất kì dáng vẻ nào của người phụ nữ. Nhưng nhìn cũng thật thuận mắt. Mái tóc dài xoắn sóng đang được thả xuống tự do trên tấm lưng nhỏ của cô. Dưới ánh mặt trời, màu hạt dẻ của nó lại càng thêm phần lấp lánh. Lâm Phong cứ đứng

đó ngắm nhìn Hiểu Lam, ánh mắt chăm chú ấy ngay cả hắn cũng không nhận ra. Sau một hồi ngắm nghía, hắn cũng rời đi, đồng thời rút ra được một kết luận: Yên lặng chính là khi Hiểu Lam xinh đẹp nhất.

Sau khi tắm xong, hắn xuống tầng. Hiểu Lam vẫn ngồi đó, bàn tay nhỏ nhắn đang nhanh nhẹn đánh từng con chữ. Hắn chậm rãi bước xuống, dường như có chút mong chờ ánh mắt của cô thay vì dính trên màn hình thì phải nhìn hắn. Nhưng không, chiếc màn hình cùng hàng chữ dài vẫn luôn thu hút cô. Hắn có chút tức giận, giọng nói trầm thấp vang lên phá vỡ sự yên lặng trong căn phòng: "Một tiếng nữa cô đi dự tiệc cùng tôi, nhanh kết thúc công việc đi, tôi không muốn phải chờ"

Hiểu Lam lúc này mới nhắc đôi mắt mệt mỏi lên nhìn hắn, rồi nhìn đồng hồ: Trời ạ, mới thế đã sáu giờ tối. Cô mới ngồi được một lúc mà nhi...? Cô cảm cốc nước bên cạnh, uống một ngụm lớn, giọng nói thực sự mệt mỏi: "Tại sao tôi phải đi vậy? Tôi không đi có được không? Luận văn vẫn còn chưa xong" Trong giọng nói hình như còn mang theo một chút nài nỉ.

"Còn việc thì để ngày mai đi, cô ngồi cả chiều rồi, không sợ hai mắt rơi ra ngoài sao? Buổi tiệc này nếu không có người vợ như cô đi cùng thì hình ảnh của tôi biết làm thế nào đây?" Hắn nói nhưng trong đó lại là sự mỉa mai. Ý hắn có phải nói người vợ là cô vô dụng, không biết làm gì giúp chồng, chỉ biết trốn tránh nhiệm vụ hay không? Cộng thêm vừa nãy vốn Hiểu Lam đã hạ giọng xuống rồi, mà hắn thực chẳng biết điều gì cả. Phải biết rằng cô là người rất ít hạ giọng năn nỉ ai đó đâu. Lời hắn nói ra càng khiến tâm trạng của Hiểu Lam thêm tồi tệ, nhưng cô vẫn kiềm chế cảm xúc của mình. Nhanh chóng lưu bài, cô ôm máy tính trước ngực, vẫn cố gắng nói thêm một lần nữa: "Hay anh nhờ thư kí của anh đi cùng đi, Đào Nguyệt ấy..." Lời cô còn chưa dứt, hắn đã tức giận gắt lên:

"Đào Nguyệt, Đào Nguyệt. Cô không nhắc đến cô ấy thì không chịu được sao? Và lại, không nhớ tôi đã nói gì à? Cô không có quyền nhắc tới cô ấy, cũng đừng mang cô ấy ra làm lá chắn"

Hiểu Lam lần này lại sững người. Tại sao? Tại sao hắn lại phản ứng thái quá đến như vậy? Chỉ vì cô nhắc đến cái tên kia sao? Hình như đây là một điều cấm kỵ đối với hắn. Cũng phải thôi, chẳng hiểu vì lý do gì, bỏ lại cô gái mình yêu nhất để lấy cô. Chắc bây giờ hối hận lắm, đáng lẽ vị trí phu nhân này phải thuộc về cô ta kia mà. Nhưng đáng tiếc, cái hợp đồng kia dù thế nào cũng đã là ràng buộc. Chỉ cần thời hạn kết thúc, cô sẽ đi mà, hắn đừng như vậy có được không?

Hiểu Lam lên phòng, lấy ra bộ váy dạ hội màu đen vô cùng quyến rũ. Trong tủ này luôn chứa đầy đủ các loại váy áo, tùy theo nhu cầu sử dụng. Nhưng ngoài váy dạ hội, cô cũng không dùng gì khác. Vì bây giờ, loại váy này quá đắt, cô không thể tự mua được. Hiểu Lam tự mình mặc lên bộ quá nặng nề đó, đơn giản vì ở trên đó đính quá nhiều loại đá. Tất cả đều là đá màu đen, duy nhất ở phía ngực trái có 9 viên đá cỡ lớn hơn một chút, màu đỏ thẫm. Váy dài đến gót chân, là loại hở vai. Vậy nên khi mặc lên, màu đen của đá quý lại càng tôn lên nước da trắng sứ của Hiểu Lam. Tóc cũng là cô tự làm, chính là kiểu tóc búi nhẹ sau gáy, vài sợi được tự do rơi xuống, trông vô cùng yêu kiều. Trong bộ váy cưới, mái tóc ấy toát lên vẻ trong sáng, nhẹ nhàng. Nhưng với trang phục màu đen, nó khiến gương mặt Hiểu Lam thêm kiều ny. Cô đang đeo phụ kiện thì Lâm Phong đột ngột bước vào, có lẽ hắn phải chờ hơi lâu.

Khi bước vào, nhìn thấy dáng vẻ Hiểu Lam từ phía sau, con tức giận của hắn như bay mất. Và khi gương mặt kia quay lại, hắn như bị điểm huyệt, trong lòng thầm thốt lên: "Chết tiệt, cô ta đẹp thật"

Rồi ánh mắt chuyển đến gương mặt xinh đẹp như được điêu khắc, đến bờ vai trắng nõn cùng xương quai xanh khêu gợi, hắn bỗng muốn thay đổi ý định, nhốt cô ở nhà, chỉ mình hắn được ngắm nhìn. Cô quyến rũ như vậy, đến yến tiệc ấy toàn mấy lão dê già, nghĩ đến ánh mắt hau háu của bọn người kém cỏi kia, hắn vô cớ ghen tức...

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp gỡ

Hôm nay Lâm Phong tự mình lái xe. Hiểu Lam thấy lạ nhưng cũng chẳng muốn hỏi, cô không muốn khiến bản thân quá để ý đến hắn. Trong chiếc Roll-Royce sang trọng, bầu không khí ngọt ngào bao trùm. Trong xe yên lặng như tờ, dường như còn nghe thấy tiếng hít thở chậm chậm. Cảm giác yên lặng khiến Hiểu Lam thấy bí bách. Cô dời sự chú ý của mình ra bên ngoài cửa sổ. Dòng người hòa cùng xe cộ đi lại hối hả. Trước đây Hiểu Lam nghĩ mình sẽ là một trong số những con người ngoài kia, sáng đi tối về, nhưng cuộc sống không đơn giản như những gì cô tưởng tượng. Nó khác xa với suy nghĩ trước đây, từ khi kết hôn, cuộc đời cô đã sang một trang mới. Nghĩ đến cuộc sống hiện tại, Hiểu Lam vô thức thờ dãi. Nhìn chiếc Ipad trên xe, cô ngược nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh khẽ hỏi: "Tôi có thể bật nhạc không?". Hắn cũng chẳng thèm liếc nhìn cô, chỉ khẽ gật đầu. Hiểu Lam nhanh chóng mở một ca khúc cũ mà cô thích từ nhiều năm trước. Giọng hát trầm thấp của Ebony Day cùng giai điệu u buồn vang lên thật chậm: "*So you said, you've found somebody else. And I prayed, that that was just a lie...*"

Âm nhạc khiến không khí thoải mái hơn, chẳng mấy chốc xe đã dừng lại, cả hai cùng bước vào căn biệt thự sát bờ biển kia. Bên ngoài, những chiếc xe hạng sang xếp dài từng hàng, căn biệt thự như tòa sáng. Càng đến gần, tiếng cười nói, tiếng chạm ly, rồi tiếng những bước chân càng rõ ràng. Theo lời Lâm Phong, cô khẽ khoác vào tay hắn. Đây là lần đầu tiên cô gần gũi như vậy với chồng mình, nghe quả là buồn cười nhưng sự thật thì chính là như vậy. Vào hẳn bên trong, sự xa hoa càng rõ ràng. Trong gian phòng tràn ngập ánh sáng, hoa hồng Juliet cắm đầy khắp nơi. Ánh nến lung linh tỏa ra mùi thơm nhẹ dịu, trên bàn, những ly rượu vang đã được rót sẵn. Vậy nên trong này cũng không phải người bình thường, toàn những ông già tai to mắt lớn trên

thương trường. Ca sỹ, người mẫu, diễn viên, những ngôi sao hạng A cũng không thiếu. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Hiểu Lam, Cô như bông hoa hồng đen sang trọng, vẻ đẹp của cô khiến đám dê già hứng thú. Ban đầu cũng khá khó chịu nhưng rồi mọi thứ cũng ổn. Hiểu Lam thân mật cùng Lâm Phong điem qua một vài gương mặt nổi bật. Vì không thể tiếp tục diễn kịch nên cô lấy lý do đau bụng, lần ra một góc mà ít người qua lại để nghỉ ngơi.

Dù cho giữa phòng khách đông người, cô vẫn thấy được Lâm Phong, cô chăm chú quan sát, để ý đến từng cử chỉ của hắn, chỉ tiếc ánh mắt hắn chưa từng nhìn về phía cô lấy một lần. Tường như chỉ cần chờ thêm một lúc là có thể ra về, nhưng mọi thứ không đơn giản như những gì cô tưởng, vì cô thấy ánh mắt Lâm Phong đang nhìn chăm chú một bóng hình. Theo tầm nhìn của hắn, cô phát hiện ra hắn đang nhìn một cô gái, mà kia không ai khác chính là Đào Nguyệt.

Cô ta đang tay trong tay với ông thị trưởng thành phố A. Lão già này chắc phải ngang tuổi bố cô. Một tay bưng ly rượu vang đỏ, tay kia ôm chặt lấy eo Đào Nguyệt, nhìn qua là biết thuộc loại háo sắc không ra gì. Đôi mắt Lâm Phong không giấu nổi sự tức giận, hắn nhìn chăm chăm vào hình ảnh quán quýt kia Hình như cũng cảm nhận được sự hiện diện của Lâm Phong. Cô ta khéo léo thoát ra khỏi vòng tay lão thị trưởng, nhấc ly rượu trên khay của người phục vụ, chạy lại gần Lâm Phong, ánh mắt còn cổ tình liếc qua chỗ Hiểu Lam. Giọng cô ta ngọt như muốn chảy nước: "Lâm Phong, anh cũng tới đây sao? Chị Hiểu Lam đâu?" Vừa nói cô ta vừa khẽ cụng ly với Lâm Phong, ngón tay được sơn sửa tỉ mỉ còn không quên lướt qua tay hắn.

Lâm Phong không trả lời cô ta, chỉ hỏi ngược lại: "Em cùng lão già kia có quan hệ gì vậy? Nhìn hai người có vẻ thân mật đấy" Đào Nguyệt cười trù, còn tỏ vẻ đáng yêu: "Anh suy nghĩ lung tung gì vậy? Chỉ là quan hệ xã giao thôi. Anh biết mà, em chỉ có mình anh" Cô ta nói xong còn nở nụ cười kiêu mi, ngửa cổ nhấp một ngụm vang đỏ.

Mọi hành động của hai người đều rơi vào mắt Hiểu Lam, nó khiến lòng cô đau đớn. Cô đường đường là vợ, mà chỉ có thể nhìn chồng mình ghen tị, để ý đến người đàn bà khác. Lòng cô như cháy máu, chỉ có thể khóc ngược vào trong. Hai người họ còn nói gì đó, nói rất nhiều. Nhưng cô đã chẳng còn can đảm để tiếp tục theo dõi, chỉ biết uống từng ly rượu vang nóng bùng. Trong lúc mơ màng, hình như cô còn thấy Lâm Phong cười, hắn cười nhẹ đầy dịu dàng. Đáng tiếc nụ cười này không dành cho cô. Rồi có một bóng người tiến lại gần cô, nhưng không rõ mặt lắm, chỉ thấy trên gương mặt ấy đang nở nụ cười đầy nguy hiểm.

Hắn ta đỡ cô đứng dậy, khẽ khẽ thủ thi vào tai Hiểu Lam: "Lên phòng anh nghỉ ngơi đi". Nhận ra nguy hiểm nhưng cô chẳng còn sức phản kháng, tay chân mềm nhũn như sợi bún, hai chân không thể nhấc nổi, chắc cô say mất rồi. Cả người cô dựa hẳn vào người đàn ông xa lạ kia, cô giương đôi mắt tìm kiếm bóng hình Lâm Phong, mong hắn giúp, nhưng chỉ có thất vọng. Cô không thấy hắn đâu, cả Đào Nguyệt cũng biến mất...

Lòng cô thất vọng tràn trề, lần này không xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nguy hiểm cận kề

Hiểu Lam mệt mỏi dựa vào người đàn ông kia. Đầu cô đang quay vòng, chỉ biết bám víu vào điểm tựa theo bản năng. Người đàn ông lạ mặt vừa dìu cô đi vào phòng, vừa lẩm bẩm nói điều gì đó. Hiểu Lam khó nhọc mở mắt, cô không nhìn thấy rõ mặt hắn ta nhưng đoán chừng người này nhiều tuổi hơn Lâm Phong. Cô yếu ớt hỏi: "Ông đưa tôi đi đâu?" Nghe thấy tiếng nói của người phụ nữ trong lòng, lão già thị trưởng cúi đầu xuống, nở nụ cười nham hiểm: "Tôi đưa em đi nghỉ".

Ý thức mức độ nguy hiểm càng rõ ràng, Hiểu Lam bắt giác rung mình, hắn định đưa cô đi đâu? Bỗng cô nhớ tới câu chuyện vô tình nghe được của bác hàng xóm. Bác ấy kể có cô gái trẻ kia, tham dự mấy cái tiệc rượu, bị người ta lừa lên giường, sau đấy trở về thần kinh không ổn định, cứ khóc lóc suốt ngày. Nghĩ thế, Hiểu Lam như bưng tỉnh, cảm giác say rượu nhanh chóng bị thay thế bởi sự lo lắng. Tim đập ngày càng nhanh, ngón tay dần lạnh buốt, đây chính là dấu hiệu dễ thấy khi cô hồi hộp cùng sợ hãi. Dùng hết sức lực cuối cùng còn sót lại, cô đẩy mạnh lão già to béo đầy mùi rượu kia ra, miệng hét lên: "Không!! Xin ông tha cho tôi" Giọng nói của cô run rẩy, hốc mắt đỏ ửng chực khóc, cô chưa rơi vào tình huống thế này bao giờ, bây giờ hoảng loạn không biết phải làm sao. Lão già kia túm lấy cánh tay Hiểu Lam, sợ cô chạy mất nên lão càng dùng sức, kéo mạnh tay Hiểu Lam về phía phòng nghỉ. Hiểu Lam thấy thế càng thêm rối loạn, tay còn lại ra sức đẩy bàn tay dơ bẩn kia ra khỏi người mình. Lão già kia không đủ sức giữ cô nên gọi mấy tên vệ sĩ to khỏe xung quanh kéo Hiểu Lam vào phòng.

Căn phòng rộng lớn với ánh điện lờ mờ, lão ta đẩy mạnh Hiểu Lam xuống giường rồi đè thân hình to béo của mình lên người cô. Nước mắt của cô rơi lã chã, ngoan cố ngồi dậy nhưng đều bị lão đè tọng. Bất giác cô nhớ tới Lâm Phong, cô hận hắn tại sao lại lôi cô đến mấy nơi như vậy, mà hơn cả là lúc này hắn đang ở đâu, đang làm gì, có đề ý cô đã không còn ở phòng tiệc hay không? Có lẽ là không đâu, vì hắn còn Đào Nguyệt. Nhưng sao cô có thể dễ dàng để mình bị lão già này xâm phạm, cô đánh liều hét lớn: "Ông mau buông tôi ra, ông có biết tôi là ai không? Tôi chính là người phụ nữ của Lâm Phong". Cô nghe nói Lâm Phong trên thương trường cũng khiến nhiều người phải nể mặt. Không biết mấy lời này có tác dụng với ông ta hay không.

Quả nhiên khi nghe đến cái tên kia, lưng lão cứng đờ. Hiểu Lam vừa thờ phào nhẹ nhõm thì giọng nói đầy mùi rượu của lão ta vang lên: "Lâm Phong ư? Cô em đừng nghĩ có thể đem anh ta ra làm lá chắn. Cô bé Đào Nguyệt kia ấy mà, trước đây cũng từng nói với anh đây mấy lời này, nhưng sau đó không phải cũng theo anh sao? Cô gái kia cũng không tệ, thảo nào Lâm Phong say mê cô ta như điên đó" Lão vừa dứt lời thì tròng cười dài vang lên, lão nhìn cô với ánh mắt thêm khát. Trước sự bất ngờ của Hiểu Lam, lão tranh thủ cơ hội muốn kéo bộ váy dài của cô xuống. Nhưng Hiểu Lam đã kịp hoàn hồn, cô đẩy lão ta ra rồi dùng sức bò xuống giường, tiến lại gần bàn trà. Trên bàn trà là lọ hoa bằng thủy tinh. Cô vội vàng chụp lấy bình hoa, đôi mắt đỏ lên vì khóc nhìn thẳng vào lão, giọng nói khàn đặc vang lên: "Ông rút ngay đi cho tôi, nếu không tôi sẽ chết ở đây, lúc ấy ông sao tránh được tội, hay là... tôi giết ông trước...?"

Trở lại với Lâm Phong, sau khi đi ra ngoài cùng Đào Nguyệt, hắn chợt nhớ tới cô gái kia, hình như cô chưa có trở về. Hắn nhìn đồng hồ trên tay, kim giờ đã chỉ một giờ sáng, hắn vội vã chạy xe ngược về căn biệt thự kia. Tự nhiên hắn có cảm giác chảnh lạnh vì ngay lúc này đây, tim hắn đang đập rất nhanh, giống như sắp bỏ lỡ thứ gì đó quan trọng. Nghĩ vậy, hắn càng nhấn mạnh chân ga, nóng vội như đang ngồi trên chảo lửa. Khi đến nơi, hắn cũng chẳng dám chần chừ, nhanh chóng bước xuống. Nhưng căn biệt thự kia im ắng lạ thường, tiếng cười nói đã tắt hẳn, vào bên trong chỉ có quần gia cùng giúp việc đang dọn dẹp. Hắn nhìn quanh không thấy cô gái kia, nghĩ mình đã lo lắng thừa nên thất vọng quay về, có lẽ cô đã gọi xe về trước, nhưng hắn quên mất rằng, đây là khu biệt thự cách biệt dành cho giới thượng lưu, xe taxi hay xe bus cũng không được vào nếu không có sự cho phép. Vừa đặt chân ra cửa, hắn nghe thấy tiếng nói nhỏ của mấy cô giúp việc: "Kia chẳng phải Lâm Phong sao? Sao anh ấy lại quay trở lại nhỉ, tìm người phụ nữ tối nay đi cùng anh ta sao?" Có tiếng đáp nhẹ: "Hình như đây là vợ của anh ta, hôm tôi nghe cậu chủ nói chuyện với tiểu thư nhà mình như vậy". Mấy cô gái túm tụm vào nhau, ra sức bàn tán, bỗng có người nói: "Hiểu Lam tiểu thư sao? Cô ấy là vợ Lâm Phong à? Tôi còn thấy thị trường thành phố A đỡ cô ấy đi nghỉ, cô ấy say khướt nên chẳng biết gì, cứ bị ông ta kéo đi trong vô thức", "Trời, thật sao? Lão già ấy nổi tiếng háo sắc, không biết có làm gì cô ấy không?"...

Từng câu từng chữ lọt vào tai Lâm Phong không khác gì tiếng nổ lớn, tim hắn lại nhói lên từng cơn, cô bị ai đưa đi...?

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Xin lỗi

Lâm Phong hoảng hốt túm chặt tay cô gái giúp việc, liên tục hỏi: "Cô nói vợ tôi bị đưa đi đâu cơ?!" Cô gái kia bị hỏi bất ngờ, lắp bắp trả lời: "Tôi...tôi thấy phu nhân bị thị trường mang đi đến phòng nghỉ, ngài đi thẳng, quẹo trái sẽ tới..." Lời còn chưa dứt, Lâm Phong đã vội vàng chạy đi, tim đập nhanh lạ thường, hắn chưa từng trải qua cảm giác như hiện giờ, chỉ thấy nó thật khó chịu.

Nhưng hắn bỗng khựng lại, vì đằng xa kia hắn hình như đã thấy bóng dáng nhỏ bé của cô. Hắn chậm chạp lại gần, ra vẻ bình thản không chút lo âu. Càng lại gần, ánh mắt hắn lại thêm u tối vì hắn thấy bộ váy đang xộc xệch, vai áo lệch sang một bên. Trên bả vai trắng nõn là những dấu hôn mới. Cánh tay cô buông thõng, từng giọt máu nhỏ từng giọt xuống nền gạch, mái tóc bù xù và đôi mắt đỏ ửng vì khóc. Tim hắn đau đớn như bị ai đó hung hăng siết chặt. Cô có phải bị lão già mất nết đó làm gì không?

Lâm Phong tiếp tục lại gần cô. Hiểu Lam thấy bóng người to lớn trên mặt đất, cô đưa mắt nhìn. Khoảnh khắc hai mắt chạm nhau cũng là lúc giọt nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống. Cảnh tượng này khiến lòng hắn đau đớn. Hiểu Lam nhìn hắn, lòng cô chua xót. Cô cất giọng khàn đặc hỏi hắn: "Anh còn đến đây làm gì?" Hắn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cởi chiếc áo vest choàng lên thân hình của cô. Lâm Phong ôm cô vào lòng, cả người cô lạnh buốt, hơi thở yếu ớt. Hắn khẽ thì thầm: "Tôi xin lỗi, tôi không nên bỏ em ở lại, tôi đưa em về"

Nói rồi hắn nhanh chóng ôm lấy bả vai cô, đưa ra chỗ đỗ xe. Hắn để cô ngồi vào ghế phụ, ân cần chăm sóc như một đứa trẻ. Hắn không biết hôm nay mình bị làm sao. Vì khi bắt gặp cô trong hoàn cảnh lúc này thật sự khiến hắn ân hận. Dù sao đây cũng là cơ hội tốt...

Trên đường đi, Hiểu Lam luôn trầm mặc, đôi mắt vô hồn cứ nhìn ra ngoài, nơi ánh đèn đường sáng chói mắt. Cô một lần nữa mết mỏi cất tiếng: "Thực ra anh không cần làm vậy. Nếu đã có ý định bỏ mặc tôi thì đừng quay lại". Lâm Phong thản nhiên đáp bằng giọng trầm thấp thường ngày: "Người giúp việc đã nhìn thấy cô bị đưa đi, chẳng lẽ tôi không nên hỏi thăm một chút. Nếu tin tức tôi dâng vợ mình cho thị trường thì còn ra gì?" Hắn nói còn cố ý nhấn mạnh chữ "vợ" như một lời châm chọc. Cô chẳng còn hơi sức: "Cũng phải". Hiểu Lam một mực đưa cửa sổ, hôm nay là một ngày dài và mệt mỏi, cô không muốn phí sức với hắn. Sau khi đi ra khỏi phòng, gặp được hắn, cô chỉ muốn lao lên mà chất vấn, muốn hỏi rõ vì sao hắn có thể bỏ mặc cô ở một nơi như vậy, khiến cô thiếu chút nữa thì không giữ nổi thân mình. Nhưng hắn nhẹ nhàng khoác áo cho cô, ân cần an ủi, cô bỗng thấy những câu chất vấn kia thật là thừa thãi. Cô biết, yêu anh là sai lầm, nhưng chẳng thể nào ngừng lại được. Chỉ lần này thôi, hãy dùng quãng thời gian còn lại của bản hợp đồng kia để cô được gần anh.

Cô không dám kì vọng nhiều. Vì hy vọng càng nhiều thì khi nhận lại thất vọng càng thêm đau lòng. Nghĩ ngợi một hồi khiến Hiểu Lam càng thêm mệt mỏi đến nỗi ngủ thiếp đi trên xe lúc nào không biết. Xe cuối cùng cũng dừng lại, Lâm Phong đưa mắt nhìn sang bên cạnh, người con gái nhỏ bé vùi đầu trong chiếc áo vest khiến hắn mềm lòng, khóe môi nhếch lên vui vẻ. Không nỡ đánh thức cô dậy, hắn vòng sang ghế phụ, ôm cô vào nhà.

Căn nhà tối om, trong bóng tối, Lâm Phong cứ lẳng lặng ôm Hiểu Lam lên phòng, hơi thở pha lẫn mùi rượu của cô khiến hắn khó chịu. Cô uống rượu sao? Nhẹ nhàng đặt cô lên giường, thấy bộ váy đã nhàu nát cùng đồng phục đeo đầy trên người, lại nghĩ trên bộ váy kia hắn đã bị bàn tay thô thiển của lão già ấy chạm vào, hắn không kiên nhẫn cởi bỏ váy cho cô, sau đó ném thẳng vào thùng rác lớn trong góc phòng.

Lúc này hắn với nhìn lại cô gái trên giường. Trên người mặc độc bộ đồ lót màu đen cùng họa tiết ren. Màu đen làm nổi bật da thịt của cô. Hình như thấy lạnh, cô cất tiếng rên khe khẽ, dùng hai tay ôm lấy cơ thể mình.

Hắn cảm nhận rõ ràng sự biến đổi trong cơ thể. Không ngờ rằng hắn đã sai. Trước đây thấy cô ngày nào cũng chỉ áo phông, quần jogging thùng thình, hắn nghĩ cô sẽ chẳng có gì thu hút hắn. Nhưng mà hiện tại... vô thức nhìn xuống phía dưới, "em trai" hắn đã sẵn sàng lắm rồi.

Nhưng hần nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, bây giờ không phải lúc. Nghĩ vậy hần đem chân bông quấn quanh người cô, khiến Hiểu Lam biến thành một cái kén khổng lồ trắng xóa. Người hần vẫn nóng bừng, bây giờ chỉ có thể dùng nước lạnh đập tắt ngọn lửa đang cháy trong cơ thể hần. Nhưng cũng thật khó, vì vừa ngâm nước, hần vừa nghĩ đến hình ảnh của cô. Cuối cùng quyết định lấy báo kính tế ra xem.

follow ig tui nha các chế:

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Căn phòng bí mật

Sáng hôm sau, những tia nắng ấm áp đầu hạ đánh thức Hiểu Lam dậy, cô mệt mỏi mở mắt. Tối hôm qua sau khi trở về cô cũng không ngủ ngon giấc, vì mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh lão già thị trưởng lại hiện lên. Nó quẩn lầy suy nghĩ của cô, khiến cô mãi bất an. Gần sáng mới chợp mắt được một lúc. Chuyện hôm qua thật kinh khủng. Không nghĩ nó lại xảy đến với cô. Một khắc kia khi thấy Lâm Phong đứng ngoài cửa, cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Ngạc nhiên vì không biết tại sao hần lại đứng đó, mà vui mừng khi nhận ra cô đã có nơi để tựa vào. Có hần bảo vệ dù cho chỉ là vô tình thôi cũng được.

Chuyện đó khiến cô mệt mỏi vô cùng. Giận Lâm Phong vì sao bỏ cô một mình ở lại, nhưng khi được hần nhẹ nhàng ôm về, tất cả sự giận dữ như tan biến. Quả là khi yêu, dù cho người ta có làm mình tổn thương đến mức nào, nhưng chỉ cần một giây dịu dàng, tất cả có đáng là bao.

Nhanh chóng thay đồ, Hiểu Lam xuống bếp tìm thứ gì đó ăn. Nhưng vừa xuống bếp đã thấy một suất ăn sáng hoàn chỉnh để trên bàn. Cô lại gần thì thấy mấy dòng chữ: "Tôi chuẩn bị cho cô, sau khi dậy nhớ ăn, đừng suy nghĩ quá nhiều, chuyện tối qua tôi thực sự xin lỗi. ". Gấp tờ giấy lại, trong lòng cô dâng lên cảm giác ngọt ngào khó tả. Cô biết, bữa sáng này là do Lâm Phong chuẩn bị, hần làm vì muốn chuộc lỗi với cô sao? Không cần biết lý do, chỉ cần là hần làm, cô đều vui vẻ chấp nhận.

Ăn xong bữa sáng, Hiểu Lam cũng chẳng còn việc gì để làm. Mỗi ngày trôi qua, cô đều như con chim bé nhỏ bị nhốt trong chiếc lồng mạ vàng chật chội này. Lâm Phong vẫn cho phép cô ra ngoài, nhưng cô chẳng biết đi đâu. Trước đây du học ở Úc, sau này về cũng chỉ có duy nhất Triệu Quốc là bạn. Nhưng Lâm Phong sẽ cho cô đi gặp cậu ấy ư? Không bao giờ.

Nhìn kim đồng hồ nhích từng chút một cũng thật chán, Hiểu Lam quyết định đi tham quan căn nhà này. Nói ra thật khó tin, bởi lẽ căn biệt thự đồ sộ này có bao nhiêu phòng cô cũng chẳng hay biết. Lên tầng 2, đập ngay vào mắt chính là phòng sách của hần. Căn phòng u tối luôn đóng chặt cửa. Cũng tại nơi đây, cô và hần cũng đưa ra thỏa thuận với nhau. Nghĩ vậy càng làm cô thêm đau lòng. Ngoài mặt tỏ vẻ bình ổn nhưng không ai biết mỗi khi nghĩ đến việc đó, trái tim cô lại đau đớn.

Bỗng Hiểu Lam phát hiện ra căn phòng cuối hành lang thật nổi bật. Cả căn nhà này đều có tông màu u tối làm chủ đạo, duy chỉ có duy nhất cánh cửa căn phòng này có màu trắng. Không nén nổi tò mò, cô tiến lại gần căn phòng kia. Mở cửa, bên trong là không gian ấm áp cực kì. Tất cả đều là màu hồng phấn nhẹ nhàng. Từ ga giường, rèm cửa cho đến cả tấm thảm dưới

sàn. Căn phòng này là của ai? Là của cô gái hần yêu ư? Trái tim cô như nghẹn lại, đau đớn khôn nguôi. Đôi mắt vô hồn của Hiểu Lam nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, vuốt ve từng thứ đồ nhỏ nhặt trong căn phòng ấy. Tất cả đều xinh đẹp như vậy nhưng sao khi nhìn vào lại làm tổn thương đôi mắt cô?

Mãi mê nhìn ngắm, Hiểu Lam không hề để ý thấy tiếng xe đang tiến vào sân, tiếng mở cửa và tiếng bước chân từ bình thản tới vội vã đang như chạy lại gần. Cánh cửa một lần nữa mở ra cùng tiếng quát mắng giận dữ của Lâm Phong

"Cô làm cái gì ở đây? Cô có bị điên không?" Tiếng kêu của hần thật lớn, đánh thức suy nghĩ vu vơ của cô. Cô thấy trong đôi mắt ấy tia máu đỏ ngầu, xấp xỉ tài liệu trên tay hần không biết bị ném từ tung từ bao giờ.

Sợ hãi, Hiểu Lam chỉ có thể cúi gầm mặt. Cô vội giải thích: "Không... xin lỗi anh tôi chỉ vô...." lời còn chưa dứt, cánh tay nhỏ bé đã bị hần nắm chặt lấy, không thương tiếc mà lôi xềnh xệch ra ngoài, ra khỏi phòng, hần đóng sầm cánh cửa lại, tay lại như có thêm lực muốn bóp nát cánh tay cô: "Tôi cảnh cáo cô, không bao giờ được vào đó. Đó không phải nơi dành cho cô!" Giọng hần thật lạnh, tuy âm thanh đã trầm xuống nhưng cô vẫn thấy ánh mắt giết người của hần. Hiểu Lam hoảng sợ gạt đầu: "Tôi biết rồi... xin lỗi anh". Bỗng hần khẽ nâng mặt cô lên, khẽ nói: "Loại người như cô bước vào căn phòng này khiến tôi thật thấy ghê tởm." Dứt lời, hần mạnh mẽ đẩy cô sang một bên, lạnh nhạt cầm chìa khóa đi xuống tầng.

Hiểu Lam như mất hết sức lực, cô ngồi thụp xuống, ánh mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa kia. Vì sao? Cô không hiểu. Vì căn phòng đó là của cô gái hần yêu nên hần mới tức giận vậy sao? Tâm trạng của Lâm Phong luôn thất thường khiến cô thật khó nắm bắt. Sáng nay thấy hần làm bữa sáng cho mình, khi cảm nhận được sự dịu dàng của hần, cô đã ảo tưởng cho rằng, thì ra mọi chuyện có thể dễ thở một chút. Nhưng mọi thứ xảy đến quá nhanh, cô không biết phải làm gì nữa. Coi như hôm nay đã vô tình động vào điểm mấu chốt của hần. Không biết sau này Lâm Phong còn làm khó cô đến thế nào.

[heloo! I'm comeback hehe]

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người mới?

Kể từ sau lần đó, Lâm Phong cũng ít trở về hẳn. Hằng đêm hắn đều ra ngoài. Hai người cũng ít nói chuyện, dù là trước đây cũng không hẳn là thân mật gì, nhưng tình hình trước mắt thật tệ.

Hiệu Lam hằng ngày ở nhà, cô bắt giắc nhìn lên quyển lịch để bàn, bây giờ đã là tháng 2. Mùa xuân thật đẹp nhưng mùa thu mới là mùa cô yêu nhất. Tiết trời dễ chịu nhưng ngày ngày chỉ biết ở nhà. Hôm nay buồn chán muốn ra ngoài tìm người tâm sự, cô nhớ đến Triệu Quốc. Đã lâu lắm rồi kể từ cái lần Lâm Phong phát điên kia, cô chẳng gặp lại Triệu Quốc lần nào cả. Dù gì hắn cũng không về, cô quyết định ra ngoài.

Con phố người người qua lại, ngày Thất Tinh (Lễ tình nhân) sắp đến, trai gái tay trong tay thật hạnh phúc. Nhìn đôi tay mình lạnh giá khiến Hiệu Lam không tránh được đau lòng. Cô luôn tự nhủ, mình phải tiếp tục sống thật tốt, vì chỉ hết năm nay thôi, mình có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Quán cà phê nhỏ của Triệu Quốc khá gần, chỉ cần đi hai trạm xe buýt là tới. Đang trên đường đi, Hiệu Lam bỗng nhìn sang bên đường. Một đôi nam nữ thật đẹp. Người đàn ông cao lớn mặc bộ đồ tây lịch lãm nắm lấy tay cô gái nhỏ bé yếu ớt. Cô ấy mặc bộ váy trắng muốt với vẻ dịu dàng ôm chặt cánh tay người đàn ông kia. Hình ảnh ấy như một tiếng sét, giáng mạnh xuống đầu cô.

Nhưng thấy rồi thì sao chứ, tức giận thì được gì? Dù gì, trong hợp đồng ghi rõ, cô không có quyền xen vào việc cá nhân của hắn.

Bỏ ngoài hình ảnh gai mắt kia, Hiệu Lam tiến về quán cà phê quen thuộc. Thấy Triệu Quốc, tâm tình vui vẻ hơn hẳn, cô đến khiến cậu vô cùng bất ngờ. Ngồi nói chuyện một lúc, bỗng Triệu Quốc nhắc đến chuyện hôn nhân của cô: "Hiệu Lam, cuộc sống của cậu thế nào? Mình biết cuộc hôn nhân ấy chẳng dễ dàng gì, mình chỉ mong cậu đừng gục ngã". Cuộc hôn nhân trôi buộc ấy khiến Hiệu Lam chỉ có thể thờ dãi: "Biết nói sao đây, Lâm Phong có quá nhiều người phụ nữ, mình chẳng biết rốt cuộc hắn thực lòng yêu ai. Lòng hắn là một mớ hỗn độn, tâm trạng thất thường, mình không thể theo kịp." Càng nói, Hiệu Lam càng đau lòng nhưng cô không dám rơi nước mắt. Nước mắt chỉ dành cho kẻ yếu đuối, cô luôn tự nhủ rằng, dù có thế nào cũng không được khóc.

(sorry các cậu vì mình ra chương k đều, có lẽ đang bị rối bởi lỗi viết hơi dài dòng thế này. Vậy nên từ chương sau, nội dung mình sẽ cố gắng viết gọn nhất có thể huhu, mong các cậu thông cảm)

P/s: chương này hơi ngắn, nhưng mình sẽ ra chương sau ngay thôi

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nổi giận vô cớ (H)

Nói chuyện với Triệu Quốc, Hiệu Lam quên luôn cả giờ giấc. Trời nhá nhem tối, cô mới chia tay cậu trở về. Nhìn điện thoại đã hiện bảy giờ tối khiến cô không khỏi lo lắng. Chỉ có thể tự mắng mình thật ngu ngốc. Căn biệt thự kia vẫn luôn mang cái màu u tối như thế, trong nhà không có ánh đèn nào, Lâm Phong chưa về?

Rón rén bước vào phòng, đoạn phim như quay ngược lại, Lâm Phong ngồi yên tĩnh trong bóng tối. Câu đầu tiên hắn nói ra thật khiến người ta rợn tóc gáy: "Phu nhân đã về đây à". Câu nói ấy khiến trái tim Hiệu Lam nhảy thật mạnh, tên điên này, trời tối sao không bật đèn? Thứ người gì mà keo kiệt đến vậy??? "À... tôi vừa ra ngoài có chút việc"

Hắn bỗng đứng lên, bóng dáng cao lớn che khuất tầm mắt cô: "Đi gặp tình nhân sao? Tôi cũng hơi khó hiểu? ra ngoài tìm niềm vui mới, ít nhất cũng phải giàu có một chút chứ...?" Rồi bàn tay của hắn nâng khuôn mặt nhỏ của Hiệu Lam lên: "Sao cô lại tìm đến cái tên nghèo đói, cơm không đủ ăn ấy? Hay muốn dùng tiền bao nuôi người ta?"

Lời hắn thật khó nghe khiến Hiệu Lam vô cùng tức giận. Cô ghét nhất người nào luôn chỉ biết che bai người khác, người ta không bằng mình thì lại tỏ thái độ khinh thường. Dùng hết can đảm của mình, Hiệu Lam lớn tiếng với hắn: "Im đi, anh lấy cái quyền gì mà nói bạn tôi như vậy? Tôi không quan tâm đến việc anh có hàng tá đàn bà bên ngoài vậy thì tại sao anh luôn luôn ngăn cản tôi ra ngoài với bạn mình? Anh có bị điên không???" "Càng nói càng giận, cô chỉ muốn lao lên tát cho hắn một cái thật đau, đúng là thứ người đáng ghét. Hiệu Lam thật sự mạnh miệng, lời của cô đã chọc giận đến Lâm Phong, hắn không nói gì, chỉ trực tiếp kéo mạnh cô ra ngoài. Ngoài sân, chiếc Roll- Royce đỗ từ bao giờ, không có chút dè dặt, hắn đẩy mạnh cô vào trong, sau đó cũng bước lên xe. Hành động của hắn khiến Hiệu Lam sợ hãi, tên này lại muốn gì đây? Cô run rẩy hét lên: "Anh làm gì đấy, muốn đưa tôi đi đâu?"

Cô hét khản cả giọng, nhưng Lâm Phong vẫn quyết định giữ im lặng, hắn càng nhấn mạnh chân ga, chiếc xe sang trọng lao nhanh như con báo trong đêm. Càng ngày càng cách xa thành phố, ánh đèn đường leo lắt thật đáng sợ. Hắn muốn làm gì đây? Hiệu Lam lúc này càng thêm sợ hãi, trái tim cô vì hoảng sợ mà cứ đập thật mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Cô đành xuống nước: "Anh... anh muốn đi đâu thế? Tôi..." Lời chưa kịp dứt, hắn đã ngắt ngang: "Tốt nhất cô nên im đi, hôm nay đừng mong tôi sẽ bỏ qua"

Chiếc xe cứ thế tiến thật nhanh về phía trước, mãi cũng dừng lại, trước mặt Hiểu Lam lúc này là một căn nhà thật choáng ngợp. Không phải là căn nhà bình thường, nó giống như một toà tháp vậy, tất cả đều làm bằng kính. Nhưng nào có thời gian nhìn ngắm, Lâm Phong đã hung hăng lôi cô ra ngoài. Hắn chẳng nói gì, cứ thế kéo cô vào thang máy. Cánh cửa thang máy đóng lại, hắn như kẻ điên áp sát cô vào bên trong, đôi môi điên cuồng tấn công Hiểu Lam. Cô không ngờ hắn lại làm thế, suy nghĩ duy nhất của cô đó là chạy trốn. Nhưng sức lực chênh lệch, chưa kể lúc này, hắn đã không còn bình tĩnh nữa. Biết Hiểu Lam muốn phản kháng, hắn cắn mạnh vào đôi môi cô khiến nó như muốn rách ra, nhân lúc cô kêu đau, hắn đưa đầu lưỡi tiến vào. Nụ hôn Pháp đã mất đi sự lãng mạn vốn có, thay vào đó là đau đớn, là giọt máu mặn mặn của Hiểu Lam.

"Ting" thang máy kêu lên báo hiệu, hắn một lần nữa kéo cô ra khỏi rồi vào một căn phòng trên tầng cao nhất, bốn phía đều là kính trong suốt khiến Hiểu Lam rùng mình. Trên đời này, cô sợ nhất là độ cao, hai chân bần rùn được hắn nhấc mạnh lên, đôi chân dài trắng muốt quắp chặt vào hông hắn như muốn bám lấy. Lại là màn hôn hít đau đớn, hắn ép cả người cô lên tấm kính, môi lưỡi không ngừng dây dưa. Bàn tay rắn chắc xe toạc chiếc áo sơ mi của Hiểu Lam, như quen thuộc, tay hắn đẩy áo lót lên cao, sau đó cúi đầu xuống gặm cắn hai nụ hoa của cô. Hiểu Lam không biết phải làm sao, cô biết, càng chống cự càng làm hắn thêm hưng hăng xâm chiếm, vậy nên cô từ bỏ ý định phản kháng lại hắn. Cảm giác tê dại đến thật khó chịu, cả người cô nóng bừng dưới những từng sự đụng chạm của hắn. Vô thức, cô hống phát ra tiếng rên nhẹ nhàng khiến cô vô cùng xấu hổ. Như thích thú, Lâm Phong đưa gương mặt lạnh lùng của hắn lại gần hơn nữa. "Muốn sao? Em yên tâm, chúng ta có nhiều thời gian..."

Giọng hắn khàn đặc như đang muốn kìm nén điều gì đó. Một lúc sau, Lâm Phong rốt cục cũng buông tha nơi đầy đặn của cô, đặt Hiểu Lam lên giường, hắn kéo khoá quần jeans của cô vô cùng thành thạo, rồi tụt mạnh xuống. Hành động bất ngờ khiến Hiểu Lam càng thêm sợ hãi. Như muốn khôi phục lại lí trí của hắn, cô khẽ nói: "Đừng, anh không sợ sau này sẽ hối hận sao?"

Lời nói như có tác dụng, Lâm Phong dừng động tác, sau đó hắn khẽ cười: "Hôm nay không làm việc này mới khiến tôi hối hận" Nói rồi hắn lại cúi đầu xuống...

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Triền miên

Lâm Phong thành thực xé bỏ tất cả vật cản trên người cô. Mãn đạo đầu gối gối kết thúc, hắn không chịu nổi mạnh mẽ tiến vào nơi non mềm của cô. Cảm giác đau đớn nhanh chóng kéo đến như muốn cắn nát Hiểu Lam. Cô hít thật sâu, cố gắng xoa dịu cảm giác đau đớn này. Nhưng Lâm Phong nào có chịu dừng lại, hắn không nhìn thấy hai hàng nước mắt nóng hổi trên gương mặt Hiểu Lam, hoặc cổ tình không thấy, tiếp tục dùng sức tiến vào.

Căn phòng tràn ngập mùi hương của dục vọng, hình ảnh đôi trai gái quấn quýt phản chiếu trên tấm kính khiến người ta phải đỏ mặt. Bàn tay nóng hổi của người đàn ông dầy vò bộ ngực của Hiểu Lam, biến nó thành đủ thứ hình dạng. Cảm giác này thật mới lạ, sau cùng khiến cô không nhịn được mà cất lên tiếng kêu kiều mỵ. Cả thân hình do vận động kịch liệt mà đỏ hồng, cô mệt sắp chết rồi, cơ thể đau nhức như không còn là của mình nữa.

Đến cuối cùng, Lâm Phong mới nặng nề gằm nhẹ một tiếng, đưa tất cả mọi thứ vào bên trong Hiểu Lam. Rồi hắn gục xuống trước ngực cô, hơi thở gấp gáp của hắn phả xuống trước ngực, chứng tỏ trận hoan ái vừa rồi ra sao. Nhìn thấy vẻ mặt ấy khiến Hiểu Lam rung động. Trước kia khi còn đi học, tình cảm của cô chỉ dừng lại ở thích. Sau dần, thứ tình cảm ấy ngày một lớn lên. Trái tim cô biết, mình không chỉ là thích, mà là yêu.

Ngón tay mảnh khảnh của Hiểu Lam vén những sợi tóc dầy mềm hời trên trán hắn, chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt tinh tế. Cô chưa từng hy vọng xa vời sẽ được một lần có được tình yêu của hắn, vậy thì hãy cứ coi hôm nay là một kỉ niệm, khắc sâu nó vào trong lòng. Cứ để một lần phóng túng vậy. Bị hắn dày vò thực sự mệt mỏi chết, hiện tại cái cô muốn nhất lúc này chính là một giấc ngủ. Nhưng vừa chớp mắt, cô đã cảm nhận được sự chuyển động của hắn. Cô không dám mở mắt, chỉ có thể cảm nhận. Mỗi móng của hắn một lần lại một lần thăm dò từng điểm mẫn cảm, cứ như vậy khơi gợi lên dục vọng của Hiểu Lam. Sau đó... không có sau đó nữa. Hắn thay đổi mọi tư thế, không còn dịu dàng như ban đầu, thay vào đó là sự mạnh mẽ, thậm chí là đau đớn, đau đến muốn ngất đi.

Sáng hôm sau, người thức dậy trước là Lâm Phong. Nhìn người con gái nằm bên cạnh, không hiểu sao hắn có chút chán ghét. Hôm qua, lần đầu tiên hắn điên cuồng đến vậy, điên cuồng đến mức khiến chính hắn cũng bất ngờ. Tắm rửa qua loa, hắn lạnh lùng rời đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mặt trời đã lên cao, Hiểu Lam mới một mình tỉnh dậy. Chỗ bên cạnh không một bóng người, cô vô thức đưa tay sờ lên phần đệm, lạnh ngắt. Chứng tỏ người đàn ông kia đã rời đi từ rất lâu rồi. Tự cười chính mình, cô hy vọng gì đây?

Ngồi trên taxi, Hiểu Lam vẫn cứ như người vô hồn. Đầu óc cô trống rỗng, lần này hắn thực sự giận rồi. Thời gian sau này sẽ càng khó sống đây. Trở về căn phòng nhỏ của mình, cô nhàn nhã thu dọn lại mấy cuốn sách vừa bãi, rồi nhìn quyền lịch trên bàn. Thời gian trong hợp đồng đang ngày một ngắn lại. Cô bỗng cảm thấy thiếu, nhưng không biết mình quên mất điều gì.

Ở nhà cả ngày thực sự khiến Hiểu Lam muốn phát điên. Trí tò mò một lần nữa nổi lên. Đối với mọi chuyện của Lâm Phong, cô đều không kìm chế được cái tính xấu này của mình. Đặc biệt với căn phòng nữ tính lần trước. Nhưng lần này phải cẩn thận hơn. Trước khi vào phòng, cô còn xuống tầng khoá cửa cẩn thận. Phòng khi hắn bất ngờ trở về còn biết đường tẩu thoát. Sắp xếp mọi thứ êm xuôi. Cô bắt đầu thoả mãn trí tò mò của chính mình. Một lần nữa chạm tay vào cánh cửa trắng khiến Hiểu Lam không tránh được hồi hộp. Cảm giác tội lỗi liên tục xâm chiếm. Nhưng cô không muốn mình trở thành người bị lừa dối. Hiểu Lam cô chính là cô gái như thế. Cô mạnh mẽ, bản lĩnh nhưng chỉ cần dính đến chuyện tình yêu, tất cả sắp tan ra rồi. Căn phòng rốt cuộc mở ra. Nhưng nào có thời gian lãng phí, cô gạt bỏ mọi sợ hãi, thăm thú từng góc ngách trong căn phòng bí ẩn. Thoạt đầu, căn phòng cũng chỉ là một căn phòng bình thường, nhưng lại toàn màu hồng nữ tính, chứng tỏ chủ nhân của nó là một nữ nhi yếu đuối nhu nhược, giống nữ chính ngôn tình đây (:)))) nhưng cuối cùng, tất cả như dừng lại khi cô nhìn thấy một tấm ảnh kia.

Trong ảnh là đôi nam nữ khoác vai nhau. Cậu con trai kia không ai khác chính là Lâm Phong, chỉ là đây có lẽ là tấm ảnh chụp khi hắn còn đi học. Còn cô gái với nụ cười rạng rỡ trên môi kia, chính là cô gái mà Hiểu Lam vô tình nhìn thấy trên đường phố ngày hôm qua.

Tình tiết gì thế này, trong trái tim hắn rối cuộc ai mới là người hắn yêu đây? Lật đàng sau tấm ảnh, Hiểu Lam như bị điểm huyết, trên đó là dòng chữ "Anh yêu em, Hạ Nhiên được viết bằng tiếng Pháp, nét chữ này là của Lâm Phong

(sori các cậu vì tốc độ ra chương mới như rùa bò. Tui lười quá mà>((à mà có thể nhiều thím đã nhận nhầm nux phụ rùi đó hehe)

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hai người con gái

Rốt cuộc là sao đây? Là một Đào Nguyệt phong tình nóng bỏng, hay cô gái Hạ Nhiên nhu nhược yếu đuối? Trước kia cô cứ ngỡ rằng, Đào Nguyệt chính là người con gái đã lay động trái tim sắt đá của hắn, khiến hắn không tiếc gì để yêu. Thậm chí, Hiểu Lam cô còn không được nhắc đến.

Rồi không hiểu sao, từ trên trời rơi xuống một Hạ Nhiên nào nữa. Rốt cuộc chuyện này là sao? Rốt cuộc ai mới là người hắn yêu? Hạ Nhiên chắc hắn cũng có vị trí không hề tầm thường trong tim hắn, khiến hắn có thể vì cô ấy chuẩn bị một căn phòng như vậy.

Bỗng dưới nhà có người bấm chuông, Hiểu Lam vội sắp xếp mọi thứ về chỗ cũ, sau đó đi xuống. Mở cửa ra, đập vào mắt cô chính là người mà cô không hề nghĩ tới. Đây không phải là cô gái Hạ Nhiên kia sao? Trùng hợp thật. Nhưng cô ấy đến đây làm gì? Hiểu Lam cất lời: "Chào cô, cô đến đây có việc gì vậy?"

Đánh giá qua một lượt, người con gái trước mắt quả là yếu ớt. Sự mềm yếu thể hiện qua cả cách ăn mặc, làm tóc. Một chiếc váy dài qua đầu gối màu hồng phấn, mái tóc đen được tết thành hai bím tóc gọn gàng, nhìn qua như một cô bé học sinh vậy. Khuôn mặt cũng không quá xinh đẹp nhưng nhìn vào rất thoải mái. Hạ Nhiên đáp: "À..em, em đến tìm người. Chị...chị là quản gia mới đến à?"

Cái gì??? Cô ta giả ngây ngô hay do ngu ngốc thật vậy? Cô ta không biết Lâm Phong đã kết hôn ư? Hắn có ý giầu? Nếu vậy cô đành hùa theo." Đúng vậy, mời vào, tôi giúp gì được cho cô?"

"Thực ra tôi muốn tìm anh Phong"

"Tiếc quá, cậu chủ đi làm giờ này vẫn chưa về, cô ngồi đây chờ nhé, tôi rót cho cô ly nước"

Một lúc sau, Hạ Nhiên giương đôi mắt đen láy của mình nhìn Hiểu Lam: "Tôi muốn lên phòng mình một chút,...ừm..."

"Được, tôi dẫn cô lên"

Đứng trước căn phòng, đôi mắt đen kia ánh lên thật nhiều cảm xúc. Có vui mừng, hạnh phúc, nhưng tại sao có chút gì lạnh lẽo. Hiểu Lam nghĩ mình nhìn nhầm. Nhìn cô ấy như vậy, sao có thể. Bước vào căn phòng kia, Hạ Nhiên đưa tay chạm vào từng thứ đồ vật, rồi như một đứa trẻ được về nhà nằm dài lên chiếc giường rộng lớn. Cô còn ngây thơ gọi Hiểu Lam vào chơi cùng với mình. Cô ấy kể rất nhiều chuyện." Cô mới đến chắc không biết. Tôi là Phong yêu nhau. Tôi vốn dĩ chỉ là một cô sinh viên bình thường, vô tình gặp gỡ khiến chúng tôi quen biết, sau đó cứ thế mà yêu. Phong luôn chiều chuộng tôi. Anh ấy cứ luôn bảo tôi là nghịch ngợm. Tôi thích màu hồng lắm, mà cô gái nào cũng thích màu hồng đúng không? "

Lời cô ấy như bình nước dội thẳng vào mặt Hiểu Lam, thì ra là vậy, thấy Hạ Nhiên hỏi, cô chỉ trả lời qua loa: "À... thực ra tôi thích màu xám..."

"Cô đặc biệt thật đấy, mà cô tên là gì? "

"Cứ gọi tôi là Hiểu Lam"

"Cô có cái tên thật đẹp. Tôi là Hạ Nhiên. Mà Hiểu Lam này, cô vào đây làm đã lâu chưa? Cô còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, làm quản gia thật phí. Hay để khi nào có dịp, tôi bảo Lâm Phong tìm một người khác, cô trẻ trung như vậy, phải ra ngoài tìm bạn trai chứ nhỉ"

Vừa nói, Hạ Nhiên vừa cười vô cùng vui vẻ. Nhưng chỉ có cô ta biết bản thân mình bất an thế nào. Nhìn người con gái trước mắt quả không bình thường. Cô ta trông quá nóng bỏng rồi. Thân hình chữ S thật khiến người ta thèm thuồng. Lâm Phong rước cô ta về chỉ là quản gia thôi hay sao? Hạ Nhiên sợ sẽ có người thế chỗ mình. Vậy nên đuổi sớm ngày nào hay ngày ấy.

Những suy nghĩ ấy Hiểu Lam nào hay biết. Cô chỉ cười trừ cho qua. Đúng lúc này dưới sân phát ra tiếng thắng xe gấp gấp, ngay sau đó là hình ảnh Lâm Phong cao lớn đứng trước cửa. Cả hai cô gái cùng đi xuống. Thấy Lâm Phong, Hạ Nhiên như đứa trẻ nhảy nhào vào lòng hắn ôm lấy, sau đó còn gọi lớn: "Anh đã về đó à, biết em chờ lâu lắm không?" (t/g: diễn cho HL xem à). Rồi như ý thức được, cô ấy rút cánh tay về. Nhưng Lâm Phong đã nhanh hơn giữ chặt cánh tay cô ấy lại, còn lớn tiếng sai bảo: "Cô còn không mau chuẩn bị đồ ăn trưa" Biết được hắn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình khiến Hiểu Lam không khỏi đau lòng. Thấy vậy Hạ Nhiên bày ra vẻ mặt giận dữ: "Anh đừng nói như vậy chứ, Hiểu Lam tốt lắm đó" rồi sau đó nhìn Hiểu

Lam một cách áy náy:" Xin lỗi cô nhé, vậy trưa nay phiền cô rồi."

Không thể làm gì khác, Hiểu Lam chỉ có thể một mình đi vào bếp làm vài món coi như thịnh soạn, sau đó chờ đôi nam nữ kia ân ái ngồi ăn với nhau. Hạ Nhiên còn gọi cô vào ăn cùng. Nhưng Hiểu Lam cô nào có điên đến mức đó. Biết điều thì nên chuẩn bị càng sớm càng tốt. Cô chỉ có cách lấy cớ đi vệ sinh để không khiến mắt mình thấy đau đớn. Vào đến nhà vệ sinh, Hiểu Lam khoá chặt cửa lại. Cô không muốn khóc nhưng chẳng hiểu sao nước mắt tự nhiên rơi xuống. Mọi khi Lâm Phong có về nhà ăn trưa sao? Hay hôm nay hẳn biết có người đến nên mới gấp gấp trở về như vậy? Dùng nước khiến cho bản thân tỉnh táo. Ngoài kia tiếng nói cười thật đầm ấm, cứ như một gì đình vậy. Hiểu Lam- một tiểu thư trước kia không phải động tay vào việc gì, nay cũng phải học nấu nướng vì gia đình. Nhưng trớ trêu thế nào, bữa ăn đầu tiên ấy lại cho chồng mình với người phụ nữ khác. Cô thật mệt mỏi, cũng thật chán ghét cuộc sống như vậy. Bây giờ cô nhận ra, yêu anh là sai lầm. Sao cô lại trao trái tim mình cho người đàn ông đào hoa như vậy? Có lẽ bắt đầu đã là sai lầm. Đáng tiếc, cô bây giờ với hai bàn tay trắng không thể làm gì khác. Bỗng bên ngoài có tiếng gọi, là giọng Lâm Phong:" Mau ra đây đi" hẳn nói như ra lệnh, mà đó đúng thật là mệnh lệnh. Sau đó hẳn nói:" Là Hạ Nhiên muốn cô cùng ăn".

Bữa cơm ấy quả là cực hình. Cô gái kia liên tục nói chuyện. Rồi họ gấp thức ăn cho nhau, xem thật chướng mắt. Bỗng Hạ Nhiên cất tiếng:" Nhân có mọi người ở đây, em muốn anh hãy tìm một người khác thay thế công việc của Hiểu Lam. Bởi cô ấy còn trẻ như vậy, em không muốn cô ấy phí hoài tuổi trẻ để làm công việc nhàm chán như quán gia" Nghe thấy vậy, Lâm Phong quay sang nhìn Hiểu Lam, một cái nhìn thật khó hiểu. " Để sau đi"

Không khí bỗng đặc lại đầy lúng túng, Hiểu Lam thật muốn chạy trốn" Tôi ăn xong rồi, mọi người tiếp tục đi". Nhưng vừa mới đứng dậy, Lâm Phong như nổi giận, hất dắt mạnh chiếc cốc xuống bàn, nói:" Cô đứng im đó cho tôi, ai cho phép cô đi. Đừng thấy Hạ Nhiên hiền lành mà bắt nạt. Cô nghĩ mình là ai? Bước chân được vào cái nhà này đã là diễm phúc lớn của cô. Đừng nghĩ đến việc tìm kiếm quyền lợi cho mình. Vứt cái suy nghĩ ngu ngốc nghĩ mình là thiên nga ấy đi" Lời hất quả thực dọa sợ đến Hạ Nhiên, cô ta không nói gì nhưng trong lòng vô cùng hả hê, chỉ là có diễm gì đó không đúng. Nhưng niềm vui đến sớm quá khiến cô ta không còn đủ sức để quan tâm quá nhiều. Hiểu Lam đương nhiên đau lòng, nhưng hơn cả đó là sự phẫn uất:" Anh thôi dùng cái giọng điệu đó đi, vậy anh nghĩ anh là ai? Một người đàn ông tay trong tay với mấy người đàn bà cùng một lúc như anh không có quyền phán xét tôi."

Lâm Phong thực sự tức giận, hất xô mạnh hàng ghế, lớn giọng gọi người lái xe:" Anh đưa cô ấy về trước cho tôi"(ý nói HNhiên)

Chờ Hạ Nhiên đi rồi, cơn giận của hắn mới thực sự bắt đầu, bàn tay to lớn bóp mạnh vào cằm Hiểu Lam khiến cô đau điếng. Dùng sức cũng không ngăn được bàn tay cứng rắn của hắn." Sao nào, anh định đánh tôi sao? Sao không để Hạ Nhiên yếu đuối của anh nhìn thấy bộ mặt này của anh? Sợ dọa con thỏ trắng sao?" Nhắc đến Hạ Nhiên càng khiến hắn điên cuồng, bàn tay như thêm sức mạnh, tựa như một giây nữa gương mặt nhỏ của cô sẽ bị hắn bóp nát." Cô nên thức thời một chút, xem xem bản thân đang ở vị trí nào. Đừng động vào cô ấy, nếu không, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết"

Hiểu Lam cười lạnh, mái tóc từ bao giờ đã bung ra, từng sợi tóc màu hun che một nửa khuôn mặt:" Ai cơ?" Cô ấy " là ai? Là Đào Nguyệt hay Hạ Nhiên? Anh nhiều đàn bà như vậy, tôi nên cẩn thận ai bây giờ???"

... Hết chương..

(dạo này thấy lượt view các thứ đi xuống ghê hic, mình ít khi nhấn nhủ mọi người bình chọn nhưng thực ra mình rất vui khi thấy nó đấy. Vậy nên thay vì cmt giục mình, hãy like để mình có thêm động lực nha)

P/s: Thấy chị tôi sao hâhhaha. Siêu mạnh mẽ và mạnh mẽng:)))

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đố kỵ

"Cô..." - Lâm Phong vô cùng tức giận, hắn chẳng thể nào đáp trả lại Hiểu Lam, bởi hắn không biết suy nghĩ của chính mình là gì. Thật nực cười, ngay chính cả bản thân hắn cũng muốn tự cười mình.

Chuyện này từ đầu đến cuối chính là một mớ hỗn độn. Hạ Nhiên, một cô gái hắn vô tình bắt gặp trong nhà hàng sang trọng. Tối hôm ấy, hắn có cuộc gặp gỡ với mấy nhân vật máu mặt. Lúc vô tình đi ngang qua nhà vệ sinh, thấy một cô gái cuộn mình trong góc lên lút khóc, hắn nhìn thấy rất đáng thương. Hỏi chuyện mới biết, ba mẹ cô ấy vốn ở dưới quê, còn bản thân lên Bắc Kinh sinh sống, muốn đi làm kiếm tiền phụng dưỡng cha mẹ. May mắn được vào làm dọn dẹp trong nhà hàng này. Nhưng người quản lý đặc biệt nghiêm khắc, cô thường xuyên bị ăn mắng do bất cẩn. Gần như sau mỗi lần bị chỉ trích, cô chọn cách giấu mình trong góc ngồi khóc (t/g: yếu đuối girl ☐)

Thời gian Lâm Phong gặp Hạ Nhiên cũng chính là lúc Đào Nguyệt đi du học, xa mặt cách lòng, hắn khó tránh được nảy sinh tình cảm với một cô gái khác. Hay thực ra, hắn không yêu thích Đào Nguyệt như hắn vẫn từng nghĩ...? Thế rồi hắn và Hạ Nhiên bắt đầu một mối quan hệ, nhưng cũng chẳng phải là yêu. Hắn đối với cô ấy như một đứa em gái nhỏ bé, yêu thương, chiều chuộng. Dần dà, bản tính che chở của một người đàn ông trở dậy, hắn muốn những điều tốt nhất cho Hạ Nhiên. Thế rồi căn phòng bí mật kia ra đời, Hạ Nhiên thường xuyên lưu lại nhà hắn.

Cô gái Hạ Nhiên quê mùa lần đầu tiên được hưởng cảm giác ở trong một căn nhà đồ sộ như vậy. Tự thấy Lâm Phong đặc biệt quan tâm đến mình, cô ta tự cho rằng Lâm Phong để ý như vậy là do yêu. Mừng thầm trong lòng, lại thêm sự tham lam đố kỵ, có 1 nhưng dần muốn 10. Hạ Nhiên từ cô gái tình lẻ gián dị trở nên tham lam hơn bao giờ hết. Chỉ là lòng tham này chỉ mình cô ta biết, ngoài mặt, lúc nào cũng mãi mãi là cô gái ngây ngô không hiểu chuyện

đòi. Chuyện cô ta kể cho Lâm Phong về hoàn cảnh của mình cũng bị cắt xén. Vốn dĩ trước khi được bước vào nhà hàng này, cô ta đã nếm đủ vị của những vũ trường màu sắc. Đầu phải cô gái ngây ngô như người ta nghĩ. Lần gặp gỡ kia cũng chỉ là vô tình, vô tình khiến một con vịt què mùa như Hạ Nhiên được biến thành thiên nga lúc nào không hay.

Cãi nhau với Hiểu Lam khiến hấn vô cùng chán chường, đành mượn rượu giải sầu. Hấn uống hết ly này đến ly khác đến tận tối muộn, hình ảnh trước mắt chẳng còn rõ ràng nữa. Rồi hấn thiếp đi lúc nào không hay.

Hấn thiếp được một lúc thì Hiểu Lam đã vội vã chạy tới. Vốn dĩ cô cũng tức điên lên, đang định đi ngủ thì nhận được điện thoại, nghe ra thì mới biết đó là bồi bàn gọi, nói rằng Lâm Phong say rượu tại quán, mong cô đem hấn trở về. Tức thì tức đấy nhưng cô vẫn mỉm lòng đến đón hấn. Đứng là thất bại, Hiểu Lam tặc nhừ như thế. Bởi lẽ, trong chuyện này, ai yêu trước tiếc là thua rồi, cô đã thua ngay từ điểm xuất phát...

Đem được hấn về cũng không dễ dàng gì. Dù Hiểu Lam cô cũng có chiều cao khiến người ta trầm trồ -1m70 nhưng so với thân thể cường tráng của người đàn ông m8 thì quả là vắt vả. Đỡ hấn lên giường, cô lại vội vã đi pha trà giải rượu. May mắn là lúc say hấn ngoan ngoan hơn bình thường. Thấy hấn đã ổn, Hiểu Lam lại vội vã rời đi. Nhưng vừa đặt tay lên cửa, cô đã bị một vòng tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy. Sức mạnh của hấn thật đáng kinh ngạc, dù cho cô có đẩy thế nào cũng không buông. Quá sợ hãi, Hiểu Lam mới hô lên: "Đừng, anh điên rồi!"

Hấn chẳng nói gì, chỉ dùng sức kéo cô về phía giường ngủ của mình. Bàn tay hấn nóng rẫy kéo mạnh chiếc áo ra khỏi người Hiểu Lam khiến cô kinh hãi. Chưa kịp hét lên thì đôi môi hấn đã hạ xuống môi cô. Hơi thở người đàn ông tràn đầy mùi của rượu khiến thoáng chốc Hiểu Lam như bị cuốn theo. Đầu lưỡi hấn len lỏi vào khoang miệng, mang đi hết mật ngọt của cô. Giọng hấn khàn đặc vang lên: "Phải, tôi điên rồi!"

Dứt lời hấn lại tiếp tục hành động của mình. Dù trong bóng tối, hấn vẫn có thể chính xác gỡ xuống từng món từng món trên người Hiểu Lam. Đôi môi ấm nóng dôi dôi môi anh đào mà di chuyển xuống phía dưới cô mà cắn mút. Đầu lưỡi điêu luyện khiến Hiểu Lam không kịp thở, ngọn lửa tình của hấn như muốn thiêu cháy cô. Không nhận được cất lên tiếng rên rỉ đẹp đẽ.

Lâm Phong ngày càng di chuyển xuống dưới, tay hấn bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hiểu Lam đặt lên tiểu huynh đệ đã cương cứng của hấn. Bàn tay vừa chạm vào vật nóng bỏng ấy khiến Hiểu Lam giật mình. Cô toan rút tay lại thì hấn đã nhanh hơn một bước giữ lại, lời hấn khe khẽ mời mọc: "Chăm sóc nó, để tôi được yêu em!"

Lời hấn thực hiệu nghiệm, khiến cô mềm nhũn mà hòa theo. Bàn tay nhỏ nhắn kéo vật cản cuối của hấn xuống, giải phóng cho "em trai" vốn đang khó chịu của hấn. Bàn tay mềm mại không xương vụng về mà vuốt ve khiến hấn không nhận được mà khen ngợi: "Good job!"

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bất ngờ

Em yêu anh, tình yêu trong trắng, kín đáo chưa từng để anh biết đến. Bởi em sợ, khoảnh khắc anh biết đến, em sẽ chẳng còn là em của hôm nay nữa. Em sợ một giây dẫu dằng lại khiến em dùng cả đời hạnh phúc để đánh đổi.

* Một tháng sau

Căn phòng chìm trong hơi thở của dực vọng từ tối qua. Ngoài trời âm u đến lạ, vài giọt mưa trong suốt đã bắt đầu lăn dài trên ô cửa sổ. Vẫn như mọi khi, Lâm Phong đã rời đi trước. Cô thực sự mệt mỏi, mỗi lần hoan ái, hấn đều khiến cô sống không bằng chết. Sửa soạn một chút, Hiểu Lam nhẹ nhàng đi xuống lầu, cơn mưa ngày càng nặng hạt khiến lòng cô bất giác buồn vô cớ, bởi lẽ mùa hạ đã đến, nghĩa là cô chỉ còn một mùa thu và 3 tháng đông nữa thôi. Vừa xuống dưới tầng là hình ảnh khiến cô chết đứng, Lâm Phong và Hạ Nhiên đang dùng cơm dưới tầng.

Như nhận ra sự xuất hiện của cô, Hạ Nhiên buông đũa, cất giọng ngọt đến chảy nước ngọt: "Chị Hiểu Lam xuống đây đi!", vừa nói cô ta còn hứng khởi kéo kéo chiếc ghế bên cạnh sang. Không còn cách nào khác, bữa cơm ngọt ngào một lần nữa tái diễn. Hiểu Lam bỗng thấy buồn cười, không biết tình huống này nên miêu tả thế nào cho phải. Đồ ăn trên bàn đều là do Hạ Nhiên nấu, nhưng đúng ra là cô ta đi mua ngoài siêu thị về hấp lại. Không biết là do không hợp khẩu vị hay sao, mà mùi hương vừa đưa lên mũi, dạ dày Hiểu Lam đã cuộn lên, chỉ muốn nhanh chóng nôn hết ra ngoài. Nhưng còn hai người này ở đây, cô không dám thất thố, dù gì cũng đang là "quán gia".

Trong bữa cơm, Hạ Nhiên như một đứa trẻ, cứ liên tục gấp món này món kia cho Lâm Phong, còn hấn cũng biết phối hợp, khoe

miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, nhẹ giọng bảo cô ta: "Em cũng ăn nhiều vào". Nhìn chung hai người họ như đôi vợ chồng son. Hiểu Lam thấy mình thừa thãi từ lúc nào. Cảm giác cằn cào trong cơ thể vẫn không giảm chút nào, Hiểu Lam đành vào nhà vệ sinh. Bước chân cô cố gắng bình tĩnh nhất có thể, nhưng không ai biết trong đầu cô lúc này vô cùng sợ hãi, cô sợ...

Nghĩ Hiểu Lam không có việc gì, hai người kia vẫn bình thản trò chuyện. Trong nhà vệ sinh, Hiểu Lam chỉ có thể nôn khan, sau đó nhanh chóng súc

miệng, cảm giác ổn hơn rất nhiều. Cô biết, bản thân mình có sự thay đổi, bởi lẽ từ cái đêm Lâm Phong say rượu kia đến nay cũng được hơn một tháng, tháng này cô chậm kinh...

Đến chiều, nhân lúc Lâm Phong và Hạ Nhiên đi trung tâm thương mại, cô gấp rút vào bệnh viện kiểm tra. Trời đã về chiều, những ánh nắng cuối ngày vàng rực ảm áp chiếu lên tờ giấy xét nghiệm trên tay Hiểu Lam, cô thực sự đã mang thai. Từ lúc rời phòng khám ra đến giờ, tâm trạng cô vẫn chưa bình ổn. Cảm xúc lúc này vô cùng lẫn lộn. Vui có, buồn có. Vui vì cô biết mình cũng đã có một đứa con thuộc về mình, một đứa bé sẽ ở bên cô, trò chuyện, sưởi ấm cho tâm hồn lạnh giá của cô. Nhưng phần nhiều là buồn, vì cha của đứa con trong bụng cô hẳn sẽ rất phẫn nộ, hẳn còn bao nhiêu người phụ nữ khác vây quanh, sao có thể để mẹ con cô phá hỏng đi thú vui ấy của hắn. Rồi cô

sợ, lỡ đâu hắn giận quá mà bắt cô bỏ đứa bé thì sao? Không, con cô sẽ an toàn, mẹ nó nhất định sẽ bảo vệ nó. Trở về nhà mang theo tâm trạng rối bời, nhưng rất nhanh chóng bị loại bỏ. Hiểu Lam biết rằng, cô cần suy nghĩ tích cực thì đứa bé trong bụng mới mạnh khỏe được. Trên đường trở về, cô còn mua thật nhiều đồ ăn dinh dưỡng để tâm bô cơ thể. Cô nghĩ, nếu cô không gặp, không yêu Lâm Phong thì giờ đây, khi cô sắp được làm mẹ, cô sẽ được chồng mình lo lắng, chăm sóc, chứ không phải một mình chịu đựng đến vậy. Nhưng buồn một nỗi cuộc đời này không có "nếu như"

Lúc về đến nhà, Hiểu Lam thực kinh ngạc, dưới sàn, trên ghế sofa, đâu đâu cũng là túi rồi hộp, toàn là những nhãn hiệu đắt đỏ. Tiếng Hạ Nhiên cười nói vui vẻ, úm hết áo này vấy nọ lên người, còn liên tục hỏi Lâm Phong xem có đẹp không. Hiểu Lam cũng không quan tâm, cô chỉ cắt đồ vào tủ lạnh, sau đó chuẩn bị lên tầng. Chẳng hiểu sao, khi thấy vẻ thờ ơ đó của Hiểu Lam, Lâm Phong vô cớ tức giận, cô thực sự không ghen tỵ chút nào sao? Thấy chồng mình mua đồ cho người phụ nữ khác, sao cô vẫn bình tĩnh đến vậy. Hắn bỗng gắt lên: "Cô định đi đâu? Còn không mau xuống chuẩn bị bữa tối?" Nghe thấy hắn gọi, Hiểu Lam cũng đành nhẫn nhịn vào bếp, nhưng Hạ Nhiên chẳng chịu để cô yên, cứ liên tục cười nói, thậm chí còn mang hẳn một đồng nữ trang cao cấp vào bếp, hỏi xem Hiểu Lam có thích không? Có muốn lấy một thứ không? Hiểu Lam thực sự sắp bị hỏi đến phát điên lên rồi. Xin lỗi chứ mấy món này toàn là mẫu mùa trước, cô đã có hết rồi. Con mắt cô gái này bị sao vậy? Mẫu mới không lấy lại thích chọn mẫu cũ? Cố nén cơn giận, Hiểu Lam nói: "Phiền tiểu thư ra ngoài chơi để tôi nấu ăn". Chẳng hiểu sao nghe xong câu đó, cô ta lại bày ra vẻ ảm ức, như kiểu vừa bị chửi bới thậm tệ không bằng.

Ăn uống xong xuôi, Hạ Nhiên tranh phần dọn bát, cô cũng rất hào phóng cho cô ta dọn, nhưng khi Lâm Phong bắt gặp cảnh ấy, lại nói rằng Hiểu Lam phải dọn. Còn cô gái kia ư? Khỏi bàn, cứ bày cái bộ mặt ngày thờ ra, khiến Hiểu Lam tức chết. Khẩu vị của Lâm Phong lạ thật. Thân thể đã mệt là rồi, lên phòng tắm rửa thay đồ là một đặc ân lớn. May là tối nay cô ta ở lại, đương nhiên sẽ ngủ cùng Lâm Phong.

Bây giờ đã hơn 12h đêm, lúc Hiểu Lam xuống bếp lấy nước, cô vô tình đi qua phòng Lâm Phong, cô nghe thấy những âm thanh ám muội nhất, có ngu ngốc cũng biết họ làm gì. Trái tim cô như bị bóp nghẹt, nước mắt tự động rơi xuống. Phụ nữ khi có thai tâm trạng thường sáng nắng chiều mưa như vậy. Hiểu Lam đã cố áo chế, nhưng cô gần như không chịu nổi nữa. Cô cần một thứ gì đó để giải tỏa. Ngay lập tức cô về phòng, lấy ra một cuốn sổ đã cũ. Từ khi còn nhỏ, Hiểu Lam đã rất thích sưu tầm sổ, viết nhật ký. Và bây giờ, cô muốn viết, viết hết ra nỗi lòng dồn nén của mình. Viết đến nỗi hai mắt mờ mờ, đến khi nỗi đau vơi bớt, cô mới hạ bút xuống. Cất cuốn nhật ký vào sâu trong góc tủ, Hiểu Lam thấy nhẹ nhõm hẳn, cô tâm sự với con: "Đừng sợ quả đào nhỏ của mẹ, mẹ yêu con, mẹ sẽ bảo vệ con, nhất định"

[Tạm thời mình sẽ kh nhắc đến đến 2 nv: Đào Nguyệt và Triệu Quốc nhé. Vì hướng đi đã đc thay đổi nên hiện tại mình sẽ xoáy sâu vào 3 nv trên.]

Q: Tại sao Hiểu Lam gọi con là quả đào nhỏ?

A: vì tác giả thích ăn đào ☐

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đau lòng

/ xin phép 5s quảng cáo: chả là bà chị hàng xóm bảo, chỉ cần tui pr cho insta của bà ấy tên: peachyorder thì bà ấy sẽ mua cho tui 2 kg đào ăn nhoè. Vậy nên mấy thím hãy lên đó coi thử xem có gì k nha/

Bắt đầu này

Sáng hôm sau, Hiểu Lam dậy thật sớm, cô ra vườn tản bộ. Vì bác sĩ dặn, cần sống lành mạnh để tốt cho đứa bé. Vậy nên cô từ bỏ thói quen ngủ nướng tất cả vì con. Lang thang trong vườn, cô chợt nghĩ: "Bây giờ là tháng tư, vậy là theo dự tính, sang năm cô sẽ sinh. Khi ấy, cuộc sống này đã kết thúc rồi. Nghĩ vậy, cô nhẹ nhàng xoa lên phần bụng phẳng của mình, khẽ hỏi: "Nếu khi sinh ra, con chỉ có mình mẹ, vậy con có vui không?" Thú thực, không người phụ nữ nào có thể dễ dàng chấp nhận sự cô đơn khi mang thai, chưa kể, người đàn ông đó lại là người cô yêu nhất.

Mặt trời đã lên cao, Hiểu Lam chuẩn bị vào nhà làm bữa sáng. Vừa bước vào cửa, một màn kia lại khiến cô thêm đau lòng. Hình ảnh Lâm Phong nhàn nhã đọc báo, Hạ Nhiên ngồi nép cạnh hắn ta, thi thoảng lại cười nói như một đôi vợ chồng son hạnh phúc khiến cô không khỏi tự giấu cơn giận trong lòng. Hiểu Lam cô đường đường là vợ hắn, lại chẳng khác nào một kẻ xa lạ mà thừa thãi. Đúng lúc ấy, ánh mắt Lâm Phong đã chuyển về phía cô. Rất nhanh, hắn dường như thấy một tia mất mát trong đôi mắt trong suốt ấy. Cuộc sống của Hiểu Lam cứ nhàm chán trôi qua như vậy. Nấu ăn, dọn dẹp, ở nhà. Vì có Hạ Nhiên ở đây, Lâm Phong cũng không còn tìm đến cô nữa. Cô cũng chỉ lạnh nhạt đối diện mọi chuyện. Nhưng chẳng hiểu sao trước thái độ thờ ơ của cô, Lâm Phong lại bị chọc giận. Mỗi khi như thế, hắn sẽ nói vài câu khó nghe, rồi ép cô vào vách tường mà gầm gừ. Mọi chuyện cũng chẳng có gì cho đến buổi tối của một tháng sau.

Chiều hôm ấy khi Lâm Phong vừa trở về nhà, Hạ Nhiên lại hí hửng lại gần, giúp hấn xách đồ như cách cô ta vẫn thường làm. Ánh mắt hấn khẽ liếc qua "vợ" mình, cô vẫn như vậy, ngay cả một cái nhìn cũng không cho hấn. Mắt hấn tối lại. Cầm tay Hạ Nhiên lôi kéo ra sô pha ở phòng khách, liên tục hỏi han xem hôm nay cô thế nào? Mãi sau này hấn mới thấy đó là việc làm ấu trĩ biết bao. Vì lúc ấy, hấn giận Hiểu Lam, muốn cô ghen tức nên mới làm ra trò đó, mong muốn có được sự chú ý của cô. Bỗng Hạ Nhiên đưa cho hấn một xấp giấy kiểm tra, giọng cô ta ngọt như mật nói: "Phong, em có thai rồi". Giấy phút ấy mọi thứ trong căn nhà

như ngừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của ba người. Chỉ mình Hiểu Lam nghe thấy, tiếng trái tim cô vỡ vụn. Cô thực muốn khóc.

Quá bất ngờ, Lâm Phong cảm xấp giấy lên xem, hấn hỏi: "Thực sao? Em có thai lúc nào sao không nói cho anh biết? Mai anh sẽ đưa em đi kiểm tra lại". Lời nói ấy của hấn giọng gao đến thế nào chỉ mình hấn rõ. Hấn không thấy vui mừng như mình đã từng tưởng tượng. Lại có chút thất vọng. Vì sao? Vì người mang thai con hấn không phải là cô sao?

Nghe thấy hấn quan tâm đến Hạ Nhiên như vậy, cô càng thấy chạnh lòng. Nhưng còn có sự lựa chọn nào khác sao? Bàn tay nhỏ bé vô thức sờ xuống bụng dưới. Cô cảm thấy hình như nó đã hơi gồ lên rồi. Ở đây cũng là con của hấn, nhưng tại sao con cô lại phải chịu ảm ức như vậy. Cô chỉ khẽ xin lỗi, xin lỗi con trong tiềm

thức. Tiếng gọi của Lâm Phong đánh thức cô khỏi dòng suy nghĩ: "Hiểu Lam, mai tôi sẽ đưa Hạ Nhiên đi kiểm tra, tối nay nấu chút gì đó bổ dưỡng đi". Lời hấn như cái tát, hung hăng tổn thương cô. Cô bỗng cười, cười như một kẻ điên, giọng cô đầy uất ức: "Sao tôi phải làm? Đó là con anh cơ mà?"

Dứt lời, cô toan chạy lên tầng nhưng đôi tay rắn chắc của hấn đã giữ chặt tay cô. Cô không sợ hãi ánh mắt tràn ngập lửa giận của hấn, cô chỉ sợ ngộ nhỡ hấn tức quá mà đánh cô, con cô sẽ nguy mất. Hấn như rít lên: "Từ bao giờ trong nhà này lời nói của cô có giá trị vậy? Tôi bảo cô làm thì cô phải làm. Bây giờ tôi bảo cô cút đi thì cô cũng phải cút". Mỗi câu mỗi chữ của hấn, không phải nghĩ cũng biết khó nghe thế nào. Bất giác cô thấy mệt mỏi quá, cổ ngấn không cho nước mắt chảy xuống nhưng từng giọt từng giọt vẫn cứ liên tiếp rơi. Giọt nước mắt ấm nóng của cô chạm vào tay hấn khiến hấn giật mình, có cái gì đó khiến hấn đau đốn, buồn cô ra, hấn lạnh lùng nói: "Từ mai, cô ngày ngày phải chăm sóc mẹ con cô ấy", nói rồi hấn quay đi, hấn không dám tiếp tục nhìn nữa, hấn sợ chỉ một giây nữa, nước mắt cô sẽ thiêu rụi trái tim hấn. Vội vã chạy lên lầu, Hiểu Lam khoá chặt cửa, cô cắn môi cố không phát ra tiếng khóc. Cô cũng có thai cơ mà, sao phải đi phục vụ người đàn bà khác cùng đứa con của hấn và cô ta. Cô cứ khóc mãi, nước mắt tưởng như đã cạn kiệt lại như chuỗi hạt trân châu liên tiếp rơi xuống. Bỗng bụng cô đau nhói. Hoảng loạn, sao vậy, mẹ khóc làm con bị đau sao? Mẹ xin lỗi. Cô cứ vậy, liên tiếp xin lỗi con. Cô thực sự sợ mất nó. Bây giờ cô trắng tay rồi, chồng cô đã có người phụ nữ khác, lại có một đứa con. Gia đình ba người họ sẽ hạnh phúc. Còn cô bây giờ chỉ có con làm điểm tựa cuối cùng, cô không thể đánh mất.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Vô bọc

Ngày ngày, Hiểu Lam phải chăm sóc Hạ Nhiên vô cùng vất vả. Bởi tính khí cô ta ngày càng khó chịu thấy rõ. Liên tục đòi hỏi cái này cái kia. Có những lúc ngoài trời mưa to, cô cũng phải chạy đi mua đồ cho cô ta. Trong cơn mưa tầm tã hôm ấy, từng giọt nước hắt đầy khuôn mặt Hiểu Lam khiến cô không phân biệt nổi đâu là nước mắt, đâu là nước mưa. Mặc dù đã cố gắng, nhưng cô không sao nuốt trôi nỗi đau này. Vội vã chăm sóc cho tình nhân? Nực cười.

Chiều hôm ấy, Lâm Phong không đi làm. Hấn dành cả một buổi chiều để đưa Hạ Nhiên đi mua sắm. Nhìn chiếc xe lạnh lùng lăn bánh rồi đi, lòng Hiểu Lam trùng xuống. Cô cứ sờ lên vùng bụng khẽ thủ thủ với con. Lâm Phong không phát hiện được sự tồn tại của đứa bé này vì Hiểu Lam đã giấu diếm rất tốt. Hằng ngày cô đều mặc đồ rộng thùng thình, khiến hấn không nửa điểm nghi ngờ. Chưa kể việc hằng ngày hầu hạ Hạ Nhiên rất vất vả, chạy đi chạy lại suốt ngày khiến cơ thể muốn gục xuống.

Hôm nay Lâm Phong mới đưa Hạ Nhiên đến bệnh viện kiểm tra vì mấy ngày trước vướng một hợp đồng quan trọng khiến hấn không dám lơ là.

Nhìn kết quả siêu âm trên tay, dù đã cói nhưng nụ cười hấn sao giọng gao quá. Trong hình ảnh là một chấm nhỏ nhắn mà bác sĩ bảo đó là con hấn. Cô gái bên cạnh cứ liên tục cười nói. Nhìn thoáng qua thì hai người họ như một gia đình hạnh phúc. Một lúc sau, cũng trong phòng khám ấy một cô gái khác xuất hiện. Cô mang vẻ đẹp khó ai có thể sánh được. Bởi đó là sự tự tin trong chính con người mà nên. Tuy xinh đẹp nhưng cô thật yếu ớt. Làn da trắng xanh khó che dấu được khiến người ta thương xót. Cô chỉ đi một mình. Người con gái ấy không ai khác chính là Hiểu Lam. Vì lo lắng lần trước bị đau bụng nên hôm nay cô phải gấp rút đi kiểm tra lại.

Kết quả khiến cô thờ phào, đứa bé vẫn ổn, tuy nhiên bác sĩ dặn dò cô phải chú ý đến sinh hoạt nhiều hơn. Cát kết quả vào túi xách, lúc vừa chuẩn bị trở về cô lại vô tình gặp Hạ Nhiên. Cô ta vốn đi quay lại chỉ vì để quên đồ ở phòng khám. Lúc gặp Hạ Nhiên, cảm giác đầu tiên của Hiểu Lam là sợ hãi. Cô sợ chỉ cần Hạ Nhiên biết, Lâm Phong sẽ biết. Đến lúc đó...

Cô thực sự không dám nghĩ.

Nhưng không may cho Hiểu Lam là Hạ Nhiên đã nhìn thấy. Cô ta đơn đã lại gần, cổ tỏ cái vẻ đàng hoàng: "Chị Hiểu Lam, trùng hợp quá, chị đến đây có việc gì vậy?"

Nói xong, ánh mắt sắc lạnh của cô ta còn liếc qua đánh giá cô một lượt, như thể cô ta đang nghi ngờ điều gì đó. Nghe xong câu đó, Hiểu Lam bắt gặp run rẩy, cô trả lời qua loa." Tôi...tôi đi cùng bạn, thôi... tôi về trước nhé"

Chưa kịp bước đi, Hạ Nhiên đã nắm chặt lấy cánh tay Hiểu Lam." Dù gì cũng đã gặp rồi, Lâm Phong cũng ở đây, chị đi cùng em nhé. Đi mà, đi cùng em có được không? Xin chị đó..."

Cô ta lải nhải liên hồi khiến Hiểu Lam chịu thua, đành bất lực mà đi theo. Thế là một màn đáng cười nữa lại diễn ra

Chồng hợp pháp của cô cùng tình nhân và đứa con trong bụng của hai người vui vẻ nói cười, chọn lựa. Còn cô- vợ hợp pháp của hắn lại lẻo đẻo đi sau. Lúc Hiểu Lam chán nản muốn trở về, Hạ Nhiên lại bắt ngờ lôi kéo cô vào cửa hàng của Dior. Sau một hồi ngắm nghía, cô ta đưa cho cô một chiếc váy và liên tục bảo cô đi thử, hết nói nới, Hiểu Lam đành vào ônggf thay đồ.

Lúc này ở ngoài chỗ chờ chỉ có một mình Hạ Nhiên. Lâm Phong đang ở ngoài cửa nói chuyện điện thoại. Cô ta nhanh nhẩu lục lọi túi xách của Hiểu Lam. Đúng như cô ta dự đoán, là kết quả siêu âm. Sau khi cất đồ đầu vào đó. Ánh mắt cô ta hiện lên tia độc ác thấy rõ. Khuôn mặt trong sáng ngày thơ nay thay thế bởi một nụ cười lạnh đầy ẩn ý. Chẳng ai biết bên trong cái voe bọc kia là con người thế nào. Lúc Hiểu Lam từ phòng thay đồ bước ra cũng là lúc Lâm Phong bước vào. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn chính là cô.

Khác với cách ăn mặc rộng rãi ở nhà, lúc này coi quá xinh đẹp. Bộ váy xoè màu đen tôn lên làn da trắng mịn cùng đường nét tinh tế. Chiếc nơ bằng satin to bản thắt ngang eo khiến cô càng thêm cuốn hút, và cũng vừa vặn che đi chiếc bụng đã hơi trồi lên.

Thấy ánh mắt hắn nhìn mình, cô thoáng ngượng ngùng. Tầm mắt đã nhanh chóng chuyển đi hướng khác. Nhân viên trong cửa hàng bết sức lịch sự hỏi xem cô có cần giúp gì không? Họ còn ra sức khen ngợi dáng vẻ của cô. Quả thực, nhìn Hạ Nhiên lúc này khi đứng cùng Hiểu Lam không khác gì gà đứng cạnh thiên nga. Cô ta cũng phát hiện ánh mắt chăm chú của Lâm Phong. Điều ấy khiến cô ta tức giận vô cùng. Dựa vào khuôn mặt, Hiểu Lam đã hơn hẳn cô ta. Nếu Lâm Phong phát hiện ra cô ấy có thai, lúc ấy Hạ Nhiên này sẽ phải cuốn xéo sao? Không, cô ta không cho phép chuyện đó xảy ra. Một ý nghĩ tàn độc hiện lên trong đầu cô ta...

:

/ đừng giục mình!/

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Lặng

Cả ba cùng rời khỏi trung tâm thương mại. Thành phố đã bắt đầu lên đèn, ánh nắng cuối ngày còn sót lại cũng đang dần biến mất. Bầu trời hôm nay mang một vẻ gì đó đau buồn. Nỗi buồn ấy không ai có thể giải thích.

Hạ Nhiên một mới đặt mấy chiếc túi giấy của hàng loạt nhãn hiệu xuống dưới đất. Vừa ngồi xuống ghế, cô ta đã than vãn: " Thời tiết khó chịu quá, Lâm Phong, em thật mệt mỏi đó". Vừa nói, gương mặt còn phụng phịu như một đứa trẻ đang làm nũng. Nhìn cô ta, Hiểu Lam cũng nhìn ra 10 phần giả dối. Lâm Phong chỉ cười nhẹ đặt bàn tay lên vai cô ta thay cho lời an ủi." Em ngồi đây chờ anh đi lấy xe" nói rồi liền nhanh chóng rời đi.

Hiểu Lam lúc này cũng đã thắm mệt đành ngồi xuống cạnh Hạ Nhiên. Nhìn bóng lưng Lâm Phong đã khuất, Hạ Nhiên khẽ cười lạnh trong lòng. Rất nhanh, cô ta khôi phục bộ mặt cừu non quen thuộc. Giọng một mới nói:" Hiểu Lam, em mệt quá, phiền chị đi mua giúp em một chai nước được không? Em đang có thai, chị biết đấy..." Cô ta không quên nhấn mạnh vào cái thai của mình. Nghe cô ta nói vậy. Hiểu Lam dù biết ả diễn nhưng vẫn tốt bụng đồng ý. Dù gì cửa hàng cũng ngay gần chỗ bọn họ.

Hiểu Lam mua nước xong liền nhanh chóng trở về, chắc hẳn Lâm Phong cũng sắp tới đón hai người, cô không muốn hắn đợi.

Xa xa, chiếc xe sang trọng đang đến gần.

Lúc Hiểu Lam qua đường thì đã thấy Hạ Nhiên đứng dậy, có vẻ như cũng chuẩn bị ra về. Rồi cô thấy cô ta chạy lại gần chỗ mình như muốn đỡ lấy hai chai nước. Lúc khoảng cách hai người chỉ cách nhau khoảng một gang tay, cô nhanh chóng đưa chai nước cho Hạ Nhiên. Động tác có vẻ hơi vội vàng khẽ đập vào cánh tay cô ta. Câu " Xin lỗi" chực phát ra thì

bỗng cô ta hét lên thất thanh!" Aaaa! Chị Hiểu Lam, chị làm gì vậy?" Theo tiếng hét, thân hình cô ta ngã ngửa ra sau, trong thoáng chốc ngẩn ngui, Hiểu Lam thấy được khoé môi cô ta nhếch lên đầy tàn độc.

Hiểu Lam vốn định đưa tay ra đỡ thì một bóng người nhanh như chớp đã chạy tới, tóm lấy thân người đang sắp ngã xuống của Hạ Nhiên. Sau khi đã đứng vững, cô ta rom róm nước mắt. Khuôn mặt đầy vẻ đau đớn nức nở:" A.... Lâm Phong, bụng em đau quá, con... con..." Nhìn thấy vậy, Hiểu Lam thật muốn cười lớn. Hahhaa, cô từng trải bao nhiêu chuyện, nay lại bị một đứa con gái ẻo là gài bẫy.

Thấy khuôn mặt Hiểu Lam bình tĩnh như vậy, cô thậm chí còn cười càng khiến Lâm Phong tức giận. Hoá ra hắn đã sai lầm. Ở cùng nhau một thời gian

qua tuy không gọi là dài, nhưng hần cũng một phần nào tin rằng Hiểu Lam là một người tốt. Nhưng hôm nay.... Hần thật thất vọng. Không kim được tức giận, hần đẩy mạnh Hiểu Lam ra xa, giọng nói tràn đầy lửa giận." Cô rút ra xa cho tôi" Dứt lời, hần mạnh mẽ kéo Hạ Nhiên về phía chiếc xe đang đỗ.

Lúc hần quay lưng đi, không nhìn thấy khuôn mặt Hiểu Lam nữa, chỉ nghe thấy giọng nói đau đớn của cô." Tại sao không tin e....." Rồi bỗng, giọng nói của cô biến mất.

Ầm!!!

Ầm thanh va đập vang lên, sau đó là tiếng thân xe bị mài mạnh trên mặt đường.

Tất cả như dừng lại ở một giây đó. Cũng một giây đó. Trái tim Lâm Phong muốn ngừng đập. Hần vô cớ sợ hãi. Đằng sau lưng hần ngay lúc này đây là một mảnh hồn độn. Mọi người ủa ra đường vây quanh một thứ gì đó. Thi thoảng còn nghe thấy tiếng một đứa trẻ khóc ré lên.

Lâm Phong như bưng tỉnh, mặc kệ Hạ Nhiên còn đang ở bên cạnh, hần điên cuồng chạy đến chỗ đám đông đang bu kín kia.

Hình ảnh trước mắt khiến tâm hần như bị một bàn tay bóp chặt. Trái tim cũng co lên đau đớn.

Dưới mặt đường là vệt máu kéo dài. Dưới ánh chiều tà, màu đỏ của máu càng thêm dữ tợn

nhưng thứ càng khiến người ta đau lòng là cô gái nhỏ bé nằm im lặng trong vũng máu kia. Cô ấy thật xinh đẹp trong bộ váy trắng tinh khiết. Nhưng tại sao, tại sao gương mặt ấy lại thống khổ đến thế?

Mặc kệ mọi ánh mắt, Lâm Phong tiến đến ôm lấy cô gái nhỏ. Ánh mắt hần đã không còn bình tĩnh, thay vào đó là đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, còn có cái gì đó đau đớn. Hần như gào lên:" Gọi xe cấp cứu đi". Ôm cô gái trong lòng mà sao tim hần đau quá? Đã bao lâu rồi hần không ôm cô? Hay hần chưa chính thức ôm cô lấy một lần? Để rồi bây giờ, khi cô nằm gọn trong vòng tay hần, hần lại thấy cô sao mà nhỏ bé. Tựa như sinh khí của cô đang theo từng kẽ tay hần chảy xuống, khiến hần dù muốn cũng không thể níu giữ.

Cô sẽ chết sao? Sẽ cứ như vậy rời xa hần sao? Không, đừng mà Hiểu Lam...

Mất hết bình tĩnh, hần tách khỏi đám đông ôm Hiểu Lam vào trong xe. Hần không đợi được nữa. Bây giờ là giờ tan tầm, không tránh khỏi tắc đường. Lỡ như xe cấp cứu đến muộn... Hần không dám nghĩ tiếp

Mình viết mấy cái biến còn chưa hay lắm, mong các bạn thông cảm.

Nhân đây mình cũng trả lời câu các bạn hỏi (nhưng chs ắn vào trl mãi không dc)

Q: truyện có bao nhiêu chương?

A: mình cũng không biết, nghĩ đến đâu viết đến đó chứ mình kh dự tính trước. Nhưng sẽ dưới 60 chương, mình nghĩ thế:))

Đồng thời cũng cảm ơn những bạn khen truyện hay. Mình rất vuiiiii ☐

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bệnh viện

Trong không gian đầy mùi thuốc khử trùng là hình ảnh một người đàn ông đang ôm lấy một cô gái yếu ớt chạy thật nhanh về hướng phòng cấp cứu. Vừa chạy anh ta vừa gọi các bác sĩ trong đau khổ.

Y tá, bác sĩ bệnh viện nhanh chóng chạy ra. Nhìn Hiểu Lam nằm yên lặng trên xe đẩy hần chỉ muốn giết chết mình. Tại sao? Có phải một giây kia khi hần dứt khoát đẩy mạnh cô ra mà cô mới thành ra thế này? Là tại hần, tất cả là lỗi của hần. Có lẽ hần thực sự đã đề cao bản thân quá nhiều. Hần cứ nghĩ rằng, trong cuộc đời hần, cô chẳng là gì. Bất quá hợp đồng kết thúc thì cũng là lúc chấm hết tất cả. Nhưng mọi thứ không đơn giản như vậy. Bây giờ đây, khi cô đang đối mặt với nguy hiểm trong kia, hần mới biết, hần không muốn bỏ lỡ, không muốn mối quan hệ của hai người sẽ bị đặt dấu chấm hết. Từ bao giờ, trái tim hần đã hướng về phía cô?

Nền gạch trắng xóa của bệnh viện càng làm nổi bật lên màu đỏ tươi của máu. Có lẽ lúc vội vã ôm cô chạy vào máu đã nhỏ xuống. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ sự việc cũng không đến mức quan trọng, nhưng chỉ mình hần biết, máu đỏ của cô đã thấm gần ướt hết chiếc áo sơ mi đen của hần. Mùi máu tanh nồng từng giây từng phút nhắc nhở hần sự việc vừa rồi không phải là mơ, đó là sự thật mà hần cần đối diện.

Lúc này Lâm Phong thật bất lực. Đèn cấp cứu đã bật được hai tiếng rồi, và hần không biết cuộc phẫu thuật sẽ kéo dài bao lâu. Hần mong nó kết thúc sớm một chút, để hần được nghe tin bình an của cô, để hần được bù đắp. Bởi vì mỗi phút trôi qua, trái tim hần lại trùng xuống, nỗi lo sợ và hối hận chiếm lấy hần.

Cuối cùng, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, nhìn về mặt thất vọng của bác sĩ, hân cũng đoán ra được phần nào.

Vị bác sĩ trung niên kéo khẩu trang xuống, ông đặt bàn tay lên vai hân nói: "Chúng tôi xin lỗi, đứa bé không thể giữ được"

Một câu nói khiến hân chết lặng.

Đứa bé? Đứa bé nào?

Hiệu Lam mang thai ư? Vì sao hân lại không hề hay biết?

Vô lực ngồi xuống hàng ghế lạnh lẽo, hân không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào nữa. Tưởng như việc Hiệu Lam xảy ra tai nạn đã đủ khiến hân day dứt. Nay, hân lại biết thêm đứa con đáng thương của bọn họ cũng mất. Lấy tay vỗ mạnh mái tóc rối bời. Hân thế nhưng lại khóc. Nỗi đau cứ thế lần lượt kéo đến, khiến hân chấp nhận không nổi.

Trong gian phòng sạch sẽ, vị bác sĩ kia đưa cho hân mọi giấy tờ liên quan đến bệnh án của cô. Mỗi lời bác sĩ nói như muốn lắng tri thần kinh hân, ông nói: "Anh không biết chuyện vợ mình mang thai sao? Tôi biết với đàn ông sự nghiệp là quan trọng, nhưng còn người vợ thì sao? Đó là người phụ nữ mà cả tôi và anh đều phải trân trọng."

"" Tháng đây cô ấy cũng đến bệnh viện của chúng tôi để kiểm tra. Khi ấy thai nhi thực sự rất tốt. Nhưng hôm nay, đứng ra là vài tiếng trước, có lẽ do tâm trạng không ổn định mà thai nhi ít nhiều bị ảnh hưởng"

" Tôi không biết vì sao những lần trước anh không ở bên cô ấy. Phụ nữ khi mang thai luôn cần chồng mình ở bên "

" Tôi biết bản thân hơi nhiều chuyện, nhưng trước đây,tôi cũng từng suýt mất đi con mình vì sự vô tâm của bản thân, tôi mới hiểu, mình cần dành nhiều thời gian cho vợ con hơn"

Cuối cùng, giọng ông trầm hân xuống:" Tôi rất tiếc vì sự việc này, tạm thời vợ anh đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng có lẽ phải một thời gian nữa mới tỉnh lại. Mong anh sau này hãy dành nhiều thời gian hơn cho cô ấy"

Bước ra ngoài, hành lang chỉ còn lại một mình hân, chỉ mình hân nghe thấy trái tim mình đang tan ra từng mảnh. Hân đã làm gì thế này

Thay ra một bộ đồ sạch sẽ, hân tiến vào phòng chăm sóc đặc biệt của cô. Trong không gian đặc mùi thuốc khử trùng, Hiệu Lam cứ nằm yên lặng như vậy. Gò má cô không còn hồng hào như trước, đôi môi cũng khô nứt khiến hân thương xót. Và hơn cả, trong bụng cô đã không còn đứa con bé bỏng của hai người. Lúc này đây, hân không dám đối diện với cô.

Cầm lấy bàn tay gầy guộc của vợ mình, giọng hân khàn đặc:" Hiệu Lam, anh xin lỗi, xin lỗi em, xin lỗi con. Em mau tỉnh lại, tỉnh lại để anh có thể nhìn vào mắt em"

" Mọi chuyện từ bao giờ đã đi xa đến mức này? Trước đây anh không biết, nhưng bây giờ khi biết rồi lại thấy tất cả đã là muộn màng "

" Em có thể tha thứ cho anh không?"

Càng nói, giọng hân lại càng lạc hân đi. Trước đây, khi cô hằng ngày cãi vã với hân, hân cứ nghĩ rằng, yên lặng chính là khi cô đẹp nhất. Nhưng có lẽ hân sai rồi. Bây giờ, khi đối diện với một Hiệu Lam trầm mặc, yên ắng, hân lại sợ, lại nhớ. Nhớ dáng vẻ khi cô tranh luận với hân, khi cô mắng hân.

" Tỉnh lại thôi em, anh xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mất tích

Bầu trời hôm nay u ám như lòng của hân. Hôm qua quả là một ngày dài. Hân cả ngày ở lại bệnh viện, công việc ở công ty cũng giao hết cho người khác, bởi vì hân chỉ đơn giản mong muốn khi Hiệu Lam tỉnh dậy, người đầu tiên cô nhìn thấy sẽ là hân.

Đến trưa, Hạ Nhiên chợt vật xách một túi hoa quả lớn tiến vào phòng bệnh nhưng hân cũng chẳng hề nhận ra. Nhận ra tâm trạng của hân đang đặt hết lên người phụ nữ trên giường kia, Hạ Nhiên vô cùng tức giận. Không biết do Hiệu Lam tốt số hay cô ta ra tay chưa đủ tàn nhẫn mà một mạng hai người kia lại chỉ mất một. Khôi phục lại vẻ ngây ngô, cô ta cất giọng ngọt ngào:" Phong...". Nghe thấy tiếng gọi, Lâm Phong vội tiến về phía cô ta:" Sao em không ở nhà nghỉ ngơi? Lại còn mang đồ nặng như vậy, em còn con nữa đây "

Thấy vậy, cô ta bắt đầu nỉ non:" Em ở nhà một mình buồn lắm, anh không quan tâm đến em sao? Em và con rất nhớ anh..."

" Anh xin lỗi, Hiểu Lam bị như vậy một phần là do lỗi của anh, anh không thể..." Lời nói còn chưa dứt, mắt Hạ Nhiên đã ngấn nước." Hiểu Lam, Hiểu Lam, sao anh lúc nào cũng nhắc đến cô ta vậy? Anh có biết, người đẩy mẹ con em suýt chết là cô ta hay không?"

Nghe lời trách móc của cô ta khiến Lâm Phong càng thêm mệt mỏi. Có phải anh đã quá ích kỉ rồi không? " Thôi được rồi, anh tranh thủ dẫn em đi chơi một lát"

Sau đó cả hai cùng rời đi. Khoảnh khắc hân quay đi cũng là lúc mi mắt Hiểu Lam động đậy

Tại trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố, Hạ Nhiên điên cuồng mua sắm. Nhưng dù có tiêu bao nhiêu tiền Lâm Phong hân cũng không quan tâm, chỉ biết ngay lúc này, có thứ gì đó thúc giục hân nhanh chóng quay về bệnh viện.

Nhận thấy tâm trạng lo lắng của Lâm Phong, Hạ Nhiên không nghĩ cũng biết hân đang nghĩ cái gì. Cô ta liền đòi đi ăn. Ăn xong lại chạy loạn đi càn quét từng cửa hàng, xong xuôi trời cũng đã sẩm tối.

Nhanh chóng quay về bệnh viện trong cảm giác bất an, mở mạnh cánh cửa gỗ *, tìm hân trùng xuống ngay giây phút ấy: Trong phòng bệnh đã không còn ai, chỉ còn lại một nữ y tá đang dọn dẹp lại giường bệnh, Hân như muốn phát điên chạy lại hỏi : " Cô gái ấy đâu rồi? Vợ tôi đâu???" Hân sắp phá tan cái phòng bệnh này rồi, Hiểu Lam đâu? Mới có vài tiếng mà cô đã biến mất. Cô vừa mới phẫu thuật thì có thể chạy đi đâu chứ?

Hân nóng nảy liên tục gọi điện thoại tìm kiếm, chỉ mong cô không sao. Hân nghĩ, cô yếu ớt như thế, không thể đi đâu quá xa, lục tung cả thành phố cũng không thấy được bóng dáng cô. Mỗi lúc nghe tin không thấy, tìm hân lại trùng xuống vài phần. Ga tàu, sân bay hân đều cho người tìm kiếm, nhưng chẳng thể tìm ra. Cuối cùng, hân đành tìm Triệu Quốc. Nghe tin Hiểu Lam mất tích, Triệu Quốc sốt sáng không kém hân là bao. Cô gắng lục tìm trong trí nhớ, nhưng hân cũng không tìm thêm được bất cứ người bạn nào khác của cô. Lúc ấy hân mới thấy, bản thân mình đã sai đến thế nào. Trong cái thành phố rộng lớn này, cô cũng chỉ có một mình. Ngay cả bạn bè cũng chẳng có mấy người. vậy mà hân lại luôn tức giận mỗi khi cô gặp Triệu Quốc. Để rồi bây giờ, cô như làn hơi mà nhẹ nhàng biến mất, khiến hân không thể giữ lấy

Đem thân thể mệt mỏi trở về. Căn biệt thự lộng lẫy đã không còn ánh đèn vàng ấm áp như trước. Hân mở đèn trong phòng, trên giường là một cơ thể nhỏ nhắn đang nằm. Một thoáng hồi hộp, hân khẽ hỏi:" Hiểu Lam, là em sao?". Cô gái trên giường khẽ ngược lên nhìn ra phía cửa, không phải cô.

Nghe Lâm Phong nói như vậy, Hạ Nhiên càng thêm gan tỵ. Con đàn bà đáng chết, cút đi rồi cũng không buông tha cho người đàn ông của tôi. Cô ta sục sùi" Anh... sao anh có thể đối xử như thế với em? Em biết là em sai rồi, em không nên kéo anh đi chơi, để Hiểu Lam vô cớ mất tích như vậy, tất cả là lỗi của em... em xin lỗi... em xin lỗi..." Vừa nói cô ta còn cố nặn ra mấy giọt nước mắt đồng cảm

Biết bản thân vừa rồi hơi hồ đồ, nhưng hân không tránh được thất vọng. Hân mơ tưởng cái gì vậy? cô sẽ ngoan ngoãn trở về, sẽ vào phòng hân sao? Hân ảo não cất tiếng:" Anh xin lỗi, em nghỉ ngơi đi". Nói rồi đóng cửa đi ra ngoài, bỏ mặc Hạ Nhiên đang điên cuồng trong phòng.

Trong phòng sách không bật đèn, chỉ có ánh lửa phát ra từ đầu điều xì gà thượng hạng. Hân thực sự mệt mỏi quá, mọi chuyện giữa hân và Hiểu Lam đến thật nhanh, mà đi cũng thật vội vã. Mọi thứ đi ra ngoài tầm kiểm soát của hân. Từ bao giờ, hân lại mất kiên nhẫn với Hạ Nhiên đến thế? Từ bao giờ hân lại để ý đến Hiểu Lam nhiều đến vậy, hân không biết. Tình huống thật nực cười. Hân thế nhưng lại làm tận hai người phụ nữ mang thai.

*cửa gỗ: vì là phòng VIP nên phòng bệnh nó được thiết kế ra 2 gian riêng biệt rất xịn xịn đó hihi

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phát hiện

Sân bay Toronto, Canada...

Hàng người xếp hàng xung quanh dây băng chuyển chập kín, tiếng nói chuyện vang lên ầm ĩ. Trong một góc khuất ít ai để ý đến nhất là một cô gái phương Đông nhỏ nhắn lặng lẽ quan sát. Không ai khác, đó chính là Hiểu Lam.

Không hiểu vì lý do gì mà Hiểu Lam lại một lần nữa quay lại đất nước này. Có lẽ vì mấy năm trước đến đây du học, cô đã trót say đắm những tán cây phong đỏ rực cuối thu. Hiểu Lam vốn thích cảm giác tự lập, muốn được trải nghiệm nên cô quyết định đi du học. Bây giờ nghĩ lại thấy quyết định khi đó thật đúng đắn. Ít ra khi trở về đây, cô cũng có cảm giác gì đó đây là quê hương thứ hai của mình, là nơi mình có thể trở về bất cứ lúc nào.

Ngồi trên taxi, Hiểu Lam không ngừng suy nghĩ, biến cố vừa rồi xảy đến nhanh quá. Trong quãng thời gian hôn mê, cô vẫn nghe được từng lời của Lâm Phong. Cô nhận thấy hân hối hận, từng chuyện hân kể cô vẫn không quên. Chính vì vậy, cô lựa chọn buông tay. Dù gì hân hiện tại đã có gia đình của mình. Đứa con xấu số kia từng là sự ràng buộc nay cũng biến mất.

Cô không biết mình sẽ ở lại đây bao lâu, có lẽ là rất lâu, hoặc có thể sẽ không quay về nữa.

Hiệu Lam cô quyết định bỏ lại quá khứ ở phía sau, cô không muốn những nỗi đau trong quá khứ giày vò mình thêm lần nào nữa. Coi như yêu anh là sai lầm, vậy nên cô cũng nên dừng lại thôi.

Hai năm sau...

Tòa nhà Develop, Hongkong

" Có tin tức gì không?.... Được.... Tiếp tục tìm kiếm "

Căn phòng trên tầng cao nhất bấy bừa đầy giấy tờ. Trong phòng vô cùng lộn xộn. Đặc biệt phải kể đến người đàn ông kia. Kể từ khi Hiệu Lam mất tích, hắn điên cuồng tìm kiếm. Nhưng càng ngày kết quả nhận được càng chỉ khiến hắn thêm thất vọng. Hiệu Lam như hơi nước, trong chớp lát biến mất trong không khí khiến hắn muốn nắm lấy cũng không thể. Hắn càng ngày càng hồ hững với mọi thứ xung quanh. Đôi lúc hắn thấy bản thân mình là một kẻ tồi tệ và ích kỉ biết bao. Căn biệt thự sang trọng kia đã bao lâu rồi hắn không trở về, vì đơn giản hắn biết, ở đó đã không còn người hắn mong muốn nữa.

Nhưng tối nay, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại quyết định trở về.

Căn biệt thự hòa vào màn đêm tăm tối, ánh đèn ngày nào kiên nhẫn chờ hắn cũng vụt tắt, giống như cô. Căn nhà lâu không có người ở nhưng vẫn luôn luôn sạch sẽ. Vì muốn có cảm giác cô chưa từng rời đi mà hắn như kẻ điên, thuê người đến dọn dẹp hằng ngày. Tất cả đều được khôi phục lại. Căn phòng thay đồ tràn ngập những món đồ xa xỉ. Đặc biệt ở chỗ, món nào cũng chưa có xé rách. Mọi thiết kế trước kia Hiệu Lam mặc, hắn đều cho người tìm mua lại bằng được. Trước kia đây là nơi Hiệu Lam yêu thích nhất, nên hắn càng muốn nó thật lộng lẫy. Căn phòng xa hoa là vậy, hắn thần thờ đi lại, vuốt ve từng bộ quần áo:" Hiệu Lam, anh đã biết lỗi rồi, mọi thứ đã sẵn sàng chờ em trở về, vậy em ở đâu? " Hắn càng nói tim càng thất lại. Cảm giác nhớ nhung xâm chiếm khiến hắn đang nói mà nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống.

Hắn trước kia lạnh lùng là vậy, nhưng hai năm, 730 ngày dài đằng đẵng đã mài mòn tất cả, bao gồm cả vỏ bọc xa cách mà hắn luôn giữ. Khi Hiệu Lam đi rồi, hắn mới phát hiện ra trái tim mình đã không còn là của mình từ lâu. Sự thật phơi bày, đứa con trong bụng Hạ Nhiên vốn dĩ không phải của hắn. Hắn cũng biết thân phận của cô ta, biết cô ta lợi dụng hắn ra sao, tổn thương Hiệu Lam như thế nào. Chỉ là hắn biết mọi thứ muộn quá. Hiệu Lam rời xa hắn rồi, sự thật này còn đáng giá nữa không?

Đừng hỏi vì sao hắn tốn nhiều tiền để giữ gìn dáng vẻ của căn nhà này, đơn giản vì hắn muốn hình ảnh cô mãi hiện diện, dù chỉ là tự lừa mình dối người.

Nơi hắn không muốn đến nhất chính là căn phòng của Hiệu Lam, nơi ấy chứng kiến tất cả nỗi đau và nước mắt của người con gái hắn yêu. Giá sách vẫn để những cuốn sách Hiệu Lam thích đọc nhất. Bỗng hắn nhìn thấy một cuốn sổ nhỏ. Không hiểu sao khoảnh khắc ấy, tim hắn lại đập nhanh đến vậy, cảm giác như đây là một thứ gì đó rất quan trọng. Khẽ khàng lấy quyển sổ nhỏ ra khỏi giá sách, hắn hồi hộp mở từng trang giấy đã phai màu theo thời gian

Thì ra là một cuốn nhật ký, có lẽ khi đi vội vàng quá, cô đã để quên nó ở lại.

Ngày 12 tháng 9, mưa...

Hôm nay em nhìn thấy anh trong khuôn viên trường, anh thật đẹp trai! Nhưng cái thu hút em hơn cả chính là nụ cười cùng sự tự tin của anh. Trái tim em bất ngờ lỡ nhịp, em không biết mình bị sao nữa, em chưa từng có cảm giác như vậy...

Ngày 15 tháng 9, gió

Em lại nhìn thấy anh một lần nữa, anh vẫn vậy. Anh biết không? Em kể cho đám bạn gái nghe về anh, chúng bảo anh được rất nhiều người theo đuổi. Hôm nay chúc mừng anh, trong số đó mới có thêm em. Liệu em có thể gần anh thêm một chút không? Chắc là không, vì chúng còn nói thêm, anh đã có người trong lòng rồi

Ngày 15 tháng 10, trời đẹp

Em quyết định đi du học, em cần thời gian để suy nghĩ một chút, em hy vọng khi trở về, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn một chút, chờ em nhé

Đọc đến đây, hắn bỗng cười, nhưng cười còn khó coi hơn là khóc. Chuyện gì đang xảy ra thế này, cô yêu hắn sao? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn đến thế? Khi trái tim hắn đang rỉ máu, lại hung hăng xát muối lên đó, khiến cõi lòng hắn tê tái...

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đau khổ

(Từ bây giờ chuyển từ "" Hấn" sang " anh" các bạn nhé, cho gần gũi hihi)

Trang nhật ký kéo dài mãi, cho đến thời điểm cách đây 2 năm trước, khi cô phát hiện ra sự xuất hiện của Hạ Nhiên

Ngày 4 tháng 3

Lâm Phong, em mới phát hiện ra, trong căn nhà của chúng ta còn một gian phòng vô cùng nữ tính khác, là của anh đúng không? Em đã biết được rất nhiều điều, cô ấy kể hết với em rồi. Thì ra cô ấy là người anh yêu

Ngày.. tháng.

Em có thai rồi, là đứa con của em và anh. Em biết từ mấy hôm trước Nhưng.. cô ấy cũng có thai rồi, vì vậy em càng không dám nói, em sợ con em sẽ phải thiệt thòi. Hôm nay, anh bắt em phải chăm sóc Hạ Nhiên, vậy còn em? còn em và con thì phải làm sao? Phải chăng, đứa bé này là một sai lầm

Ngày.. tháng

Thi thoảng bụng em lại âm ỉ đau, em không biết có phải bảo bối bị gì không nữa, em sợ lắm. Và em đi khám thai, bác sĩ nói dạo gần đây tâm trạng thất thường nên em bé bị ảnh hưởng, ông bảo em sáng mai hãy đến để kiểm tra kĩ hơn nữa

Cuối cùng, anh đóng cuốn nhật ký lại. Thì ra là thế. Anh biết bản thân làm tổn thương cô, nhưng lại không nghĩ, tổn thương anh gây ra lại sâu đến vậy.

Lấy ra vật luôn nằm sâu trong túi áo, đó là chiếc nhẫn kết hôn cô để lại cùng tờ giấy xin ly hôn. Từ khi cô đi, anh không quay về căn biệt thự này nữa, việc dọn dẹp để người khác lo. Hôm ấy là ngày đầu tiên bà Trần đi làm, cuối ngày bà gửi lại anh hai vật này kèm theo một lá thư nhỏ. Ba thứ này anh luôn đem theo bên mình, vì anh dọn gần nghỉ, đây là đồ của cô, anh cẩn thận mang theo như thể cũng giống như mang theo cô bên mình vậy. Nhưng đó cũng là thứ từng giây từng phút dần vật, nhắc nhở anh về nỗi đau trong quá khứ.

Mở lá thư nhỏ đã cũ, nội dung trong đó anh đã đọc đi đọc lại đến mức thuộc lòng

" Lâm Phong, em đi rồi

Em biết, cuộc hôn nhân kia đã trói buộc anh, khiến anh khổ sở, khiến người con gái anh yêu phải thiệt thòi. Em biết bản thân mình đã ích kỷ quá nhiều. Những tương tình yêu của em sẽ khiến anh yêu em, dù là một chút. Nhưng em đã làm. Trái tim anh mãi mãi chẳng thể có em. Em đã từng rất yêu anh, dù cho sau cùng cái em nhận lại được chỉ là nỗi đau, em cũng không hối tiếc. Em sẽ đến một vùng đất mới, bỏ lại thù hận và cả niềm hạnh phúc ở lại. Mọi thứ thuộc về anh và căn nhà này em đều để lại. Em không dám mang đi vì em sợ mỗi khi nhìn thấy em càng thêm đau khổ. Tờ giấy ly hôn em đã ký, em mong nó sẽ là sự đền đáp xứng đáng nhất, giải thoát anh khỏi sự ràng buộc pháp lý. Quá khứ dù đau thương thì cũng đã qua đi, em sẽ buông tay "

Dù đã đọc hàng trăm lần, nhưng hôm nay anh một lần nữa không ngăn được giọt nước mắt. Trái tim giờ phút này càng thêm đau đớn, đau đến nỗi anh cảm thấy nó như không còn là của mình nữa.

Ngoài cửa, cơn mưa phùn cũng bắt đầu rơi như khóc thương cho câu chuyện giữa anh và cô.

Đêm nay, căn biệt thự sáng lên ánh đèn leo lắt, giọng nói khàn đặc của người đàn ông bi thương phát ra đầy bi thương. Ôm những kỷ niệm còn sót lại vào lồng ngực, anh thổn thức:

" Hiểu Lam, anh sai rồi, anh đã làm gì thế này. Anh đã đi rất nhiều nơi, muốn tìm lại hình bóng em nhưng mọi thứ quá đổi khó khăn. Hai năm, đã hai năm rồi em. Phải chăng em vẫn còn giận, giận quãng thời gian anh làm em đau khổ...?"

" Em bảo tờ giấy ly hôn sẽ giải thoát anh khỏi sự ràng buộc. Nhưng suốt hai năm qua, anh chưa từng muốn giải thoát. Em bảo em không lấy đi thứ gì, vậy trái tim anh thì sao, em đúng là kẻ nói dối. Không, Hiểu Lam, anh xin lỗi, xin em đừng buông tay..."

Ngoài trời, cơn mưa bỗng nặng hạt lạ thường, mặc kệ cho bây giờ đang là mùa đông, ngoài cửa gió càng thêm điên cuồng, hạt mưa hắt vào cửa kính y như giọt nước mắt muộn màng. Tất cả mọi thứ đã qua đi, chỉ còn niềm đau ở lại.

/

đôi lời tác giả: mình rất xoi vì đã không ra chương mới trong thời gian qua, vào năm học mọi thứ thay đổi nhanh quá, mình không thích ứng kịp, coi như hôm nay đăng thêm chương xoi các bạn((((

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đào Nguyệt

Canada đã vào mùa thu, những tán lá phong đỏ rực như xua tan đi phần nào không khí lạnh lẽo. Lá phong rơi đầy dưới mặt đất, theo tiếng bước chân người qua lại mà phát ra tiếng xạc xạc dễ chịu.

Tại trung tâm thương mại lớn nhất nhì thành phố, Đào Nguyệt đang cùng trợ lý đi mua sắm. Phải hiếm hoi lắm mới có thời gian rảnh rỗi nên phải tranh thủ đi ngay. Vốn dĩ Đào Nguyệt sang đây vì công việc. Cô có dự án chụp hình cho một nhãn hàng thời trang lớn, lấy bối cảnh mùa thu Canada.

Về phần Lâm Phong từ lâu Đào Nguyệt đã không tiếp xúc với anh như trước, bởi cô cũng biết một vài chuyện mà anh phải trải qua. Thú thực, cô chưa bao giờ thấy một Lâm Phong như thế. Một con người hoàn toàn mới lạ khiến người ta sợ hãi.

Hôm nay mua sắm coi như là thành công, thấy vẫn còn sớm nên cô tiện đường ghé vào một quán cà phê nhỏ. Hương cà phê thơm nồng khiến người ta thấy ấm áp. Nhưng rồi Đào Nguyệt bỗng nhận ra một bóng hình hết sức quen thuộc. Trong góc khuất của quán cà phê, một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc quần dài như tảo biển buông thõng sau lưng đang ngồi ôm một chú chó nhỏ trên tay. Tuy ngồi nơi vắng vẻ nhất nhưng cô ấy trông thật thu hút. Như bông hồng trắng nhẹ nhàng tỉnh tã giữa những người phụ nữ phương Tây quyến rũ. Cuối cùng cô gái đứng dậy ôm theo chú cún nhỏ bước ra ngoài. Trong thoáng chốc, Đào Nguyệt như bừng tỉnh. Đúng rồi, chính là cô gái ấy, Hiểu Lam, người con gái khiến cô nhìn một lần mà nhớ mãi.

Vội vã đuổi theo Hiểu Lam nhưng bước chân cô ấy rất nhanh. Sợ không đuổi kịp, Đào Nguyệt đành cất giọng gọi lớn: "Hiểu Lam, chờ một chút". Giày cao gót sinh ra không phải dùng để chạy, nên mọi thứ thực sự rất khó khăn. Rất may là Hiểu Lam đã nghe thấy tiếng gọi của cô nên liền đứng lại.

Thấy gương mặt Đào Nguyệt đỏ bừng, Hiểu Lam như đứng hình. Cô không ngờ, đã trốn sang tận đây rồi mà vẫn phải gặp lại những con người này. Nhưng vì phép lịch sự, lại có tỏ ra bình tĩnh, Hiểu Lam đưa tay ra đỡ lấy Đào Nguyệt đang thở hổn hển: "Đào Nguyệt? Là cô sao? Đã lâu không gặp". Ngước mắt lên nhìn Hiểu Lam, Đào Nguyệt vẫn chưa bình ổn được hơi thở: "Chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện không?"

Thế là dưới tán cây phong đỏ, hai cô gái cùng một chú cún nhỏ cùng nhau đi dạo. Đào Nguyệt nói rất nhiều, cô ấy hỏi: "Hiểu Lam, rốt cuộc cô đã trốn kỹ như thế nào thế này? Cô có biết, Lâm Phong, anh ấy đã đi tìm cô rất lâu rồi không?"

Nghe thấy tên Lâm Phong, trái tim Hiểu Lam khẽ nhói lên: "Mọi chuyện đã thay đổi, tôi nghĩ mình nên rời đi thôi. Cô vẫn qua lại với anh ấy sao?"

"Hiểu Lam, nếu trước đây làm cô hiểu lầm thì tôi xin lỗi. Chuyện giữa tôi và anh ấy dài lắm, nhưng nó không như cô nghĩ đâu. Sau khi phát hiện cô như bốc hơi khỏi cuộc đời này, anh ấy như thành một kẻ điên. Tôi không biết cô có muốn nghe hay không, nhưng thực sự tôi rất muốn nói, vì tôi thấy nếu cô không nhận ra thì thật bất công cho anh ấy"

Thế rồi Đào Nguyệt bắt đầu kể, cô ấy kể mọi chuyện một cách tường tận nhất. Cô ấy nói Lâm Phong biến thành một người cuồng công việc nặng. Anh dành hết thời gian cho công ty như thế nào: "Buổi tối khi tất cả mọi người đã ra về, anh ấy vẫn ở lại. Tòa nhà cao lớn ấy chỉ có căn phòng cao nhất sáng đèn đến đêm muộn. Có lúc tôi quên đồ ở công ty, phải quay lại lấy. Lúc đi ngang qua phòng giám đốc, tôi thấy anh ấy cứ ôm khư khư một mẫu giấy nhỏ đã cũ. Tôi nghe thấy tiếng anh ấy đau khổ nức nở trong đêm. Vậy mà đến sáng hôm sau, anh ấy lại thành một người lạnh lùng, lãnh đạm nhất. Chỉ có thể bộc phát nỗi đau khi chỉ có một mình, cô có biết anh ấy đã khổ sở thế nào không...?"

Lời Đào Nguyệt nói từng câu từng chữ cứ vào cõi lòng tưởng như lạnh giá của Hiểu Lam, khéo mắt cô đỏ hoe, đôi tay run run khẽ vuốt ve chú cún trong lòng đã làm lộ ra tâm trạng của cô. Giọng Hiểu Lam khàn đặc, cô hỏi: "Vậy còn Hạ Nhiên thì sao chứ? Cô có biết cô ta không? Hai người họ có với nhau một đứa con. Bây giờ anh ấy hẳn là hạnh phúc lắm chứ?"

Hạ Nhiên, cái tên có chút xa lạ, hình như Đào Nguyệt đã nghe thấy ở đâu, nhưng con người này, cô cũng không tường tận lắm. Dường như nghe thấy tâm trạng trong câu hỏi của Hiểu Lam, cô cũng phần nào đoán được đây là người trong cuộc. "Tôi chưa nghe thấy cái tên đó, nhưng từ khi cô đi, không người phụ nữ nào lại gần được anh ấy, thì làm sao có thể có đứa con nào được"

Như an ủi như thông cảm, Đào Nguyệt khẽ nắm lấy tay Hiểu Lam: "Hiểu Lam này, tôi biết chuyện này không liên quan đến mình, nhưng tôi thực sự mong hai người có thể hóa giải hiểu lầm. Mong cô hãy cho anh ấy một cơ hội. "Nói rồi cô đưa cho Hiểu Lam một tấm card." Trong đây có ghi số điện thoại riêng của tôi, hãy giữ nó nhé"

Sau đó như để làm giảm bớt không khí gượng gạo bao phủ, Đào Nguyệt rất nhanh chuyển chủ đề: "Mấy ngày tới tôi sẽ ở Canada, tôi rất muốn đi thăm thú đó đây, mong chúng ta có thể cùng đi chơi". Lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, Đào Nguyệt nói tiếp: "Bây giờ cũng sắp đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta đi ăn ở đâu được không? Yên tâm, hôm nay tôi sẽ mời "

Thấy Đào Nguyệt rất vui vẻ cùng nhiệt tình, Hiểu Lam cũng nhanh chóng xốc lại tinh thần: "Được rồi, tôi dẫn cô đến nhà hàng ruột của tôi "

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quá Khứ

Tại một không gian ấm cúng, hai người ngồi đối diện nhau, tự nhiên như những người bạn. Lịch sự đưa trả menu cho nhân viên, Đào Nguyệt mở lời trước: "Hiểu Lam này, tôi có thể hỏi cô một số chuyện được không?" Hiểu Lam không nói, chỉ ngước mắt lên nhìn, đồng thời gật đầu thay cho câu đồng ý. Thấy vậy, Đào Nguyệt mới cẩn thận nói: "Quãng thời gian này cô sống có ổn không?" Hiểu Lam nhẹ nhàng đáp: "Với tôi, mọi thứ rất ổn. Vì trước đây

đã từng gắn bó với nơi này một thời gian rồi, nên lần này với tôi cũng như về nhà, tôi rất vui" Nói vậy nhưng ánh mắt Hiểu Lam lại buồn bã cụp xuống, làm lộ tâm trạng của cô.

Đào Nguyệt cũng cảm thấy chủ đề này khó mà tiếp tục, liền chuyển sang chuyện khác: "Như vậy là tốt lắm rồi, cuộc sống nước ngoài cũng không dễ dàng gì. Mà bây giờ cô đang làm gì vậy?"

"Tôi viết tạp chí. Vốn dĩ đây là ngành học trước đây của tôi mà. Công việc này tôi rất yêu thích, rất ổn định."

"Thế thì hay quá, mà Hiểu Lam này.... Cô còn nhớ Triệu Quốc chứ?"

Nhắc đến Triệu Quốc, Hiểu Lam thoáng giật mình. Lâu lắm rồi cô không liên lạc với Triệu Quốc. Từ khi sang đây, hai người duy nhất cô liên lạc là cha mẹ.. "Tất nhiên rồi, mà sao cô lại muốn nhắc đến cậu ấy?"

Hai má Đào Nguyệt bỗng đỏ lên lạ thường, cô cười mỉm, cố gắng giấu đi cảm xúc. Đồ ăn đúng lúc được mang lên, giảm bớt phần nào sự ngượng ngùng của Đào Nguyệt: "Thực ra, tôi rất thích Triệu Quốc..."

Biểu cảm sau của Hiểu Lam khi nghe câu thổ lộ cũng thật ấn tượng, cốc nước đưa lên miệng đặt mạnh xuống bàn, mắt mở lớn hết cỡ. vội vàng hỏi lại: "cái gì cơ? Cô thích Triệu Quốc à?" Vì bất ngờ nên âm lượng càng to, khiến mọi người trong nhà hàng dồn hết ánh mắt tò mò về hai cô gái.

Thấy vậy, Đào Nguyệt vội để tay lên miệng "suyt" một tiếng: "Hiểu Lam, cô cần gì phải phản ứng thái quá đến vậy, tin tức này chấn động đến vậy sao?" Không khó để nhận ra mặt Đào Nguyệt đã đỏ ửng như quả cà chua. Hiểu Lam biết điều vội vặn nhỏ âm lượng: "Nhưng... thật à?" Đào Nguyệt hết nói nổi, bèn khẳng định chắc nịch: "Thật, tôi đùa cô làm gì?"

"Vậy, bây giờ, chị muốn em làm "bà mối" cho hai người sao?"

(Hiểu Lam ít hơn Đào Nguyệt 1 tuổi nên mình chuyển thành chị-em nhé)

"Nghe "bà mối" nặng nề quá, gọi là giúp, giúp đỡ được không?"

Sau đó, chủ đề bàn luận của hai cô gái chuyển thành tư vấn tình cảm, mai mối tình yêu. Thực ra Đào Nguyệt muốn hỏi han rất nhiều, kể những gì mà Lâm Phong đã phải đối mặt. Nhưng khi thấy ánh mặt thoáng buồn của Hiểu Lam, cô lại không đành lòng. Vậy nên đành lờ chuyện riêng của mình ra, coi như giải tỏa không khí, cũng như giải quyết cho chuyện tình cảm của cô.

Ăn com xong cũng đã là đầu giờ chiều, máu shopping của Đào Nguyệt lại nổi lên, cô lôi kéo Hiểu Lam đi càn quét cùng cho bằng được. Rất nhanh, Hiểu Lam bị lôi vào cuộc, bởi vốn dĩ, cô cũng nghiện mua sắm..

Thế là từ những thương hiệu xa xỉ đến những cửa hiệu bình dân, ở đâu hai người cũng thu được chiến lợi phẩm. Đào Nguyệt thì khỏi phải bàn, túi lớn túi nhỏ xách không xuể, Hiểu Lam cũng không kém, quẹt đến nóng cả thẻ. Tuy tiếc tiền nhưng tâm trạng lại rất thoải mái. Từ trước đến nay, Hiểu Lam là một người sống vô cùng thực tế. Cô hiểu rằng, trong xã hội ngày nay, không có tiền thì làm việc gì cũng khó, cuộc sống mà phải lo lắng từng miếng com manh áo thực sự rất mệt mỏi. Vậy nên từ những ngày đầu qua Canada, cô đã điên cuồng đi phỏng vấn xin việc, cuối cùng cũng xin vào làm tại một tạp chí có tiếng. Càng ngày, sự cố gắng cả cô càng được ghi nhận. Vậy nên tiền bạc cũng có chút dư dả.

Càng nói chuyện với đối phương, cả hai lại càng hiểu nhau hơn. Cuối cùng, Đào Nguyệt đã mở lời trước: "Hiểu Lam này, chị thấy chúng ta thật sự rất giống nhau, hy vọng rằng chúng ta sẽ trở thành chị em tốt " Nhận thấy thành ý trong câu nói đó, Hiểu Lam nhanh chóng đồng ý. Và thế là, trong ánh hoàng hôn mùa thu, bên cạnh những túi giấy đến từ hàng loạt thương hiệu, hai người họ chính thức bắt đầu một mối quan hệ thân thiết mà có lẽ chẳng ai có thể ngờ tới.

Thời gian làm việc tại Canada ngày càng ít, thoát cái đã đến ngày Đào Nguyệt phải trở về nước. Hiểu Lam còn đến tận sân bay tiễn cô: "Nhanh quá, mấy ngày vừa rồi tiêu không ít tiền, chị cũng phải quay về thôi, em chưa muốn sạt nghiệp " Hiểu Lam nói bằng giọng rất thân mật, có thể thấy mấy ngày qua hai người thực sự rất vui, có lẽ là do quá nhiều điểm tương đồng. Lúc này Đào Nguyệt mới thấy nỗi buồn đang đến: "Chị không muốn về tý nào, không biết khi nào mới có dịp để sang gặp em đây. Mà Hiểu Lam này, khi nào em định về nước?"

Nhắc đến về nước, Hiểu Lam có chút ngập ngừng: "Chắc sớm thôi, lâu lắm rồi em không về thăm cha mẹ, chắc họ nhớ em lắm. Khi nào có thời gian em nhất định sẽ về, đến lúc đó, em sẽ tìm chị trước tiên nhé?"

Đào Nguyệt bỗng sụt sùi, cô ôm thật chặt lấy Hiểu Lam: "Chắc chắn rồi, Hiểu Lam, hãy nhớ suy nghĩ thật kỹ những gì chị đã nói mấy ngày qua nhé. Chị hy vọng em sẽ có được hạnh phúc" Cố kìm sự xúc động, Đào Nguyệt chỉnh lại tóc tai, đeo lên một cặp kính râm to bản, cô vẫy tay tạm biệt Hiểu Lam, rồi nhanh chóng quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Về nước

Từ sau khi Đào Nguyệt về nước, Hiểu Lam lại bắt đầu quay lại với cuộc sống của mình. Sáng đi làm, tối về nhà, thỉnh thoảng sẽ đi shopping cùng đồng nghiệp. Mùa đông năm nay đến sớm hơn mọi năm. Ngoài trời, từng bông hoa tuyết lất phất rơi. Hôm nay là một ngày cuối tuần nhàn nhã. Trong tay cầm một cốc sữa nóng, Hiểu Lam lặng lẽ ngắm nhìn từng bông tuyết trắng xóa ngoài kia. Đôi lúc, cô mong rằng mọi thứ sẽ mãi như vậy, cô sẽ cố gắng đón cha mẹ sang đây, vì cô sợ quay lại mảnh đất chứa đựng những kỉ niệm đau buồn kia,

Nhưng mọi thứ không bao giờ diễn ra theo cách mà ta mong muốn. Điện thoại bên cạnh bỗng đồ chuông nhìn thấy người gọi là mẹ, Hiểu Lam vui vẻ bắt máy: " Mẹ ạ "

Nhưng, giọng mẹ cô trong điện thoại rất không bình thường, giọng bà nghẹn lại. " Hiểu Lam, mẹ không muốn con quá lo lắng, nhưng con hãy về nước đi, bố con..bố con" Dường như cảm xúc đau đớn đang nén lại giọng nói của bà. Trái tim cô hẫng một nhịp, Hiểu Lam vội vã gạn hỏi: " Mẹ, bố con làm sao? Mẹ bình tĩnh đã nào"

Nghe được lời trấn an của con gái, bà cũng bình tĩnh phần nào, giọng mẹ cô khản đặc: " Con về đi, bố con yếu lắm rồi, mẹ sợ..."

Như hiểu được nỗi lo lắng của mẹ, Hiểu Lam dứt khoát trả lời: " Mẹ chờ con, con sẽ đặt vé về ngay" Sau đó vội vã ngắt máy.

.....

" Cảm ơn" Hiểu Lam vừa nói vừa đưa tay nhận lấy tờ khăn giấy của cô tiếp viên hàng không. Vội vã lau đi hai hàng nước mắt nóng hổi, hai bàn tay nắm lấy nhau mong làm dịu bớt cõi lòng cô lúc này. Hiểu Lam thấy mình thật đáng trách. Dù sao gia đình chỉ có mình cô, bố lại đang nằm viện, vậy mà chỉ bởi một giây phút quá đau lòng, cô nỡ bỏ lại tất cả phía sau, lặng lẽ trốn tránh tất thảy. Mặc dù hàng tháng cô đều gửi tiền về cho mẹ, thuê hộ lý chăm sóc cha nhưng cô lại chưa về thăm hai người họ lấy một lần. Người con như cô thật quá bất hiếu, thật đáng trách. Càng nghĩ, Hiểu Lam càng thêm sợ hãi, nước mắt lại bắt đầu chảy mà rơi xuống. Lỡ hôm nay cô về muộn, cha không thể chờ được cô nữa, cô sẽ ăn năn cả đời..

Chuyến bay dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc. Bắc Kinh đón cô trở về sau bao nhiêu năm tháng một con mưa phùn lạnh căm. Nhưng tất cả cũng không thể nào bằng tâm trạng rối bời của Hiểu Lam lúc này. Nhanh chóng bắt xe đến bệnh viện, cô chạy như bay vào phòng bệnh của cha. Cha cô hiện đang chăm sóc đặc biệt. Lúc Hiểu Lam đến, mẹ cô đã mất hết sức lực dựa vào hàng ghế lạnh lẽo của bệnh viện. Nhận thấy cô con gái duy nhất đã về, mọi sức mạnh của bà tan ra hết. Bà chạy lại ôm lấy cô, nước mắt tuông như đã khô cạn nay lại vì thế mà rơi xuống là chảy. Trái tim Hiểu Lam thất lại, từng tiếng nức nở của bà càng làm cô thêm tự trách. Cô cứ khẽ an ủi: " Mẹ, con về rồi, con về rồi"

Được một lúc thì tâm trạng mẹ cô cũng dần ổn định, bà nắm chặt lấy bàn tay trắng trẻo của Hiểu Lam. " Quảng thời gian trước kia con đã vất vả rồi, nhìn xem, con gầy quá " Vừa nói, bà vừa nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng triu mến, là ánh mắt yêu thương mà người mẹ dành cho con mình.

Hiểu Lam tựa vào lòng bà, một đứa con xa nhà việc mà cô khao khát nhất chính là vòng ôm ấm áp của cha mẹ, để cô tựa vào bất cứ lúc nào: " Không, mẹ, là con sai rồi, con đã quá ích kỷ. Lẽ ra, con không nên bỏ mặc cha mẹ trong lúc đó. Con... con xin lỗi "

Nghe cô con gái lần đầu tỏ ra yếu đuối khiến bà thật bất ngờ. Hiểu Lam trước kia là một đứa con gái vô cùng mạnh mẽ, ít việc gì có thể lấy đi sự mạnh mẽ của cô. Kể cả cuộc hôn nhân đau đớn kia, cô cũng chưa từng than thở lấy một câu. Mọi thứ mà bà biết đều là nghe được từ lời bàn tán của người khác hay từ những mẩu tin vụn vặt trên báo. Con gái bà thực ra đã rất đau khổ, nó đã vất vả thế nào để có thể chịu đựng cuộc hôn nhân kia bà không biết, nhưng bà có thể cảm nhận được trái tim nó đang ngày một héo hon.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Hiểu Lam vội đứng dậy liên tục hỏi bác sĩ: " Cha tôi thế nào rồi, ông ấy bị làm sao?". Vị bác sĩ trung niên mỉm cười động viên cô: " Cô yên tâm, ông ấy đã rất mạnh mẽ vượt qua. Cụ thể thế nào mời cô đến phòng làm việc của tôi, chúng ta sẽ tiếp tục trao đổi."

Hiểu Lam quay lại nhìn mẹ, ý nói mẹ hãy chờ cô, cuối cùng cô cùng vị bác sĩ kia tiến về phòng làm việc. Sau một hồi nghe ý kiến của bác sĩ, cô cũng yên tâm phần nào. Ông còn vui mừng báo cho cô biết cha cô rất nhanh thôi sẽ hồi phục, tuy không nhanh nhẹn như trước nhưng lần này đúng là kỳ tích.

Quay trở lại phòng bệnh, cô thấy mẹ đang cắm hoa. Là hoa hồng trắng, loài hoa Hiểu Lam yêu thích nhất. Nhìn khung cảnh lúc này, Hiểu Lam chỉ muốn thời gian dừng lại một chút. Cuối cùng cô cũng về nhà. Nhà một cách đúng nghĩa. Về nơi có cha mẹ, nơi cô có thể tựa vào.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Buông tay cũng không phải một ý tôi

Hôm nay Bắc Kinh tuyết rơi nhiều, tính ra Hiểu Lam cũng đã về nước được hơn hai tháng. Hai tháng qua cũng không có gì, nhưng đối với cô, quãng thời gian này thật đặc biệt. Cha cô dần hồi phục, làn da ông hồng hào hơn trước, cũng có thể đi chơi cùng cô. Cả nhà quây quần ấm áp, bác sĩ nói, với sự tiến triển như hiện tại, năm nay cha cô sẽ được về nhà ăn Tết cùng gia đình.

Thật may đến chiều thì tuyết đã không còn nặng hạt như buổi sáng, nhân cơ hội rảnh rỗi, Hiểu Lam quyết định đến thăm một người, Triệu Quốc.

Quán cà phê theo phong cách cũ của Triệu Quốc vẫn như trước. Qua tấm kính trong suốt của cửa hàng, Hiểu Lam đã bắt gặp bóng hình quen thuộc của cậu. Không giấu nổi niềm hạnh phúc, cô nhanh chóng tiến vào. Thấy cô, Triệu Quốc vẫn rất bất ngờ. Dù đã biết Hiểu Lam về nước từ hai tháng trước nhưng mãi đến hôm nay hai người mới có cơ hội gặp mặt trực tiếp thế này. Thấy Triệu Quốc cứ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào mình, Hiểu Lam cười dịu dàng: "Sao thế? Mới đó mà đã quên người bạn bất hạnh này rồi à?"

Câu nói của Hiểu Lam như kéo cậu trở về thực tại, chắc có lẽ Hiểu Lam thay đổi nhiều quá, khiến cậu nhất thời vô ý. "Quên sao được, cậu ngồi đi, rồi mình sẽ từ từ tra hỏi cậu." Sau đó Triệu Quốc hỏi rất nhiều, rất nhiều chuyện. Cậu hỏi Hiểu Lam cuộc sống bên kia thế nào? Công việc ra sao? Rôm rả một hồi, cuối cùng Triệu Quốc cũng nhắc đến vấn đề mà Hiểu Lam vẫn luôn cố gắng né tránh: "Lâm Phong, anh ấy biết cậu về nước chưa?"

Hiểu Lam bỗng sững lại, nói thật, từ ngày về nước, cô chưa từng gặp lại Lâm Phong lấy một lần. Trước kia đọc tiểu thuyết, thấy mỗi khi nữ chính về nước, người mà cô ấy gặp lại đầu tiên chính là nam chính. Nhưng có lẽ cô là một trường hợp đặc biệt, hoặc cô không phải là nữ chính. "Chưa, mình và anh ấy chưa gặp lại nhau".

Biết Hiểu Lam không muốn nói, Triệu Quốc cũng không cố gắng hỏi thêm, cậu nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác. Một lát sau, điện thoại bên cạnh đổ chuông, là mẹ gọi tới. Hiểu Lam rất nhanh nhận máy, giọng mẹ xem ra rất vui: "Hiểu Lam, con đang ở đâu thế? Cha con nói muốn đi mua sắm một chút để chuẩn bị cho Giáng sinh, nếu con rảnh thì về nhé." Nghe xong, Hiểu Lam cũng hết sức bất ngờ. Không ngờ cha cô hôm nay lại có hứng thú đi mua sắm đến vậy. Trước kia ông gần như không đi sắm đồ nhiều, đa phần việc mua sắm là của hai mẹ con cô. Hiểu Lam cũng vì thế mà khi thể shopping hừng hực: "Con đang ngồi ở chỗ của Triệu Quốc, con sẽ về ngay, mẹ đợi con một lát."

Nói xong cô quay sang Triệu Quốc: "Hôm nay đến đây thôi, cha mình muốn đi mua sắm, mình muốn về đi cùng ông" sau đó còn không quên trêu chọc: "Cậu cũng quay lại làm việc đi, chủ quán gì mà bỏ bê cửa hàng, khách khứa sắp bỏ về hết rồi kia". Không chịu kém cạnh, Triệu Quốc nói: "Aiz, có lẽ thế thật. Thôi, cậu về đi, đừng để hai bác chờ".

Chiếc xe rất nhanh đưa Hiểu Lam về đến bệnh viện mà cha cô đang ở. Vừa đỗ xe lại, cô đã thấy cha mẹ đứng trước cửa bệnh viện, như để chờ cô về. Thấy vậy, Hiểu Lam không khỏi trách: "Sao cha mẹ lại ra đây thế này? Ngoài trời lạnh lắm." Mẹ Hạ ôm chặt lấy cánh tay chồng, khẽ cười: "Cha con muốn đây, thôi, chúng ta mau lên xe kéo gió".

Trung tâm thương mại của thành phố hôm nay xem ra khá đông người. Có lẽ mấy dịp lễ tết sắp đến, mọi người muốn sắm sửa một chút. Dưới sảnh chính có một cây thông Noel không lồ được trang trí rất đẹp. Dây đèn màu vàng lấp lánh được cuốn quanh thân cây, xung quanh là mấy món đồ trang trí quen thuộc. Tổng thể hài hòa đẹp mắt. Sau khi chọn được vài đồ ưng ý, cha còn muốn tiếp tục đi lòng vòng xung quanh trung tâm thương mại để xem đồ nữa. Có lẽ quãng thời gian làm bạn với giường bệnh quá dài khiến một vài thói quen của ông cũng dần thay đổi. Đi được một lúc cũng đã thấm mệt, cả nhà cô quyết định đi ăn đồ Nhật. Trong lúc chờ đồ ăn, ông Hạ bỗng nói: "Hiểu Lam, quãng thời gian qua con vất vả nhiều rồi", thấy cha mình bỗng nghiêm túc lạ thường, cô hỏi: "Cha, sao cha lại nói thế? Con rất ổn mà".

Ông Hạ nhìn con gái bằng một ánh mắt vô cùng trìu mến, giọng ông nhẹ nhàng trầm ổn: "Cha hiểu được những nỗi đau mà con phải chống chọi, là tại cha không lo được cho con. Dù chuyện này chẳng vui về gì, nhưng hôm nay cha phải nói" ông Hạ khẽ đặt bàn tay ấm áp lên tay cô: "Hiểu Lam, cha mong con được hạnh phúc. Chuyện này cha biết con không muốn nhắc tới, nhưng con nhất định phải đối mặt. Cha sẽ cho con được tự giải quyết vấn đề của con. Nếu không thể nắm lấy, thì buông tay cũng không phải một ý tồi." Lời ông Hạ vừa ngừng lại thì cũng là lúc đồ ăn được mang lên, vừa vận phá tan không khí ngột ngạt ban nãy. Bà Hạ không nói gì, vì suy nghĩ của bà cũng chính là những lời ông Hạ nói vừa rồi.

Dù cố làm mặt vui vẻ nhưng thực ra tâm trí Hiểu Lam đã bay đến một nơi khác. Lời cha cô cứ văng vẳng trong đầu. Những lời ông nói rất đúng, dù cho cô có cố gắng trốn tránh thế nào thì mọi chuyện đang tiếp diễn vẫn yêu cầu cô phải đối diện. Và cô biết, dây dưa giữa cô và Lâm Phong chưa dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Giáng sinh

@mimooddot - follow tui điiiii

Cập nhật linh tinh hằng ngày:)

Vì thấy sức khỏe đã hồi phục rất tốt nên bố cô được ra viện sớm hơn dự tính. Đã lâu lắm rồi Hiểu Lam không về nhà. Trước kia gia đình cô cũng thuộc dạng khá giả nên nhà cửa cũng thuộc loại sang trọng. Căn nhà này trước kia được một tay mẹ Hạ tỉ mỉ chăm sóc từng chút một, nhưng từ khi nhà có chuyện, mọi quan tâm của bà dành hết cho chồng, việc nhà cửa thì thuê người giúp việc theo giờ, ít khi bà đụng tới nữa.

Hôm nay con gái về nhà, hai mẹ con liền tranh thủ dọn dẹp. Vì trước kia Hiểu Lam chẳng mấy khi quan tâm đến việc nhà, nên bà Hạ chỉ định giao cho cô mấy công việc cắm hoa, còn đâu sẽ bảo người làm. Nhưng khi thấy con gái cúi người lau sàn, bà thật sự bất ngờ. Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của mẹ, Hiểu Lam cười rạng rỡ: "Sao thế mẹ? Thấy con gái chăm chỉ mẹ không quen sao?"

Bà Hạ trìu mến nhìn cô, khẽ cười: "Thôi, con ra kia rửa hoa quả đi, mẹ sẽ bảo chị Lan lau nốt". Nhưng Hiểu Lam đã nhanh nhẹn nói: "Không sao đâu, ở bên kia con quen những việc này rồi". Thực ra Hiểu Lam đang nói dối. Trước khi qua Canada, mấy công việc nhà này cô đã quen rồi. Đơn giản vì sau

khi kết hôn với Lâm Phong, dọn dẹp nhà cửa là việc mà cô làm hàng ngày. Vốn dĩ cô cũng giống như mẹ mình, muốn cẩn thận chăm sóc căn nhà mình. Để mỗi khi Lâm Phong trở về, anh sẽ thấy ấm áp. Tự cười nhạo chính mình, lại nghĩ vẫn vợ mất rồi.

Dọn dẹp rồi trang trí nhà cửa xong cũng đã là 6 giờ. Vì là mùa đông nên trời tối rất nhanh. Thấy con gái đã mệt nên bà Hạ kiên quyết bắt cô lên nhà, việc nấu ăn sẽ do người giúp việc chuẩn bị. Tắm rửa xong xuôi, Hiểu Lam sang phòng ông Hạ, thấy cha đang ngồi yên tĩnh đọc sách, cô khẽ lại gần: "Cha đang đọc gì thế?". Nghe thấy tiếng con gái, ông bỏ cuốn sách đang đọc dở xuống bàn, khẽ nhấp ngụm trà nóng, nói: "Lại đây, cha nghĩ hai cha con mình nên nghiêm túc nói chuyện thẳng thắn với nhau "

Cốc trà nhai yêu thích của cả gia đình tỏa ra mùi thơm ngào ngạt khắp căn phòng. Trên chiếc ghế bành bằng gỗ, ông Hạ chăm chú nhìn cô: "Cha mẹ chỉ có một mình con, tất nhiên, hạnh phúc của con là quan trọng nhất. Cuộc hôn nhân kia..." Ông Hạ chưa kịp nói hết câu, Hiểu Lam đã nhanh chóng nắm lấy tay ông: "Thôi cha ạ, mọi thứ đã qua rồi, con sẽ tự mình giải quyết chuyện này ". Ông Hạ trù mẫm nhìn cô: "Con đã thay đổi rồi ". Hiểu Lam mỉm cười, chắc có lẽ vậy. Trước kia gặp mấy rắc rối thế này, cô sẽ chỉ biết khóc mất. Nhưng bây giờ mới thấy, nước mắt đôi khi chẳng giải quyết được vấn đề gì. Có lẽ chính sự mạnh mẽ này đã khiến ông bất ngờ. Đứa con gái duy nhất nhà họ Hạ, sinh ra trong sung sướng, gần như chưa phải gặp bất cập gì trong cuộc sống, có lẽ, tờ giấy kết hôn đã xoay chuyển nó thành một con người khác.

Nói chuyện xong với cha, Hiểu Lam liền quay về phòng mình. Bỗng điện thoại đổ chuông, là Đào Nguyệt. Cô vui vẻ bắt máy. Hôm nay tâm trạng của Đào Nguyệt rất tốt, giọng vui vẻ nói: "Hiểu Lam, cô đang ở đâu đây, ra chỗ chị đi. Đêm nay chị sẽ dẫn em đi chơi". Hiểu Lam cười lớn, thì ra là đang rảnh rỗi, muốn lôi cô đi chơi đây. Nhưng vì cơm tối còn chưa ăn, cô muốn ngồi ăn cùng hai người nên có ý từ chối: "Chắc em không đi được rồi, cha mẹ em..", chưa nói hết câu, ngoài cửa có tiếng gõ, mẹ Hạ nhẹ nhàng đi vào. Hiểu Lam vội che điện thoại lại. Mẹ Hạ nói: "Con đi chơi với bạn đi. Tuổi này rồi còn đòi bám dính bố mẹ hay sao. Chúng ta còn nhiều dịp mà". Cuối cùng, sau một hồi thuyết phục của mẹ Hạ, Hiểu Lam cũng đồng ý lời mời của Đào Nguyệt.

Thay một bộ váy màu đỏ sẫm bằng vải satin thật nổi bật, Hiểu Lam bắt taxi rồi đến điểm hẹn mà Đào Nguyệt đã nói. Thấy Hiểu Lam bước xuống xe, biểu cảm của Đào Nguyệt chính là: Mắt chữ O, mồm chữ A. Đêm nay, Hiểu Lam quá xinh đẹp. Chiếc váy đỏ sẫm làm nổi bật làn da trắng sứ của cô, lại rất hợp với không khí đêm Giáng sinh như hôm nay. Vì trời lạnh nên Hiểu Lam có khoác hờ một chiếc áo lông màu trắng. Khí chất này không phải ai cũng may mắn có được.

Vừa hay cả hai người đều chưa ăn tối, nên Đào Nguyệt quyết định dẫn Hiểu Lam đi đến một nhà hàng mà cô vô cùng yêu thích. Đây không phải nhà hàng sang trọng, đắt đỏ nhất nhưng thức ăn ở đây rất ngon, không gian cũng đẹp. Trả lại menu cho nhân viên, Đào Nguyệt nói trước: "Hiểu Lam, em không nên chiếm hết ánh sáng của chị như thế chứ. Mọi người cứ lên nhìn em mãi ". Nghe thấy lời nói ám ức của Đào Nguyệt, Hiểu Lam rất vui vẻ, nói vài lời "" an ủi"":" Rất xin lỗi chị, vậy đề tối nay em mời, thay lời xin lỗi được không?" Nghe thấy vậy, Đào Nguyệt cười lớn, khoe ra hàm răng sáng bóng: "Được, là em nói đấy nhé"

Chưa gì không khí đã được khuấy động rất tốt. Đồ ăn cũng được mang ra. Đào Nguyệt nói, đó đều là món "" tử"" của chị, bảo cô hãy nhanh nhanh ăn thử. Không khách sáo, Hiểu Lam ăn thử món khai vị, quả thật rất tuyệt. Cô vừa cười vừa tấm tắc khen khẩu vị của Đào Nguyệt tốt, khiến chị cứ cười mãi. Nhưng bỗng nhiên, tiếng cười của Đào Nguyệt tắt ngóm. Hiểu Lam thấy vậy liền ngược lên nhìn cô. Đang định hỏi thì thấy ánh mắt của Đào Nguyệt đang chăm chú nhìn thứ gì đó. Theo phản xạ, Hiểu Lam cũng dõi theo ánh mắt chị. Mặt cô cứng ngắc. Là Lâm Phong

Lâm Phong đang ở đây

Lâm Phong đang chăm chú nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhà

follow me: @mimooddot

Bất gặp ánh mắt Lâm Phong, trái tim Hiểu Lam lỡ mất một nhịp. Cảm giác gặp lại sau bao nhiêu năm xa cách mãnh liệt hơn cô vẫn từng tưởng tượng. Có lẽ vì ánh mắt tràn đầy tình cảm không chút giấu diếm của anh. Đúng vậy, trước đây anh chưa từng nhìn cô như vậy bao giờ. Chẳng lẽ đúng như những gì Đào Nguyệt nói? Anh đã thay đổi rồi sao? Hiểu Lam cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình. Cô quay lại bàn ăn như không có chuyện gì. Đào Nguyệt lo lắng nhìn cô: "Em không sao chứ?" Hiểu Lam vẫn bình tĩnh dùng dao cắt từng miếng thịt: "Em không sao. Chúng ta ăn nhanh thôi. " Rồi cô ngược lên nhìn Đào Nguyệt, như muốn chứng tỏ mình rất ổn: "Ăn xong em muốn đi chơi nữa"

Sau đó, không khí trên bàn ăn không còn náo nhiệt như trước nữa, vì cả hai người, nhất là Hiểu Lam biết rằng, có một ánh mắt vẫn đang liên tục quan sát cô. Được một lúc, Đào Nguyệt bỗng đứng dậy, cô nhìn Hiểu Lam nói: "Chị đi vào nhà vệ sinh một lát" rồi nhanh chóng rời đi.

"Không, đừng, đừng bỏ em ", Hiểu Lam kêu thảm thiết trong đầu. Thôi rồi, Đào Nguyệt, chị như vậy là đang cố tình phải không? Nếu chị không quay lại, em chắc chắn sẽ cho cái túi Chanel này vào thùng rác. Nhưng có lẽ Đào Nguyệt không nghe thấy lời dọa nạt của cô. Hiểu Lam chờ mãi mà không thấy chị quay lại. Thay vào đó là Lâm Phong. Cô biết, mình chẳng thể trốn tránh được nữa rồi. Anh đứng trước mặt cô, vẫn là mùi hương cơ thể nhàn nhạt đó. Mùi hương mà bao lần cô muốn quên. Anh mặc một bộ vest đen lịch lãm, cổ áo mở rộng càng tăng thêm sức cuốn hút. Lâm Phong cứ đứng yên ở đó. Dù không dám nhìn thẳng vào mắt anh nhưng Hiểu Lam vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt nóng như có lửa của anh đang nhìn cô.

Nhưng Hiểu Lam vẫn ngang bướng không chịu nhìn anh. Thú thật, tình huống này cô chưa trải qua bao giờ. Nếu bây giờ mà nói: "Đã lâu không gặp" thì nghe kiểu cách khách sáo quá. Mà nếu giận dữ oán trách rồi khóc lóc bỏ đi thì thật mất hình tượng. Cách nào cũng không xong nên Hiểu Lam quyết định vờ như không thấy, chú tâm vào việc của mình.

Cuối cùng Lâm Phong cũng phải chịu thua. Anh hiểu lúc này Hiểu Lam đang nghĩ gì: "Hiểu Lam" Giọng anh ấm quá, cô chưa từng nghe thấy anh gọi tên mình một cách trìu mến như vậy bao giờ. Mà không, hình như cô đã nghe rồi, nhưng không nhớ rõ là ở đâu. Cô đành lịch sự ngược lên, nhìn anh. Bây giờ nhìn gần lại mới thấy Lâm Phong gầy hơn trước nhiều quá. Khuôn mặt anh trở nên góc cạnh hơn trước. Nhất là đôi mắt. Chính là nó, cả ánh mắt lẫn đôi mắt này, Hiểu Lam không biết đã để ý đến nó bao nhiêu lần nữa.

Còn Lâm Phong lúc này, anh không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm trạng của mình lúc này. Vỡ òa, hạnh phúc, sung sướng? Tất cả dường như là không đủ. Sau khi Hiểu Lam bỏ đi, anh đã điên cuồng tìm kiếm, gần như sập lết tung cả cái Bắc Kinh lên mà vẫn không tìm được cô. Rồi sau này anh mới nhận ra, có lẽ cô đã xuất cảnh, nhưng là dùng thông tin giả. Chính vì vậy việc tìm kiếm cô gần như là vô vọng. Anh không biết vì sao mình nhất định phải tìm được cô, quãng thời gian hai người sống cùng nhau không quá dài, kỉ niệm cũng toàn nước mắt. Có điều gì khiến anh vì cô mà làm nhiều việc đến vậy? Bởi lẽ tình cảm này không chỉ mới bắt đầu. Anh nhận ra nó đã nảy mầm từ buổi chiều năm ấy, khi anh nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô trong khuôn viên trường học. Nụ cười ấy đã đi sâu vào lòng anh, khiến anh "tình cờ" đến trường nhiều hơn.

Hiểu Lam mạnh mẽ, sao anh không biết. Nhất là ngay lúc này đây, cô bình tĩnh đến đáng sợ: "Chúng ta có thể ra ngoài nói chuyện được không?". Hiểu Lam lắc đầu, tỏ ý từ chối: "Tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói". Không có gì thật sao? Anh muốn mạnh mẽ ôm cô vào mà hỏi vì sao? Vì sao cô lại lạnh lùng đến thế? Vì sao năm ấy cô bỏ rơi anh?. Nhưng anh vẫn cố kiềm chế: "Chuyện ly hôn, anh nghĩ em quan tâm"

Nhắc đến hai chữ này, khuôn mặt trắng nõn của Hiểu Lam cứng ngắc, nỗi thất vọng tràn trề trào ra. Cuối cùng cô quyết định đi theo Lâm Phong ra ngoài. Ở trong này ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh đang đồng loạt hướng về phía bọn họ. Trước khi đi cô không quên gửi tiền bữa ăn và nhờ nhân viên chuyển lời giúp.

Trong chiếc xe xa xỉ, không gian trầm mặc đến lạ. Hôm nay Lâm Phong rảnh rỗi nên muốn tự mình lái xe, vừa hay đảm bảo tính riêng tư cho câu chuyện của hai người. Chiếc xe chậm chậm đi trong đêm, không khó để nhận ra độ sang trọng của nó. Cuối cùng Hiểu Lam là người phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này trước: "Đón xin ly hôn, không phải tôi đã ký rồi sao?"

Lâm Phong thì vẫn một mực giữ im lặng, như không muốn nói đến chuyện kia: "Anh đưa em đến nơi này?" Nghe thế, Hiểu Lam bỗng phát hoảng, cô bắt đầu không giấu nổi lo lắng: "Không, tôi không đi đâu cả, anh nói rõ luôn đi, Lâm Phong" Lâm Phong nhìn cô cười khỏ: "Em nghĩ sau tất cả những gì trong quá khứ, anh còn có thể tổn thương em sao?" Không ngờ cô lại đề cao cảnh giác với anh đến thế. Có lẽ bóng ma trong quá khứ đã khiến cô mất hẳn niềm tin dành cho anh. Nghĩ đến đó, trái tim Lâm Phong khẽ thắt lại, hẳn quá quen thuộc với nỗi đau này.

Cuối cùng xe cũng dừng lại hẳn. Hiểu Lam xuống người, là căn biệt thự năm nào. Nơi cô đã chịu bao nỗi đau về cả thể xác lẫn tâm hồn. Cô đưa mắt nhìn sang Lâm Phong, ánh mắt tràn ngập khó hiểu: "Tại sao anh lại đưa tôi tới đây, tôi không muốn. Đưa tôi về nhà đi" Căn nhà này chứa đựng quá nhiều kỉ niệm buồn mà cô muốn quên, cô không muốn thêm một chút tổn thương nào nữa.

Lâm Phong khẽ đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Lần đầu tiên anh xoa đầu một cô gái. Cảm giác dễ chịu này khiến anh không muốn buông tay. Anh khẽ mỉm cười, giọng nói không biết khàn đặc từ bao giờ: "Em về nhà rồi. Đây là nhà của em. Em còn muốn đi đâu nữa?"

Hiểu Lam sửng người, đây là Lâm Phong mà cô quen sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Không

Xe đã dừng lại từ rất lâu, tuyệt bắt đầu rơi nhưng không khí trong xe vẫn không thay đổi.

Phải, không khí vô cùng yên lặng. Hiểu Lam ngược lên nhìn anh. Một cái nhìn thật lạ lẫm. Lâm Phong khẽ mỉm cười, anh cũng đoán trước được phản ứng của cô sẽ như vậy: "Em có muốn vào nhà không?"

Thái độ anh vô cùng hòa nhã, không giống như cách anh đã từng. Thấy Hiểu Lam không có bất kì phản ứng gì mà cứ chăm chăm nhìn mình, anh khẽ cười: "Sao vậy, đừng nhìn anh như thế ". Hiểu Lam như bị câu nói đánh thức, cô khẽ chớp đôi mắt, rồi nhanh chóng cúi mặt xuống. Một lúc sau mới chịu trả lời câu hỏi của anh, một cách mạnh mẽ và dứt khoát: "Không, tôi nghĩ chúng ta chẳng có gì để phải vào nhà". "Rất nhiều" Lâm Phong nói vội vã "Có lẽ em không biết, chúng ta có rất nhiều chuyện để nói " Hiểu Lam muốn tiếp tục cự tuyệt, nhưng anh đã nhận ra, Lâm Phong cướp lời cô: "Như là chuyện ly hôn "

Ào

Một gáo nước lạnh như dội thẳng xuống đầu cô. Thì ra cái anh quan tâm cũng chỉ là chuyện này, cô nghĩ nhiều quá. Lúc này Hiểu Lam mới thấy mình thực sự rất thất bại. Bao nhiêu năm rồi, vậy mà tình cảm cô dành cho anh vẫn như ánh sáng. Nếu tình cảm trước đây là ánh bình minh thì hôm nay, nó chỉ

còn là tia sáng lúc chiều tà. Sắp lụi tàn nhưng vẫn lưu luyến không muốn biến mất.

Anh nói tiếp: " Nếu em không muốn thì chuyện này cứ gác lại đã, dù sao thì...", " Thôi được, tôi muốn mọi chuyện chấm dứt nhanh thôi" Nói xong Hiểu Lam không nhìn anh thêm nữa, cô vội đẩy cánh cửa nặng nề rồi bước xuống. Cô sợ nếu không nhanh bước ra ngoài, cảm xúc của cô sẽ không còn được bình tĩnh nữa. Hiểu Lam không muốn ai, nhất là Lâm Phong nhìn thấy bộ dạng nhu nhược của mình thêm một lần nào nữa.

Căn biệt thự vẫn sang trọng như vậy, hình như Lâm Phong vẫn tiếp tục ở lại căn nhà này vì mọi thứ xung quanh vẫn rất sạch sẽ. Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Lâm Phong nói: " Anh thuê người dọn dẹp theo giờ, anh không ở đây từ rất lâu rồi, từ ngày em đi", Lâm Phong như đang trở về quãng thời gian tối tăm đó. Đó là mỗi khi anh về, không có ánh đèn vàng ấm áp chờ đợi anh như trước. Mọi thứ dần dập tắt. Vậy nên anh tránh về lại nơi đây nhiều nhất có thể. Nhưng cũng có những đêm, khi bị cơn say cùng nỗi nhớ nhung dày vò, anh sẽ lại quay về đây. Rồi sẽ như một kẻ điên, bật sáng cả căn nhà, rồi tự nói chuyện một mình: " Hiểu Lam, sao tối nay em thức muộn vậy? "; " Em đã hoàn thành bản thảo chưa? "; " Anh xin lỗi ".

Khi ấy, thật khó để liên tưởng từ một Lâm Phong điên cuồng vì công việc đến một người đàn ông đau đớn ngồi nói chuyện trong khi hai hàng nước mắt lăn dài. Trái tim anh như ngừng đập, hơi thở này như không còn là của anh nữa. Có một đoạn nhạc mà anh đã nghe đi nghe lại từ rất lâu, rất lâu rồi: " oh, it's impossible to get you off my mind. I think about a hundred thoughts and you are 99... (oh, đó là điều không thể để khiến em biến mất khỏi tâm trí anh. Anh đã suy nghĩ cả trăm lần và em luôn là lần thứ 99).

Mỗi khi đau đớn như vậy, Lâm Phong luôn tự hỏi: " Vì sao phải mệt mỏi thế, cô ấy sẽ không trở về, sẽ không tha thứ " Nhưng câu hỏi đó mãi không có câu trả lời, vì sao phải đau khổ, vì sao phải luyến tiếc?

" Chúng ta có thể bàn chuyện được chưa?" Hiểu Lam đánh thức dòng suy nghĩ miên man của Lâm Phong. Rất nhanh, anh đã lấy lại được thái độ bình tĩnh vốn có mà không có chút sợ hãi nào. Nhưng anh không trả lời câu hỏi của Hiểu Lam mà hỏi ngược lại cô: " Em có muốn đi tham quan ngôi nhà không?" Ngay trong khoảnh khắc ấy, anh muốn mang hết toàn bộ tâm lòng của mình cho cô thấy rõ. Muốn cho cô thấy cả anh và cả ngôi nhà này đều đang chờ cô trở về. Nhưng, một tiếng " Không " lại một lần nữa lạnh lùng vang lên, đánh tan mọi mong muốn của anh. " Nên làm việc chính thì hơn "

Hơn cả nỗi buồn chính là bất ngờ. Lâm Phong không thể ngờ thời gian lại khiến cô thay đổi nhiều đến vậy. Rất thẳng thắn, không cho người khác cơ hội nhiều lời. Vậy còn tình cảm của cô thì sao? Anh không hy vọng mọi thứ còn nguyên vẹn như ban đầu, chỉ mong dù chỉ là một chút, một chút thôi cũng được. Nhưng câu hỏi này sao có thể nói, anh không dám nghe câu trả lời. " Em ngồi đây chờ một chút, anh lên tầng lấy đồ ", nói rồi liền nhanh chóng bước về phía cầu thang.

Chỉ ba phút sau, Lâm Phong đã đi xuống, tờ giấy trong tay khiến gương mặt anh thêm lạnh lùng, tờ giấy này đã bị anh xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần. Đơn ly hôn được đẩy về phía trước, gương mặt Hiểu Lam cứng đờ. Tại sao tờ giấy này lại ở đây? Nhìn thật kĩ từng chữ cô viết trong vội vã, nỗi buồn trong lòng cô lại vô cớ ứa về. Năm đó vì vội vàng nên Hiểu Lam đã viết đơn bằng tay, ngay cả chữ kí cũng thể hiện được phần nào tâm trạng cô khi đó. Cũng mấy năm rồi nên bây giờ nét mực đã bị mờ khá nhiều. Nhưng khi nhìn đến phần cuối, ô chữ kí của người chồng vẫn hoàn toàn trống rỗng: Anh chưa kí đơn.

Hiểu Lam bắt đầu chất vấn câu hỏi mà cô canh cánh trong lòng khi nhìn thấy tờ giấy kia: " Tại sao? Anh còn muốn thế nào nữa?" . " Như những gì em thấy, anh không muốn ly hôn" Lâm Phong nghiêm túc nói ra rõ ràng từng chữ, như muốn cô phải nhớ kĩ câu nói của anh. Hiểu Lam cười khổ: " Tôi đã buông tay rồi không phải sao? Giải thoát cho anh cũng như giải thoát cho tôi không phải sao?" Đoạn hồi ức kia quá kinh khủng, Hiểu Lam không dám nghĩ tới. Cô đã mệt mỏi lâu lắm rồi.

p/s: đừng quên follow insta: @nimmoddot vì mình sẽ cập nhật rất nhiều điều hay trên đó

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Tâm trạng của Hiểu Lam trùng xuống, ánh mắt cô nhìn anh chứa đầy đau đớn cùng tức giận, vành mắt đỏ hoe chứng tỏ cô đã kiềm chế cảm xúc của mình vất vả đến thế nào: " Vậy còn Hạ Nhiên thì sao? Cô ta và con của hai người thì sao? Một nhà ba người quá hạnh phúc rồi sao anh còn lôi tôi vào mớ hỗn độn này? " Câu cuối cô gần như muốn hét lên. Đây là chuyện đau đớn nhất trong quá khứ mấy năm về trước cô phải trải qua. Nghĩ đến đứa con trong bụng Hạ Nhiên, cô sẽ lại nhớ tới đứa bé xấu số của mình. Nó không làm gì sai, có sai cũng vì thời điểm nó xuất hiện.

Nhìn về đau đớn tột cùng ẩn sau đôi mắt Hiểu Lam, ngực trái Lâm Phong lại nhói lên, nỗi đau của cô anh biết, biết rất rõ. Lâm Phong không nói gì, anh đưa tay ôm lấy Hiểu Lam vào lòng. Anh phát hiện ra, cô gầy quá. Mà không, phát hiện này được biết từ rất lâu rồi. Mùi hương của cô vẫn vậy. Thời gian như quay ngược lại, một cái ôm cũng khiến anh xúc động đến mức nước mắt sắp chực rơi xuống. Hiểu Lam vùng vẫy, cô không đoán ra anh sẽ làm vậy. Nhưng đôi tay Lâm Phong cứng như gọng kìm ghì chặt lấy cô, không có ý định buông ra.: " Em hận anh sao? Phải, em nên hận anh, cả con cũng vậy. Em có đau lòng không? Em hận là đau lắm, nhưng em không biết anh còn đau khổ hơn em"

Giọng Lâm Phong lạc hẳn đi. Hơi thở nóng hổi của anh khẽ phả vào sau gáy Hiểu Lam khiến nước mắt khẽ rơi xuống. Trong một giây nào đó, cô muốn đưa cánh tay lên mà vỗ về anh, nói rằng: " Mọi chuyện đã qua rồi" Nhưng cô không đủ can đảm. Hiểu Lam nhận ra rằng, chỉ cần cô làm thế, nỗ lực bao lâu qua sẽ là uổng phí. Cô về để cắt đứt sợi dây liên kết cuối cùng giữa hai người chứ không phải để hàn gắn lại những gì đã bị anh nhấm nát dưới chân.

Lâm Phong khẽ tách hai người ra, bàn tay nóng như lửa của anh nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Hiểu Lam, trông anh lúc này ảo não biết bao: "Em hỏi anh Hạ Nhiên đâu? Con của anh và cô ta đâu? Nhưng em biết không, vốn dĩ chẳng có đứa bé nào cả..." Anh khẽ thở dài, mái tóc đã bị bôi tung từ lúc nào: "Cô lẽ em sẽ không quan tâm, nhưng sự thật này anh muốn em biết rõ. Vốn dĩ, cái thai trong bụng cô ta là sản phẩm vô tình trong một lần cô ta đi khách nhận được." Rồi anh lại cười, điệu cười chế giễu cho chính anh: "Tất cả là cái giá anh phải nhận được vì sự mù quáng của mình. Nhưng so với em, nó chẳng là gì, anh xin lỗi, xin lỗi em, và cả con nữa".

Nhẹ nhõm

Cuối cùng nỗi đau chất chứa cũng được giải tỏa phần nào. Anh đã nói lời xin lỗi mà anh mong mỏi từ rất lâu, cho dù, nó là quá muộn. Hiểu Lam cứng đờ người, cô không ngờ mọi chuyện lại đi xa đến vậy. Thì ra không chỉ riêng cô, mà anh cũng là người phải chịu cảm giác phản bội, hết lần này tới lần khác. Cô không muốn ôm hận thù suốt đời. Dù sao việc cũng đã rồi, dù có cô chấp thì cũng chẳng đem lại kết quả gì. Càng lúc Hiểu Lam càng muốn buông xuôi, cô chưa từng nghĩ tới hận thù, dù trước đây hay hiện tại. Hít một hơi thật sâu như muốn điều chỉnh lại cảm xúc hỗn loạn hiện tại, Hiểu Lam mệt mỏi nói: "Dù sao mọi chuyện cũng là quá khứ rồi. Tôi không trách anh, chỉ mong..." Lời còn chưa dứt, Lâm Phong đã đoán ngay ra câu tiếp theo Hiểu Lam sắp sửa nói. Anh bỗng nhiên tức giận. Anh đã nói hết mọi chuyện rồi, cô đã nhìn thấu tâm trạng của anh, vậy thì tại sao? tại sao không thể dịu dàng hơn một chút. Là cô hay là anh? Ai mới là người thay đổi?

Trong cơn tức tối, Lâm Phong như một con báo, mạnh mẽ đẩy Hiểu Lam ra trên ghế sofa, không chờ cô phản ứng, anh đã điên cuồng gặm nhấm đôi môi căng mọng của Hiểu Lam. Hơi thở thơm mát của anh pha lẫn chút men rượu càng thêm quyến rũ, anh như gần lên từng tiếng: "Em đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó" Lúc này Hiểu Lam mới bừng tỉnh, cô đẩy anh ra: "Anh điên rồi"

"Hahaha, phải, anh điên rồi, anh điên từ lâu rồi. Nhưng tất cả là do em, chính em đã khiến tâm trạng anh rối tung lên như một kẻ mất trí" Lâm Phong chống hai tay xuống ghế, dứt lời, anh lại tiếp tục hành động vẫn còn dang dở. Đôi môi này anh đã bao lâu rồi chưa được chạm tới? Nhớ nhưng dồn nén được anh thể hiện hết qua những cái hôn mạnh bạo, thậm chí có chút đau đớn. Mãi cho tới khi nếm được vị tanh của máu, anh mới luyến tiếc buông ra.

Đêm nay Hiểu Lam mang một vẻ gọi cảm lạ thường, trong lúc phản kháng đã làm một bên dây áo của cô rơi xuống, lộ ra đôi vai trắng mịn cùng xương quai xanh gợi cảm. Mái tóc dài xoăn nhẹ như sóng nước xô tung sau lưng làm máu nóng trong người anh tăng nhanh lạ thường. Anh khẽ thốt lên: "Hiểu Lam, em đẹp quá". Rồi đôi môi như mang nhiệt của anh chuyển xuống phía dưới cổ, mỗi nơi anh đi qua đều để lại dấu tích. Nhưng vết hôn chỉ chít càng kích thích thị giác anh.

Hiểu Lam nhìn anh mỉm cười. Nói không nhớ nhưng chính là nói dối. Chỉ mình cô biết cô vẫn còn yêu anh đến nhường nào. Một Lâm Phong bình thường điên cuồng nhưng lại có lúc "âu yếm" như vậy làm cô rung động. Hiểu Lam khẽ nhủ: "Chỉ lần này thôi" Lâm Phong có vẻ không để ý lắm, lúc này anh đang nhắc bóng cô lên khiến chiếc váy vốn hờ lại càng thêm trễ xuống. Cảnh ấy như kích thích mạnh tính nhẫn nại của Lâm Phong. Không chút chờ đợi, Lâm Phong kéo toàn bộ chiếc váy xuống, khiến nó nằm vương vãi dưới sàn nhà. Hiểu Lam dù sắp "lâm trận" nhưng vẫn không quên thương xót cái váy mây ngàn đó.

Để tỏ thái độ giận dữ, Hiểu Lam liền cúi đầu cắn mạnh vào bả vai Lâm Phong. Hành động bất ngờ của cô khiến Lâm Phong phải hít mạnh một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tất cả, đều đã là quá khứ

Không biết từ lúc nào, Lâm Phong đã mang cô lên tầng hai. Cánh cửa gỗ nặng nề được đẩy ra. Lâm Phong ép cô vào phía sau cánh cửa, tấm lưng trần trụi không một mảnh vải chạm vào lạnh giá khiến Hiểu Lam khẽ rùng mình. Nhận thấy vậy, Lâm Phong liền kéo cô ra. Đặt Hiểu Lam xuống giường, anh nhẹ nhàng hôn lên từng nơi trên cơ thể cô. Một cách trân trọng, như nâng niu một viên ngọc quý giá, không muốn khiến nó tổn thương. Đôi tay Lâm Phong như có lửa, chạm vào khiến Hiểu Lam khẽ run rẩy. Khẽ liếc nhìn mọi thứ xung quanh. Tất cả vẫn vậy, nguyên vẹn như lúc ban đầu. Đây chính là căn phòng mà trước kia Hiểu Lam đã ở. Ga giường, vỏ chăn, rèm cửa, mọi thứ trong kí ức ủa về đội thẳng vào tâm trí cô là quãng thời gian mệt mỏi nhất. Giọng khàn đặc của Lâm Phong nói khẽ vào tai cô: "Hiểu Lam, anh nhớ em". Khi nụ hôn chạm lên phía ngực trái, vị trí của trái tim, anh nói: "Hiểu Lam, rốt cục em cũng đã về rồi"

"..."

Bắc Kinh đêm nay chìm trong màu trắng xóa của tuyết. Trên tấm kính cửa sổ sát đất, hình ảnh hai người quấn quýt thật hòa hợp. Trong phòng, không khí ngày một nóng lên. Mãn đạo đầu khiến cả cơ thể trắng muốt của Hiểu Lam ửng hồng. Phía dưới là tấm ga giường tối màu càng khiến hình ảnh này thêm nóng mắt. Lâm Phong cứ nhìn mãi, như không dám tin vào mắt mình. Mọi thứ đến quá nhanh, món quà Giáng sinh này quá đặc biệt. Sau đó, cả gian phòng chỉ còn lại tiếng rên khẽ khàng của người phụ nữ và hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông. Dù cho ngoài kia có lạnh lẽo thế nào thì ít nhất tại thời điểm này, trái tim anh và em cũng được sưởi ấm...

Lạnh quá, Hiểu Lam mơ màng cố gắng tìm kiếm hơi ấm. Bây giờ mới sáu giờ sáng, ngoài trời vẫn đang tờ mờ tối, nhưng tuyết đã ngừng rơi. Hiểu Lam vốn thích ngủ nướng, tối qua lại thức trắng cả đêm khiến mí mắt cô cứ sụp xuống. Nhưng, cô đã ý thức được mình đang làm gì, đang ở đâu. Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, không ai khác chính là Lâm Phong. Cánh tay anh đang đặt ngang hông cô, còn khẽ động đậy như muốn kéo lại gần. Dường như cảm nhận người bên cạnh đã thức giấc, Lâm Phong lười nhác mở mắt: "Còn sớm mà". Hiểu Lam ngay lập tức đỏ mặt, hình như có hơi thân thiết quá. Cố chống lại cơn lạnh và buồn ngủ, Hiểu Lam vội vã đi thay đồ. Mười lăm phút sau, cô đã hoàn toàn tỉnh táo. Bước ra ngoài cửa cũng đã thấy Lâm Phong

ngồi chỉnh tề trên chiếc sofa duy nhất trong phòng

Cô bước ra, bình tĩnh đối mặt với Lâm Phong như không có chuyện gì xảy ra." Tôi nghĩ chuyện ly hôn nên kết thúc êm đẹp. Anh không muốn làm ầm mọt chuyện đúng không?". Lâm Phong nhìn cô, trái tim anh đau nhói: "Tại sao?" Giọng anh trầm ảm, mọi tâm trạng của anh đều thể hiện qua đôi mắt. Và nó nói cho Hiểu Lam biết, anh đang buồn như thế nào. Nhưng Hiểu Lam cố gắng không nghĩ về nó, cô lẩn tránh cái nhìn của anh, cô không đáp. Lâm Phong nói tiếp: "Nếu em đã trở về, tại sao lại quyết định buông tay?"

Hiểu Lam ngạc nhiên, anh đã thay đổi thật rồi. Cô cố gắng giữ cho tâm trạng đang rối tung ổn định lại. Vì cái gì? Trước kia anh đối xử với cô là thế, vậy tại sao không tiếp tục như thế? Để cô cắt đứt đoạn hồi ức này? Cô muốn rơi nước mắt, muốn khóc thật to rồi hét lên cho anh biết cô đã mệt mỏi nhường nào. Nhưng không, cô biết nước mắt và phần nộ sẽ chẳng giải quyết được chuyện gì. Hiểu Lam ngước mắt lên, để mái tóc gọn sóng che đi viên mắt đang ửng đỏ." Anh cũng biết mà. Anh nghĩ tôi còn muốn sống khổ sở như trước kia nữa sao? Anh có thể quên, còn tôi thì không thể tha thứ "

Thái độ quyết liệt của Hiểu Lam khiến Lâm Phong sửng lại. Anh đã thay đổi, nhưng cô còn thay đổi nhiều hơn anh, rồi anh tự cười nhạo chính mình: "Chưa, anh chưa từng quên. Mọi thứ về em, dù là đau khổ cũng sẽ không quên". Lâm Phong đột nhiên đứng lên, đưa ánh tay ôm lấy cô vào lòng mình. Anh nhìn thấy viên mắt đỏ ửng của cô.: "Anh không mong được tha thứ, anh chỉ cần một cơ hội. Hãy để anh bù đắp cho em, bù đắp cho tháng năm chúng ta đã từng hoài phí"

Giọt nước mắt nóng hổi mà Hiểu Lam kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống làm ướt áo anh. Cô muốn đưa tay lên, khẽ ôm lấy anh, vỗ về trái tim đau đớn của anh. Nhưng bản thân cô không cho phép, Hiểu Lam đẩy anh ra: "Nên kết thúc thôi". Nghe đến đó, Lâm Phong bỗng cuồng quýt như một đứa trẻ, khẽ nắm lấy bàn tay giá lạnh của Hiểu Lam, anh khẽ hỏi: "Em còn yêu anh không?". "Yêu hay không yêu bây giờ có quan trọng nữa không..." Cô khẽ cười buồn, cũng rút tay ra khỏi cái nắm tay ấm áp mà cô luôn khao khát.

"Quan trọng chứ" Anh nói, cánh tay kia đưa quyền nhật ký năm nào ra trước mắt Hiểu Lam: "Em nhớ nó không? Vật hoàn cổ chủ." Nhìn thấy quyển sổ cũ kĩ quen thuộc kia, trái tim Hiểu Lam khẽ run lên, cô đưa bàn tay nhỏ nhắn đỡ lấy quyển sổ từ tay anh. Tại sao thứ này cô có thể bỏ quên? Lại để nó rơi vào tay anh? Trong đây là tất cả những đoạn hồi ức của cô, vui vẻ, đau đớn, nước mắt. Từng con chữ miêu tả lên trái tim cô khi ấy: Từ một trái tim khẽ loạn nhịp vì anh cho đến khi nó úa tàn. Tất cả, đều đã là quá khứ

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Fix what I#x27;ve broken

"Anh biết cuốn nhật ký này có từ lâu rồi mà, tất cả chẳng còn ý nghĩa gì nữa" Hiểu Lam lạnh lùng nói từng tiếng, lời nói của cô như lưỡi dao cứa vào trái tim đang rỉ máu của anh. Lâm Phong đưa tay khẽ chạm vào khuôn mặt Hiểu Lam: "Không thể cho anh cơ hội sao? " Hiểu Lam không gạt tay anh ra. Bàn tay anh ấm áp khiến cô lưu luyến "Chúng ta đều đã mệt mỏi rồi "

Bước ra khỏi cánh cửa vàng son sang trọng, Hiểu Lam khẽ thở dài. Có trời mới biết vừa rồi cô do dự như thế nào. Cái nhìn ấm áp, đôi bàn tay và cả bờ vai mang lại cho cô cảm giác an toàn mà cô khao khát có được vẫn thuộc về anh. Trái tim cô yếu đuối nhưng lý trí lại không cho phép. Đoạn quá khứ kia như vết sẹo trong trái tim cô, dù không đau nữa nhưng nó chẳng thể biến mất.

Vì đây là khu vực ngoại thành nên khá ít phương tiện công cộng đi lại. Dù đã cố gắng đi bộ ra đoạn đầu đường nhưng Hiểu Lam chẳng thể bắt được chiếc taxi nào. Đứng chờ một lúc đã khiến đôi chân cô tê cứng lại, khi ấy mới tự trách tại sao tối qua lại mặc bộ váy quá mỏng manh như vậy. Dù có thêm chiếc áo lông cũng không đỡ là bao. Bỗng một cơn gió lạnh lướt qua, lùa vào trong người khiến Hiểu Lam rùng mình. Ngay khi cô định lấy điện thoại ra gọi cho Đào Nguyệt đến giúp thì đằng sau đã truyền đến một sự ấm áp lạ thường. Hiểu Lam quay lại, là Lâm Phong. Trên vai cô lúc này đang là chiếc áo vest mang đầy mùi hương của anh. Anh đang nhìn cô với ánh mắt tức giận: "Anh đã bảo ở đây rất khó bắt xe rồi, em muốn lạnh chết sao?"

Thấy thái độ khác lạ của anh, Hiểu Lam nhất thời sửng lại. Dường như thấy mình hơi nóng nảy, Lâm Phong liền điều chỉnh lại cảm xúc của mình, anh nhẹ giọng: "Anh không muốn em bị bệnh đâu, anh sẽ đưa em về", khi ấy Hiểu Lam mới nhận thấy chiếc xe R. Royces đã đỗ ở phía xa từ bao giờ. Dù có khó xử nhưng Hiểu Lam vẫn quyết định lên xe, vì quả thực như anh nói, nếu đứng đây thêm một lúc nữa có lẽ cô sẽ cảm lạnh mất.

Lên xe quả thực là tốt hơn so với việc mặc một chiếc váy ngắn đứng dưới thời tiết 2,3 độ. Trong xe đang bật chế độ sưởi ấm nên vô cùng dễ chịu. Lâm Phong lên xe ngay sau đó, anh vội lấy chiếc dây an toàn cài vào cho Hiểu Lam, sau đó còn khẽ hỏi: "Em còn lạnh không, anh bật sưởi rồi, một lát nữa sẽ tốt thôi ". Chỉ một vài cử chỉ hỏi thăm đơn giản nhưng cũng khiến Hiểu Lam cảm động. Đã bao lâu rồi cô chưa có được cảm giác này. Cô nhìn chiếc áo đang khoác lên vai mình, lại nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh. Anh chính là người cô muốn, nhưng lại sợ không dám chạm vào. Bởi mỗi khi ý nghĩ dừng cảm yêu thêm một lần, đoạn kỉ ức kia sẽ quay về, sẽ gây vò cò.

Không khí trong xe rơi vào im lặng khó tả. Cuối cùng vẫn là Lâm Phong mở lời trước: "Nếu như em thấy mọi chuyện quá đường đột, vậy thì có thể cho anh một cơ hội, một cơ hội để theo đuổi em lần nữa không?"

"..."

" Em không nói anh sẽ coi như em đồng ý rồi nhé" Anh khẽ đưa mắt sang nhìn cô

" Tôi không muốn nói về chuyện này nữa " Hiểu Lam khẽ đáp. Kiểu nói chuyện tình tứ như thanh niên này không ngờ Lâm Phong cũng có thể nói được, khiến cô rất bất ngờ. Cuối cùng cô đành tự thay đổi không khí:" Tôi có thể bật nhạc được không?". Lâm Phong trêu mếu nhìn cô mỉm cười:" Theo ý em cả ". Vậy nên cuối cùng Hiểu Lam cũng chọn đại vào một đài, đúng lúc đang trong khung giờ phát nhạc

" I'd climb every mountain and swim every ocean. Just to be with you, and fix what i 've broken..." (Anh đã trèo lên mọi đỉnh núi, bơi qua những đại dương, chỉ để được cùng em, và hàn gắn những nỗi đau mà anh đã gây ra) t/g: Minh dịch lệch 1 tý để nghe cho thuận tai nhé

Yên lặng

Lâm Phong không nói gì, chỉ có bàn tay anh không biết từ khi nào đã phủ lên tay cô như thay cho lời an ủi.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại trước cửa nhà họ Hạ. Hiểu Lam khách sáo:" Cảm ơn anh", sau đó không chờ Lâm Phong nói thêm gì, cô đã vội vã bước xuống xe.

Hiểu Lam về đúng lúc bữa sáng vừa dọn ra, bà Hạ thấy con gái về thì vội nói:" Sao con ăn mặc phong phanh thế kia? Mau lên thay đồ rồi xuống ăn sáng thôi". Ăn sáng xong, ông Hạ ngồi ở phòng khách đọc báo, còn hai mẹ con đang cùng nhau dọn dẹp dưới bếp. Bà Hạ khẽ hỏi:" Vừa này Lâm Phong đưa con về sao?". Hiểu Lam bỗng khựng lại, cô không nghĩ mẹ mình lại hỏi như vậy:" Vâng". Bà Hạ tắt vòi nước, sau đó lau khô tay mình:" Chuyện của hai con mẹ sẽ không xen vào. Cha mẹ luôn mong con cái của mình hạnh phúc. Vậy nên Hiểu Lam à, trước khi đưa ra bất cứ quyết định gì, hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng để bản thân mình phải hối hận"

Hiểu Lam nhìn bà mỉm cười an ủi:" Mẹ, con không còn là một đứa trẻ bốc đồng nữa rồi. Thời hạn nghỉ phép cũng không còn dài nữa. Con định mười ngày nữa sẽ quay lại Canada". Đây nhất bà Hạ có tia mắt mát, nhưng bà không để lộ ra bên ngoài. Bà vỗ vai Hiểu Lam:" Phải, cũng đến lúc quay về giường quay thường nhật rồi. Con còn có công việc"

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trở về

Hiểu Lam nhắc thân thể mệt mỏi trở về phòng. Tối qua thiếu ngủ trầm trọng đã khiến cô vô cùng mệt mỏi. Cầm trên tay cuốn nhật ký năm nào khiến tâm trạng cô trùng xuống. Cuốn nhật ký này đã lâu lắm rồi. Bên trong này vẫn còn lưu lại nét bút thời còn đi học của Hiểu Lam, và cả tình cảm chất chứa trong đó. Thông qua nó mà bây giờ Lâm Phong đã biết được toàn bộ tình cảm trong cô. Khẽ thở dài, Hiểu Lam quyết định đem những kí ức cũ cất vào trong va li. Chắc có lẽ cô không còn ở Trung Quốc thêm được nữa, bởi công việc, và còn cả những lý do khác nữa. Dù rất muốn đón bố mẹ sang nhưng ông Hạ nhất quyết không chịu. Ông nói ông không muốn xa rời mảnh đất này. Ông muốn hưởng thụ cuộc sống tuổi già cùng vợ mình.

Hiểu Lam quyết định một tuần nữa sẽ quay trở về Canada. Cô cố gắng gạt mọi hình ảnh của anh ra khỏi tâm trí của mình. Sai lầm mấy năm về trước biến cô trở thành một con người thiếu tin tưởng vào tình yêu biết chừng nào. Cô sợ uống phở, sợ lại phải đau khổ. Công việc trong những ngày cuối khá bận rộn. Hiểu Lam dành hầu hết mọi thời gian bên gia đình. Cô cùng cha mẹ đi mua sắm, cùng nấu ăn, trò chuyện.

Bỗng nhớ ra kể từ buổi tối hôm đó cô không gọi cho Đào Nguyệt. Nghĩ đi nghĩ lại thấy thật áy náy, Hiểu Lam quyết định mời chị ra một quán nước ngay trung tâm thành phố. Trong không gian quán cà phê nhỏ yên tĩnh, Đào Nguyệt bước vào như một nữ thần, Chị đeo một cặp kính râm to bản che gần nửa khuôn mặt để tránh bị mọi người chú ý. Chọn một góc yên tĩnh nhất, Hiểu Lam mở lời trước:" Em định hết tuần này sẽ bay về Canada". Đào Nguyệt khẽ nhấp một ngụm hot chocolate, nhìn cô:" Em quyết định rồi à?". Hiểu Lam cười nhẹ, đáy mắt cô là một chút mất mát khó nắm bắt:" Công việc bên đó em phải chịu trách nhiệm. Vốn dĩ muốn đón cha mẹ sang nhưng cha em nhất định không chịu "

Trò chuyện một lúc, cuối cùng vẫn là Đào Nguyệt nhắc tới Lâm Phong trước:" Vậy còn Lâm Phong thì sao? Hai người đã nói chuyện chưa?", Hiểu Lam lảng tránh ánh mắt chị, cô lơ đãng khẽ liếc khung cảnh ngoài ô cửa sổ:" Bọn em chẳng còn gì. Em sẽ ly hôn". Đào Nguyệt không nói thêm lời nào nữa." Lâm Phong" chính là cái tên mà Hiểu Lam luôn trốn tránh. Chị khẽ thở dài, hai tay cầm lấy cốc nước âm ỉm. Hiểu Lam là một cô gái rất mạnh mẽ, rất lý trí, nhưng cũng rất yêu, đã yêu ai là yêu hết lòng. Có trách cũng trách Lâm Phong năm đó, tổn thương cô quá sâu, khiến Hiểu Lam mãi không thể thoát ra khỏi bóng tối ấy.

Thời gian một tuần này như trôi nhanh hơn bình thường, dường như tất cả đều không đủ. Chỉ còn hai hôm nữa, Hiểu Lam sẽ lên chuyến bay thẳng về Toronto. Hành lý đã được cô chuẩn bị dần, bây giờ đi thì có lẽ mấy tháng nữa mới có thể trở về. Bà Hạ sang dặn dò cô rất nhiều, bà lo cho con gái sang đó tham công tiếc việc, không giữ gìn sức khỏe tốt. Tối hôm đó khi cả thành phố dường như đã chìm vào giấc ngủ thì ánh đèn phòng Hiểu Lam vẫn bật sáng. Đến khi chuẩn bị đi rồi lại bỗng thấy quẩn luyến. Nghĩ đến việc sắp phải xa cha mẹ, bạn bè để trở về với cuộc sống một mình lạnh lẽo nơi xứ người khiến đáy lòng Hiểu Lam không tránh khỏi mất mát.

Đang chìm vào dòng suy nghĩ, bỗng điện thoại bên cạnh đổ chuông, đánh thức cô. Là Đào Nguyệt:" Hiểu Lam, em đã ngủ chưa? Xin lỗi vì giờ này mà còn gọi điện, nhưng Lâm Phong hình như gặp chuyện rồi ". Thích, trái tim cô khẽ rung lên, giọng cô run rẩy thấy rõ:" Có chuyện gì thế ạ?". Đào Nguyệt vội vàng đáp:" Hôm nay Lâm Phong không đi làm, chị gọi điện báo cáo công việc cũng không nghe máy. Ngay cả trợ lý của anh ấy cũng không liên lạc được, chị sợ là...."

Đào Nguyệt chưa nói xong câu thì Hiểu Lam đã ngắt lời chị: "Được rồi, em biết phải làm gì rồi, em tắt máy trước nhé". Cuộc điện thoại vừa ngắt, Hiểu Lam đã vội lấy một chiếc áo khoác len dáng dài khoác vào. Không thể phủ nhận rằng ngay từ khi nghe Đào Nguyệt nói anh gặp chuyện, trái tim cô chưa một giây nào bình tĩnh. Mãi cho đến khi yên vị trên taxi, cô mới ổn định đôi chút. Cô liên tục giục tài xế: "Phiền anh chạy nhanh một chút được không? Tôi đang rất gấp.". Tài xế là một anh chàng còn trẻ, thấy gương mặt Hiểu Lam lo lắng như vậy cũng thấy thật tội nghiệp, sau đó liền nhấn chân ga khiến chiếc xe lao đi vun vút.

Khu biệt thự của Lâm Phong vốn là một khu ngoại thành riêng biệt. Bình thường sẽ mất khoảng 30 phút mới tới nơi. Nhưng hôm nay nhờ sự giúp đỡ của anh chàng kia, Hiểu Lam chỉ mất có 20 phút. Căn biệt thự tối đen như mực, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy ánh đèn vàng yếu ớt ở góc bên phải của căn nhà. Hiểu Lam hơi sững người, đó là vị trí của phòng cô trước kia. Cánh cửa lạnh lùng đóng chặt, hình như đã được khóa trong. Cô bắt đầu lo lắng, vì đây là cửa dùng mật mã. Nếu không nhầm thì loại cửa này chỉ cho phép sai năm lần, nếu hết năm lần nó sẽ chuyển sang nhận dạng dấu vân tay. Hiểu Lam hồi hộp, cô chỉ có 5 lần để thử. Trước kia cánh cửa này vốn dùng chìa khóa, nhưng sau này không biết vì sao mà Lâm Phong đã đổi sang loại khác. Vậy nên mật mã căn nhà này căn bản cô không biết.

Lần thứ nhất thử, dùng ngày sinh của anh

Lần thứ hai, năm sinh của anh

Lần thứ ba, mật dày nhập ngày sinh của cô

Lần thứ tư, dùng ngày cưới của hai người

Tất cả đều sai, thất vọng quá, hóa ra là cô tự đa tình cho rằng vị trí của mình trong lòng anh lại lớn đến vậy. Còn một lần nữa thôi. Hiểu Lam cố che giấu cảm xúc hỗn độn trong lòng, nếu lần này mà còn sai nữa thì không biết phải làm sao. Lần cuối cùng, Hiểu Lam quyết định chọn một ngày mà cô nhớ nhất, nhớ mãi không quên

Lần thứ năm, ngày cô rời đi.

Cửa vang lên hai tiếng "Ding-doong",sau đó dòng chữ " Unlocked" hiện ra.

Bất giác, một dòng nước mắt nóng hổi rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bị bệnh

Bên trong căn nhà tối om như mực, cặp tài liệu và áo vest bị vứt lộn xộn dưới sàn nhà, chắc hẳn đó là của Lâm Phong. Hiểu Lam khẽ lau đi hai hàng nước mắt,nhanh chóng xếp gọn lại đồng hồ bị vứt dưới sàn. Dựa vào thứ ánh sáng mờ mờ, Hiểu Lam cẩn thận bước từng bước lên phía trên tầng. Cánh cửa vừa mở thì luồng không khí lạnh đã tràn ngập khắp hơi thở, căn phòng vô cùng lạnh,mà nguyên nhân chính là do cửa sổ không đóng. Hiểu Lam lo lắng đặt túi xách xuống bàn rồi đi đóng cửa sổ lại. Sau đó liền bật máy sưởi.

Sắp xếp xong xuôi, cô tiến lại gần phía giường ngủ. Chiếc giường Kingsize như nhỏ đi vì dáng người cao lớn đang nằm trên đó. Lâm Phong vẫn mặc áo sơ mi, quần âu, có lẽ vì lạnh nên khuôn mặt anh tái nhợt, hơi thở nặng nề cùng hai đầu lông mày chau lại khiến Hiểu Lam càng thêm lo lắng. Cô chưa từng chăm sóc cho người ốm. Trước kia ở bên nước ngoài cơ thể lại khỏe mạnh lạ thường, rất ít khi đổ bệnh vặt.

Hiểu Lam lần lượt cởi từng cúc áo sơ mi xuống, bỗng nhiên Lâm Phong khẽ rung mình khiến cô bất ngờ rút tay lại. Bây giờ cô mới nhận ra, bàn tay mình lạnh quá. Ra sức chà xát hai tay vào với nhau, Hiểu Lam mới có thể tiếp tục công việc. Thay quần áo cho anh cũng không quá khó khăn. Ngoại trừ việc thay quần. Đôi chân dài vô cùng nặng nề, và lại Hiểu Lam cô chưa từng làm như vậy bao giờ nên cũng không tránh khỏi lúng túng. Khoảng hai mươi phút sau, quần áo cũng được đổi sang một bộ đồ ở nhà dễ chịu khác. Lấy cặp nhiệt độ ra, 39 độ C.

Mọi khi Hiểu Lam bị sốt như vậy chỉ cần ăn chút gì đó rồi uống thuốc. Nhưng khổ nỗi Lâm Phong lại đang mê man như vậy, việc ăn rồi uống thuốc là không thể. Hiểu Lam đâm ra hoảng sợ, trong khi anh đang bị bệnh tật hành hạ thì cô lại chẳng biết làm gì. Nhưng rồi sự nhớ ra trong máy hình như còn lưu số điện thoại của bác sĩ gia đình trước kia, cô như vớ được vàng mà gọi ngay lập tức. Điện thoại đổ chuông một lúc thì đầu dây bên kia mới bắt máy. Cũng phải, dù sao bây giờ cũng rất muộn rồi. Sau khi thông báo tình hình, vị bác sĩ kia nói khoảng ba mươi phút nữa sẽ tới. Đồng thời dặn cô cần dùng khăn lau người cho anh.

Điện thoại vừa ngắt, Hiểu Lam đã nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ của mình. Cô cố gắng dùng nước ấm để lau người, cô sợ anh sẽ bị lạnh. Chiếc khăn bông ấm áp dường như làm anh vô cùng thoải mái. Hai đầu lông mày giãn ra, nhưng rồi miệng lại mấp máy muốn nói gì đó. Hiểu Lam phải ghé sát tai vào mới nghe được chữ: "Nước..."

Cô vội vàng đi xuống nhà lấy lên một bình nước, sau đó khẽ đỡ anh dậy để uống. Mọi thứ đều được đáp ứng khiến Lâm Phong dần đi vào giấc ngủ ngon hơn ban này. Hết việc làm, Hiểu Lam bỗng thấy chán. Cô kéo chiếc ghế nhỏ lại gần giường sau đó chăm chú ngắm nhìn anh. Lâm Phong khi ngủ

quả thật vô cùng "ngoan ngoan", trông như một đứa trẻ đang chìm vào giấc ngủ. Không có lo toan, mưu tính, lúc này anh chính là anh, là chàng trai trong kí ức Hiếu Lam nhiều năm về trước.

Nhìn ngắm chán chê, cô tiếp tục di chuyển hướng nhìn xung quanh phòng. Đây là căn phòng mà cô đã ở sau khi hai người kết hôn. Lâm Phong quả thực vô cùng tử tế, căn phòng này chỉ nhỏ hơn phòng anh một chút. Nội thất không thiếu thứ gì, Hiếu Lam thậm chí còn có hẳn một phòng thay đồ ngay phía bên cạnh vô cùng rộng lớn. Mọi thứ đều đủ cả, có thiếu cũng chỉ là thiếu hơi ấm của anh. Đột nhiên phía dưới có tiếng gõ cửa làm Hiếu Lam giật mình, nhưng rất nhanh cô đã nhận ra, hẳn đây là bác sĩ đến. Cô liền nhanh chóng đi xuống mở cửa. Vị bác sĩ nhìn thấy Hiếu Lam thì vô cùng bất ngờ, đây không phải vị phu nhân năm đó đây sao.

Sau khi khám tổng thể một hồi, ông nói chỉ cần truyền nước sau đó uống thuốc nghỉ ngơi như bình thường là sẽ ổn. Hiếu Lam còn chưa kịp nói, ông đã thở dài: "Tình trạng của cậu Phong không phải là lần đầu. Nguyên nhân chính là do cơ thể bị suy nhược, không nghỉ ngơi đầy đủ. Nhưng hôm nay có vẻ nặng hơn bình thường, nếu tiểu thư không đến, chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa." Ông không gọi Hiếu Lam là phu nhân, vì hình như hai người đã ly hôn từ hai năm về trước. Suốt hai năm đó, cứ thỉnh thoảng Lâm Phong sẽ gọi đến, những lúc ấy, giọng anh vô cùng yếu ớt. Nếu linh cảm của ông đúng, thì nguyên do có lẽ đến từ cuộc hôn nhân này.

Hiếu Lam nói khẽ: "Không có gì đâu ạ". Ông hết nhìn Hiếu Lam, rồi lại nhìn về phía Lâm Phong. Không muốn làm cô khó xử, ông nói: "Hôm nay cảm ơn cô nhiều lắm. Cũng muộn rồi, hẳn cô đã mệt lắm, nên về nhà nghỉ ngơi kéo bệnh" ông nói vô cùng chân thành, Hiếu Lam rất nhanh hiểu ý ông, cô lại gần chiếc tủ đầu giường cầm lấy túi xách lên: "Vây đành phiền ông ở lại chăm sóc anh ấy, cháu xin phép về trước". Đường như nghe thấy cô nói, Lâm Phong mơ màng nói: "Em đừng về..."

Cổ họng cô nghẹn ắng lại, anh nói rất khẽ, nhưng cô vẫn có thể nghe rõ từng chữ, có thể thấy đôi mắt anh cố gắng mở ra nhưng cuối cùng lại nặng nề khép lại. Viên mắt cô ửng đỏ, phía trước bắt đầu mờ dần. Hiếu Lam cúi gằm mặt xuống, để mái tóc che bớt đi khuôn mặt cô: "Cháu đi trước ạ" sau đó vội vàng bỏ đi, như chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Hôm nay mọi thứ trở nên buồn bã lạ thường. Trời tuy không có tuyết nhưng lại xám xịt một màu u tối và những cơn gió lạnh đến thấu xương tiếp tục rít lên qua những phiến lá. Mọi thứ thật ảm đạm. Nhưng không biết ngoài kia ảm đạm hay là lòng cô không vui. Có lẽ vì hôm nay là ngày cuối.

Chuyến bay sẽ khởi hành vào lúc chín giờ sáng. Vậy nên ngay từ sớm Hiếu Lam đã dậy, kiểm tra hành lý một lượt rồi cùng cha mẹ ra sân bay. Ngồi trong xe nhìn từng hàng cây phủ tuyết từ hôm trước đang lướt qua nhanh như chớp, Hiếu Lam khẽ thở dài. Có lẽ lúc này anh vẫn còn đang ngủ. Anh bị bệnh như vậy, nhất định cần nghỉ ngơi đầy đủ hơn. Cô khẽ ấn nút hạ cửa kính xuống, để một vài cơn gió lạnh chui vào, nhẹ nhàng làm hai viên mắt bớt ửng đỏ. Nhanh quá, vậy mà mọi chuyện đã dần phải kết thúc. Lần này về với vàng quá, Hiếu Lam không thể ở lại lâu dài, việc ly hôn, cô định lần sau sẽ phải nhờ tới luật sư.

Ly hôn, hai chữ nói thì dễ, nhưng khi gặp lại một lần nữa, Hiếu Lam không tránh khỏi một mối. Năm ấy, cô phải tuyệt vọng như thế nào mới có thể tự tay viết được mấy dòng, vậy nhưng hai năm sau quay lại mới phát hiện, trên đó chỉ có chữ kí của mình cô. Hiếu Lam đã suy nghĩ rất nhiều. Tại sao Lâm Phong không kí? Tại sao anh lại muốn dây dưa trong mối quan hệ không ai mong muốn này? Là anh hay là cô thay đổi đây?

Lâm Phong thức dậy cũng đã là chín giờ sáng. Ánh sáng ngày đông tuy không rực rỡ nhưng vẫn đem lại những sự ấm áp hiếm hoi. Lòng anh cũng vì thế mà được xoa dịu đôi chút. Quả thực, Lâm Phong chẳng còn nhớ lại chút gì về đêm ngày hôm qua. Anh chỉ biết có ai đó đã thay cho mình một bộ đồ thoải mái, đã đem mọi thứ trở về vị trí vốn có của nó. Chậm rãi đi xuống nhà bếp, hình ảnh trước mắt khiến anh có chút bất ngờ. Trên bàn ăn là một bát cháo và một cốc sữa nóng. Như có thứ gì đó kích thích mạnh mẽ, dội thẳng vào tâm trí anh. Lâm Phong ngồi vào bàn, chăm chú nhìn vào bát cháo thật lâu. Bỗng anh cảm thấy mọi thứ thật quen thuộc, giống như có ai đó đã tự tay làm cho anh. Và trong một giây nào đó, Lâm Phong cho rằng, người xuất hiện hôm qua chính là Hiếu Lam. Rồi anh lại tự cười nhạo chính mình. Anh đang mơ mộng gì vậy? Hiếu Lam vì sao phải đến đây. Là anh có lỗi với cô, Hiếu Lam tránh còn không kịp, sao lại đến tìm anh. Suy nghĩ ấy quả thực có sức khiến anh tan nát.

Cố gắng bình ổn lại cảm xúc, nhưng mọi thứ dường như không nghe theo ý muốn của anh. Trái tim anh cứ thế khẽ run lên từng hồi, cảm giác bồn chồn thúc giục anh, phải, ngay lúc này anh muốn nhìn thấy Hiếu Lam. Nghĩ vậy, Lâm Phong liền vội vã lên thay đồ, nhưng khi cánh tay anh vươn ra, thì cánh cửa kia đã được mở. Một giây mừng rỡ, rồi lại thất vọng, là bác sĩ gia đình. Lâm Phong nhanh chóng quay về gương mặt lạnh tanh dùng dưng vốn có, anh ngồi xuống ghế, khẽ nói: "Hôm qua... là bác đến đúng không?" Tuy ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng chắc chỉ mình anh biết, anh đang hy vọng rất nhiều, anh hy vọng câu trả lời sẽ là cô. Nhưng ngay sau đó, ông lại lắc đầu: "Ồ đúng vậy. Tôi nhận được điện thoại từ thư kí của anh, nói hình như anh gặp chuyện, muốn tôi đến một chuyến xem sao"

Vị bác sĩ đặt cốc nước thủy tinh xuống, ông nhìn thẳng vào mắt anh. Đường như ông nhận ra điều gì đó. Kinh nghiệm cho ông biết, Lâm Phong hẳn là đang chờ đợi một đáp án khác. Ông nghĩ, cậu chủ muốn người ông nói tới phải là phu nhân kia. Nhưng ông đã hứa với Hiếu Lam mất rồi. Ông tin rằng giữa hai người hẳn là có khúc mắc, mà chỉ có hai người là có thể giải quyết.

Lâm Phong nghe xong, nỗi thất vọng đã tràn ra khỏi mắt anh, cố giữ nó lại, anh cất tiếng trầm trầm: "Tôi ổn rồi, cảm ơn bác, bác có thể về nhà nghỉ ngơi" Nói xong, không đợi đối phương trả lời, anh đã chuẩn bị bước lên tầng. Nhưng vị bác sĩ kia đã ngăn anh lại: "Cậu chắc chưa ăn gì, trong bếp có chút

cháo tôi đã hâm lại trong lúc cậu ngủ, cậu hãy ăn rồi uống thuốc tôi đã kê". Lời nói ấy khiến anh dừng bước, suýt nữa thì anh đã quên mất. Lâm Phong khẽ quay lại, gạt đầu thay cho đã biết. Dặn dò xong vài chuyện cần thiết, vị bác sĩ cũng xin phép ra về.

Lâm Phong di chuyển vào phòng bếp. Phòng bếp này gọi ra cho anh đủ chuyện. Gọi về những bữa cơm lạnh lẽo anh nhìn thấy khi trở về nhà. Mỗi lần anh về đều thấy cô đang dùng bữa tối, phải nói là hình ảnh rất ấm áp, nhưng có thứ gì đó hiu quạnh không nói thành lời. Gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, anh ngồi xuống. Vị thanh dịu của cháo vô cùng ngon miệng. Không giống mùi vị cháo mua bên ngoài, hương vị này thật gần gũi. Rồi anh lại ngẩn ngơ suy nghĩ. Anh nhớ về hai năm trước, khi anh và Hiểu Lam có một cuộc sống hôn nhân lạnh nhạt, khi thời gian về nhà là lúc nửa đêm. Tuy cô đã ngủ, nhưng ánh đèn còn thức, và trên bàn ăn sẽ là một cốc sữa ấm. Ban đầu, anh nghĩ mọi chuyện chỉ là trùng hợp, có thể hôm ấy cô ngủ quên không tắt đèn, hâm nóng sữa rồi bỏ quên không uống. Nhưng rồi anh nhận ra, suy nghĩ của mình khi ấy thật ngớ ngẩn và nông cạn biết bao. Anh khi ấy tìm mọi lý do để không phải nghĩ tới việc là cô quan tâm anh. Cô nỗ lực và hy sinh, còn anh chỉ biết gạt nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

/ vote cho tớ đi!!!

Hôm nay mọi thứ trở nên buồn bã lạ thường. Trời tuy không có tuyết nhưng lại xám xịt một màu u tối và những cơn gió lạnh đến thấu xương tiếp tục rít lên qua những phiến lá. Mọi thứ thật âm đạm. Nhưng không biết ngoài kia âm đạm hay là lòng cô không vui. Có lẽ vì hôm nay là ngày cuối.

Chuyến bay sẽ khởi hành vào lúc chín giờ sáng. Vậy nên ngay từ sớm Hiểu Lam đã dậy, kiểm tra hành lý một lượt rồi cùng cha mẹ ra sân bay. Ngồi trong xe nhìn từng hàng cây phủ tuyết từ hôm trước đang lướt qua nhanh như chớp, Hiểu Lam khẽ thở dài. Có lẽ lúc này anh vẫn còn đang ngủ. Anh bị bệnh như vậy, nhất định cần nghỉ ngơi đầy đủ hơn. Cô khẽ ấn nút hạ cửa kính xuống, để một vài cơn gió lạnh chui vào, nhẹ nhàng làm hai viên mắt bớt ửng đỏ. Nhanh quá, vậy mà mọi chuyện đã dần phải kết thúc. Lần này về với vàng quá, Hiểu Lam không thể ở lại lâu dài, việc ly hôn, cô định lần sau sẽ phải nhờ tới luật sư.

Ly hôn, hai chữ nói thì dễ, nhưng khi gặp lại một lần nữa, Hiểu Lam không tránh khỏi một mối. Năm ấy, cô phải tuyệt vọng như thế nào mới có thể tự tay viết được mấy dòng, vậy nhưng hai năm sau quay lại mới phát hiện, trên đó chỉ có chữ kí của mình cô. Hiểu Lam đã suy nghĩ rất nhiều. Tại sao Lâm Phong không kí? Tại sao anh lại muốn dây dưa trong mối quan hệ không ai mong muốn này? Là anh hay là cô thay đổi đây?

Lâm Phong thức dậy cũng đã là chín giờ sáng. Ánh sáng ngày đông tuy không rực rỡ nhưng vẫn đem lại những sự ấm áp hiếm hoi. Lòng anh cũng vì thế mà được xoa dịu đôi chút. Quả thực, Lâm Phong chẳng còn nhớ lại chút gì về đêm ngày hôm qua. Anh chỉ biết có ai đó đã thay cho mình một bộ đồ thoải mái, đã đem mọi thứ trở về vị trí vốn có của nó. Chậm rãi đi xuống nhà bếp, hình ảnh trước mắt khiến anh có chút bất ngờ. Trên bàn ăn là một bát cháo và một cốc sữa nóng. Như có thứ gì đó kích thích mạnh mẽ, dội thẳng vào tâm trí anh. Lâm Phong ngồi vào bàn, chăm chú nhìn vào bát cháo thật lâu. Bỗng anh cảm thấy mọi thứ thật quen thuộc, giống như có ai đó đã tự tay làm cho anh. Và trong một giây nào đó, Lâm Phong cho rằng, người xuất hiện hôm qua chính là Hiểu Lam. Rồi anh lại tự cười nhạo chính mình. Anh đang mơ mộng gì vậy? Hiểu Lam vì sao phải đến đây. Là anh có lỗi với cô, Hiểu Lam tránh còn không kịp, sao lại đến tìm anh. Suy nghĩ ấy quả thực có sức khiến anh tan nát.

Cố gắng bình ổn lại cảm xúc, nhưng mọi thứ dường như không nghe theo ý muốn của anh. Trái tim anh cứ thế khẽ run lên từng hồi, cảm giác bồn chồn thúc giục anh, phải, ngay lúc này anh muốn nhìn thấy Hiểu Lam. Nghĩ vậy, Lâm Phong liền vội vã lên thay đồ, nhưng khi cánh tay anh vươn ra, thì cánh cửa kia đã được mở. Một giây mừng rỡ, rồi lại thất vọng, là bác sĩ gia đình. Lâm Phong nhanh chóng quay về gương mặt lạnh tanh dùng dụng vốn có, anh ngồi xuống ghế, khẽ nói: "Hôm qua... là bác đến đúng không?" Tuy ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng chắc chỉ mình anh biết, anh đang hy vọng rất nhiều, anh hy vọng câu trả lời sẽ là có. Nhưng ngay sau đó, ông lại lắc đầu: "Ồ đúng vậy. Tôi nhận được điện thoại từ thư kí của anh, nói hình như anh gặp chuyện, muốn tôi đến một chuyến xem sao"

Vị bác sĩ đặt cốc nước thủy tinh xuống, ông nhìn thẳng vào mắt anh. Dường như ông nhận ra điều gì đó. Kinh nghiệm cho ông biết, Lâm Phong hẳn là đang chờ đợi một đáp án khác. Ông nghĩ, cậu chủ muốn người ông nói tới phải là phu nhân kia. Nhưng ông đã hứa với Hiểu Lam mất rồi. Ông tin rằng giữa hai người hẳn là có khúc mắc, mà chỉ có hai người là có thể giải quyết.

Lâm Phong nghe xong, nỗi thất vọng đã tràn ra khỏi mắt anh, cố giữ nó lại, anh cất tiếng trầm trầm: "Tôi ổn rồi, cảm ơn bác, bác có thể về nhà nghỉ ngơi" Nói xong, không đợi đối phương trả lời, anh đã chuẩn bị bước lên tầng. Nhưng vị bác sĩ kia đã ngăn anh lại: "Cậu chắc chưa ăn gì, trong bếp có chút cháo tôi đã hâm lại trong lúc cậu ngủ, cậu hãy ăn rồi uống thuốc tôi đã kê". Lời nói ấy khiến anh dừng bước, suýt nữa thì anh đã quên mất. Lâm Phong khẽ quay lại, gạt đầu thay cho đã biết. Dặn dò xong vài chuyện cần thiết, vị bác sĩ cũng xin phép ra về.

Lâm Phong di chuyển vào phòng bếp. Phòng bếp này gọi ra cho anh đủ chuyện. Gọi về những bữa cơm lạnh lẽo anh nhìn thấy khi trở về nhà. Mỗi lần anh về đều thấy cô đang dùng bữa tối, phải nói là hình ảnh rất ấm áp, nhưng có thứ gì đó hiu quạnh không nói thành lời. Gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, anh ngồi xuống. Vị thanh dịu của cháo vô cùng ngon miệng. Không giống mùi vị cháo mua bên ngoài, hương vị này thật gần gũi. Rồi anh lại ngẩn ngơ suy nghĩ. Anh nhớ về hai năm trước, khi anh và Hiểu Lam có một cuộc sống hôn nhân lạnh nhạt, khi thời gian về nhà là lúc nửa đêm. Tuy cô đã ngủ, nhưng ánh đèn còn thức, và trên bàn ăn sẽ là một cốc sữa ấm. Ban đầu, anh nghĩ mọi chuyện chỉ là trùng hợp, có thể hôm ấy cô ngủ quên không tắt đèn, hâm nóng sữa rồi bỏ quên không uống. Nhưng rồi anh nhận ra, suy nghĩ của mình khi ấy thật ngớ ngẩn và nông cạn biết bao. Anh khi ấy tìm mọi lý do để không phải nghĩ tới việc là cô quan tâm anh. Cô nỗ lực và hy sinh, còn anh chỉ biết gạt nó đi.

Chương 40: Chạy đi tìm

Thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, Lâm Phong liền gọi đến một dãy số quen thuộc, không có việc gì quan trọng, chỉ đơn giản là anh muốn nghe thấy giọng cô. Nhưng máy cô lại đang bị khóa, anh thử gọi thêm lần nữa, kết quả vẫn như lúc đầu. Chắc cô ấy bận, hoặc mệt hoặc đơn giản vì không muốn bắt máy, anh chỉ nghĩ vậy. Lại chẳng biết được khi anh gọi, cô đã chuẩn bị xếp hàng lên máy bay từ bao giờ.

Sân bay hôm nay cũng không quá đông đúc, vì chẳng phải dịp lễ tết gì. Hiểu Lam làm thủ tục xong liền chạy về phía cha mẹ Hạ đang đứng. Bà Hạ rơm rớm nước mắt: "Con về lại bên đây nhớ giữ gìn sức khỏe, dù rất muốn có thể gần con nhưng cha mẹ lại chẳng thể từ biệt mảnh đất này". Bàn tay mềm mại của bà nắm chặt lấy tay cô con gái duy nhất, nước mắt bà lúc này đã không thể nhịn được mà rơi xuống. Ông Hạ cũng chẳng thể im lặng: "Thôi, không còn sớm nữa, còn vào phòng chờ nghỉ ngơi rồi lên máy bay cho kịp giờ. Khi nào rảnh, cha mẹ nhất định sẽ sang thăm con". Hiểu Lam cố giữ bình tĩnh, cô nghẹn ngào: "Vâng, cha mẹ cũng phải thật khỏe mạnh đây". Dứt lời, mẹ Hạ đã ôm ghì lấy cô, bà như nức lên: "Hiểu Lam, con bé này, tại sao con phải chịu khổ như thế". Bà đau lòng cho đứa con gái này, nó luôn phải gồng mình lên để gánh vác mọi việc. Trong khi ở độ tuổi này, các cô gái khác đang có một gia đình êm ấm, hay ít nhất là một tuổi trẻ vui chơi cùng bạn bè thì nó lại ở đây, xa gia đình, không có một gia đình cho riêng nó.

Hiểu Lam vỗ về bà: "Thôi sao vậy mẹ? Con rất hạnh phúc cơ mà, cha mẹ khỏe mạnh như vậy, con có cần gì hơn đâu?" Một lúc sau, bà Hạ cũng dần ổn định. Hiểu Lam nhìn theo bóng hai người khuất dần mới quay người lại. Cô hiểu chứ, hiểu tại sao mẹ lại nói cô khổ, nhưng có ai trên đời này muốn khổ, cô chẳng thể làm gì khác. Khi nào đây? Cô chỉ muốn quên đi anh, quên đi tất cả tình cảm năm nào để bắt đầu lại mọi thứ.

Chuyến bay kéo dài đến cả ngày trời, hơn 20 giờ đồng hồ ngồi trên máy bay khiến Hiểu Lam thấy toàn thân mệt mỏi rã rời. Cô trở về nhà cũng là lúc trời hừng sáng, tuy chỉ là một căn nhà đi thuê nhưng không gian rất đẹp. Mọi thứ đều gọn gàng với hai màu xám trắng làm chủ đạo. Vì không ở đây một thời gian khá dài nên trên mặt bàn, mặt tủ đã có một lớp bụi mỏng che phủ. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn đi ngủ. Vậy nên sau khi vệ sinh cá nhân nhanh gọn, Hiểu Lam đã trèo lên giường, bật đèn sưởi để xua đi không gian lạnh lẽo. Rất nhanh, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Canada 4 giờ sáng, Trung Quốc 5 giờ chiều

Hôm nay là một ngày bận rộn, vậy nên Lâm Phong dường như chẳng có giây phút nghỉ ngơi nào cho mình. Mọi thứ hồ sơ được anh gấp rút làm xong, anh chỉ muốn gặp cô. Nhận thấy suy nghĩ muốn nhìn thấy cô của mình, anh khẽ mỉm cười. Anh lúc này chẳng khác nào anh của mười năm về trước, luôn muốn tìm mọi cách đi tìm cô, dù chỉ là thấy một ánh mắt, một nửa khuôn mặt thôi cũng được. Anh một lần nữa thử gọi cho cô, đầu dây bên kia vẫn không có dấu hiệu đáp lời, chỉ có tiếng tút tút thật dài. Cô có thể đang làm gì nhỉ? Gọi điện không được, anh quyết định lái xe đến nhà cô.

Căn nhà năm nào vẫn vậy, tuy không to lớn như nhà anh, nhưng lại vô cùng ấm áp, cũng không quên phần sang trọng đầy ẩn ý. Lúc anh đến cũng là lúc người giúp việc gia đình ra đón. Anh vội xuống xe, chạy lại hỏi: "Cô chủ của cô có nhà không?". Người giúp việc hơi bất ngờ sau đó cũng nhận ra anh, vì cô đã gặp gương mặt này cách đây mấy hôm, khi cậu ấy đưa Hiểu Lam về. Vì là người mới nên cô cũng không biết nhiều về Lâm Phong, chỉ đoán đó là bạn trai của cô chủ nhà mình: "Anh là bạn trai cô chủ sao? Cô ấy đã ra sân bay từ hôm qua rồi, anh không biết sao?"

Lâm Phong sững lại, sân bay? Cô định đi đâu? Cô lại định bỏ mặc anh tiếp hay sao? Chẳng nhẽ đến lý do khó nghe nhất với anh là ly hôn cũng không thể giữ cô ở lại? Anh tiếp tục gắng hỏi: "Cô ấy bay đi đâu, tôi không biết?" Nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu của người giúp việc: "Chuyện này thì tôi không biết? Anh thử liên lạc với cô ấy xem sao?". Anh thất vọng, vội vàng cảm ơn rồi đi về phía chiếc xe bên đường.

Lên xe, Lâm Phong nhấc máy, gọi một cuộc điện thoại: "Rà soát xem trong mấy ngày gần đây Hạ Hiểu Lam đi đâu? Tôi cần kết quả trong 3 tiếng nữa". Sau đó lái xe một lần nữa về công ty. Anh quyết định tăng ca, cố gắng giải quyết nốt tất cả mọi việc trong một tuần tới. Khối lượng công việc khổng lồ như muốn đè chết người. Nhưng anh chỉ có thể tiếp tục làm việc, để có thể ngay lập tức chạy đi tìm cô. Đến tối, khi mọi việc đã được giải quyết hòm hòm, anh mới dừng lại nghỉ ngơi một chút. Lâm Phong chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, anh đứng bên cạnh chiếc cửa sổ sát đất rộng lớn để ngắm nhìn cảnh đêm phía dưới, bỗng điện thoại trong tay anh rung lên: "Thưa sếp, tôi đã tìm thấy rồi, là chuyến bay sáng sớm hôm qua, đi Toronto, Canada". Giọng anh trầm trầm đáp: "Đặt cho tôi một vé trong tối nay", "Vâng sếp".

Em giỏi thật, đơn ly hôn còn chưa ký đã bỏ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 41: Canada

Một ngày làm việc vất vả kết thúc, Hiểu Lam nhanh chóng thu gọn lại đồng tài liệu trên bàn, sau đó cầm túi xách chuẩn bị đi về. Thấy vậy, Anna cũng chạy lại gần cô: "What's happened? You look really tired?". Hiểu Lam quay đầu, mỉm cười với Anna: "Thanks, I'm good", sau đó liền tạm biệt cô bạn

đồng nghiệp để ra về.

Hôm nay tòa soạn có họp đồng mới nên công việc rất bận, lúc tan làm mặt trời cũng đã lặn phần nào. Cô không biết mình mệt mỏi vì công việc hay bởi lý do nào khác, có quá nhiều thứ khiến cô phải suy nghĩ. Cô về Canada cũng chẳng nói cho Lâm Phong biết. Không phải vì cô không muốn, chỉ vì sợ, không biết phải nói gì, phải đối mặt như thế nào. Và lại, chắc anh cũng chẳng quan tâm. Hiểu Lam không chịu được lạnh. Vậy nên dù bây giờ thời tiết đã ấm hơn rất nhiều, cô vẫn cảm thấy lạnh. Sống ở đây đã bao năm, quen biết bao người nhưng chẳng thể quen được thời tiết. Cô bỗng nhớ về thời điểm cách đây mấy hôm, khi anh ôm cô, khi anh quan tâm đến cô cảm nhận được hơi ấm của anh. Không biết là thật hay giả, nhưng vòng tay vững chắc ấy luôn là thứ cô mong mỏi, chỉ tiếc nó không dành cho cô. Hiểu Lam càng nghĩ càng làm vành mắt đỏ hoe. Cô cúi gằm mặt nhìn xuống mũi giày đen bóng. Cô bây giờ chẳng thiếu gì, công việc ổn định, cha mẹ hạnh phúc, cô còn cần gì hơn đây?

Đút hai bàn tay lạnh lạnh vào túi áo, Hiểu Lam quyết định đi bộ về nhà. Trước kia khi chọn nhà, cô cũng cố gắng chọn căn nào gần nơi làm việc nhất cho nên khoảng cách cũng không quá xa. Bình thường cô luôn dùng xe bus để đi lại, nhưng hôm nay cô đặc biệt muốn đi bộ. Đang đi, cô chợt nhớ ra từ hôm về chưa có đi siêu thị, tủ lạnh sáng nay cũng trống trơn, cho nên đành rẽ sang hướng đến siêu thị. Siêu thị gần nhà không quá to nhưng có đủ tất cả những gì cô cần để nấu nướng. Siêu thị giờ này cũng không quá đông người, Hiểu Lam đi chọn một vòng cuối cùng cũng lấy được những thứ cần thiết. Bỗng tiếng nhạc quen thuộc vô tình vang lên:

" There goes my heart beating

cause you are the reason

I'm losing my sleep

please come back now"

Tiếng nhạc ấy vang lên, quen thuộc đến nỗi khiến Hiểu Lam phải bật khóc. Cô không thể gồng mình được nữa. Cô nhớ lại ngày hôm ấy, khi nghe ca khúc này, anh nắm lấy tay cô. Không hiểu vì lý do gì mà gần đây, Hiểu Lam trở nên vô cùng nhạy cảm. Cô hay khóc, hay mệt mỏi, lại hay buồn ngủ. Nhận ra ánh mắt của mọi người xung quanh, Hiểu Lam mới phát hiện mình đang đứng giữa siêu thị mà rơi nước mắt, cô đưa ống tay áo lên quệt lên mặt, khiến gương mặt khô ráo lại đỏ ửng. Thanh toán xong, Hiểu Lam lại tiếp tục về nhà. Con đường hôm nay vắng vẻ lạ thường, nhưng cô cũng không muốn để ý. Vừa đi, suy nghĩ của cô lại bắt đầu miên man, cô nghĩ nhiều chuyện, nghĩ về quá khứ và cả tương lai sau này của mình. Cô đã nói mình không hận anh, không muốn dùng quá khứ để hận anh. Nhưng dù không hận thì cô vẫn luôn nhớ đến nó. Kí ức càng đau buồn càng khắc sâu vào trí nhớ. Hiểu Lam đưa tay đặt lên ngực mình, tại sao nó lại vẫn còn đau như vậy?

Chỉ còn mấy bước chân nữa là đến trước cổng, nhưng bỗng Hiểu Lam dừng lại, cô cảm giác như có ai đó đang nhìn mình, một ánh nhìn chăm chăm dò xét. Cô quay về phía sau, chẳng có ai cả. Hiểu Lam bỗng sợ hãi. " Chẳng nhẽ có ma?". Bàn tay cô nắm chặt lấy quai túi nylon, cố gắng hít thở thật sâu để tự trấn an mình. Cô vẫn tiếp tục cúi gằm mặt mà bước, trong đầu hiện ra hàng loạt suy nghĩ, Hiểu Lam nhớ về những vụ cướp bóc, giật đồ gần đây trên báo, cô không khỏi rùng mình. Bước chân cô nhanh hơn, nhưng khi chỉ còn một chút nữa thôi thì " ực", dây túi nylon bị đứt khiến hoa quả bên trong rơi ra lăn lóc. Hiểu Lam thót tim, cô vội vàng ngồi xuống nhặt nhạnh đồng hoa quả dưới đất. Nhưng bỗng, cô cảm nhận có ai đó tiến lại gần phía mình, rồi một giọng nói trầm khàn mệt mỏi vang lên: " Em bắt cần quá"

Đây không phải tiếng Anh, giọng nói này quen thuộc quá, cô cứ ngỡ là anh. Hiểu Lam bỗng bật khóc. Cô nghẹn ngào: " Thank you". Bàn tay đang nhặt hoa quả của người kia khựng lại. Cô bây giờ mới ngược mắt lên nhìn

Một khoảng lặng dài vô tận

Hiểu Lam không tin vào mắt mình, người trước mặt cô bây giờ chính là anh, là Lâm Phong. Cô bùng bật khóc. Lần đầu tiên cô khóc nức lên, mọi cảm xúc như vỡ òa, cô để mặc giọt nước mắt của mình lăn rơi xuống. Lâm Phong thấy cô khóc thì vội vàng đặt đồng hoa quả xuống dưới rồi ôm ghì lấy cô gái bé nhỏ trước mặt, anh vừa ôm vừa khẽ vỗ về cô: " Sao vậy? Anh đến làm em không vui đến vậy sao? ". Nhưng Hiểu Lam vẫn cứ khóc mãi, cô như một đứa trẻ tìm thấy chốn thuộc về, không có quá khứ, cũng chẳng cần nghĩ đến tương lai, khoảnh khắc này cô muốn kéo dài mãi. Thấy Hiểu Lam không có dấu hiệu ngừng khóc, Lâm Phong càng thêm sốt sắng, anh khẽ kéo cô ra an ủi: " Thôi được rồi, vào nhà đi, nếu em không thích đến thế, một lát nữa anh sẽ về, nín đi "

Thấy anh nói vậy, Hiểu Lam cũng ngừng khóc, cô sụt sịt, giọng cô sau khi khóc mang đầy vẻ tủi thân: " Tại sao anh lại biết em ở đây?" Lâm Phong hết nhìn vai áo thấm đầy nước mắt, rồi lại nhìn gương mặt ửng hồng của cô, anh cứ mãi nhẹ nhàng như vậy: " Vô tình đoán được"

Bạn đang đọc truyện *Xin Em Đừng Buông Tay* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.